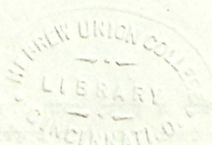

קלונימוס בן קלונימוס

א ב ז ב ח ז

הוציא לאור על-פי כתב-יד ודפוסים
ראשונים בצרוף הערות ואחרית-דבר
א. מ. הברמן

הוצאת מחברות לספרות • תל אביב

בסיוע מוסד הרב קוק

הניקוד נעשה בידי י. טופרובסקי

SK
Z A 2
1956

תל־אביב תשט"ז

עמ' 1—120 סודרו ונדפסו בדפוס צ. כספי ובניו בע"מ.
עמ' 121—192 והשערים סודרו ונדפסו בדפוס א. מוס בע"מ.

כל הזכויות שמורות להוצאת מחברות לספרות ת"א

Copyright by Machbaroth Lesifrut Publishing House

Printed in Israel 1956

החֲרָשִׁים שִׁמְעוּ רָגַע אֲדָבָר . וְהַעֲוִירִים הִבִּיטוּ
תּוֹכָחוֹת אֲחֵבֶר . הִתְמַהֵּמָהוּ וְהִתְמַהֵּוּ לְרַעַם גְּבוּרֹתַי אֲרָזִים
אֲשֶׁבֶר . בְּהִלָּחֲמִי בַיּוֹם קָרַב בְּצֵאתִי גִדּוּדִים נִחְלִים
אֲגַבֵּר . אֶרְץ וְשָׂמַיִם הֶאֱוִינּוּ קוֹלִי . מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית
שִׁיתוֹ לִבְכֶּם לַחִילִי . כִּי מִלֵּאתִי עֲבָרָה כְּאִשָּׁה עֲבָרָה .
תִּבְעֶר כִּמוֹ אֵשׁ קִנְאָתִי בְּעֲצָמוֹתַי עֲצוּרָה . תִּפְקַח מִזֶּן
אֵל וְעַד שֶׁאֲרָאָה גּוֹיֹתַי כָּלָה בַּמְדוּרָה . מִנֶּפֶשׁ וְעַד
בֶּשֶׂר דּוֹלָקָת וְהוֹלָכָת בְּסִבְכֵי נִתְחִי מַצֵּת וְתִתְלַקַּח .
לִסְלֵף בּוֹגְדִים נִבְהִלְתִּי מִרְאוֹת כִּי אֶעֱצֵם עֵינַי וְכִי אֶפְקַח .
נִלְאִיתִי כְּלָבָל חֶמֶס וְשׂוֹד אֵין לֹאֵל יְדֵי שְׂאִסִּים מִדְּעֵמִי
אוֹ אֲשַׁכַּח . עָלָה בְּאֶשׁ וְצִתְּנָתָם לֹא יַעֲבִירוּהָ עֲפָרוֹת
תִּבְלִין וְכָל אֲבָקָת רוּחַל אֲשֶׁר יִרְקַח . לֹאֵלָה תִּתְחַלֵּק
מִלִּיצָתִי רִיב אָרִיב עֲמָהֶם וְעַם מַעֲשִׂיהֶם אֶתְנַכֵּחַ .
לְזֹרַע יַעֲקֹב תִּהְיֶה בְּקֶשׁוֹ . לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל תִּיֻשְׁרָה
יַעֲקֹשׁוּ . לַעֲבָרִים הַעֲוִירִים הַמַּטִּים עֲקֻלָּקְלוֹתָם . לַיהוּדִים
הָאֲמֻלָּלִים וְנִלְוִיִּם בְּמַעֲגָלוֹתָם . חֲזוֹן הַרְבֵּיתִי מִשָּׂא צֹר
חַזוֹת קֶשֶׁה וְכִמָּה פֶּרֶעַנִיּוֹת . בְּמִלִּיצָה דְּמִיָּא לְסָסָא
בְּמֵאֲמָרִים מָרִים וְהִמָּה פְתִיחוֹת סָדִים בְּחֶרֶב פִּיּוֹת .
יִרְדּוּ סִדְרֵי בָטָן וּשְׂמוּנֵי טְמוּנֵי לְבוֹת וּקְלִיּוֹת . כְּלִי
וַיְנִי עָלַי חֶרֶב נִחְנִית קֶשֶׁת נְחוּשָׁה וְקִרְנֵי בִרְזָל . עַל
עַם עֲבָרְתִּי אֲצֻם לְנִתּוּשׁ וְלִנְתוּץ לְשַׁלַּח אוֹתוֹ לַעֲזָאוּל .
אֲנִי טָרָם אֲכַלָּה אֲחֵל הִתְחַלּוֹת קֶשׁוֹת . קֶדָם
אֶסְפֵּר קְדָמוֹנִיּוֹת עַד שֶׁאֲגִיד חֲדָשׁוֹת . מִפְּרִיחֵי נִשְׁמֹת

משיבי הרוח מצודות נפשות . אתנצל לך חכם לב
בלבבו זבין במשקלת דעתו . אוהב ישר ודן דין אמת
לאמתו . פן יסדני שומע לפתח אמרי . פן יתן
תפלה על חלומותי ועל דברי . פן בהקשלי אויבי עלי
יגילו ובפירי ישמחו משנאי וצרי . ודעתי אם ארשע
לא יזכוני ילדות ושחרות לא יצדיקוני געורי . שמא
יטעה בדברי המצמיק סרה והמומים חוקר . שמא
מתוכם ילמדו קנאים לשקר . אולי משגה טעם זכון יקח
בהנצתי ולתמו יבטא כדוקר . אפשר ידינני לחובה
מצול וחומץ הקגיל אחר סתרים לבקר . ונהם עלי
ביום שהוא לאמר : ראיתם פלוני בכמה גדולות החל
בגאונה בצע אמתו . כאלו גבהה מדרגתו או מעלתו .
הרחיב פיו לבלי חק ומרחוק מלחמה להרים . כאלו
הוא מהראויים להוכים . פושעים וחטאים יחדו המסית
והמדיים . להמית ולהשמיד בן או תלמיד מבשילו
מקדים . או מימיו נאמנים לרחץ צואת האשמים ואת
דמיהם ידים . או מפני שהשעה משחקת לו וכל אשר
יעשה יצליח . מה היום מה נשמנה . שהושיב עצמו
בראש מרומים וראש פנה . מימינו כלי משחתו וצל
שמאלו מגן וצנה . מה כחו ומה גבורתו . אי זה דרך
צבר רוח אלהים לדבר אותו . מי הוא זה שבא לרדות
או להוכים בשער . בדבריו יתנשא כמלך בגדוד כאריה
בבהמות יצר . מה טיבו ומה מצשיו כי יתהר אחר
בני הזמן . כאלו בצנינו הדור יתום וישאאל אלמן .
ובצממו שער כי הוא תקן צוותם שהוא רופא אמן .
לא יצטר תבלין ולא חסר מכל סמן וסמן . כאלו משחו
אלהיו . שמן ששון מבבריו . בינה יתרה ככלכל והימן .

הן כל אלה ראתה ציני כי כפי הנראה . כל
שומע ישם וישתאה . חסר משגעים יחשבני או גם
הרוח וגאה . וסלתי ואירא פן תקראנה אותי לזות
שפתים . דבת עם לא יגורו מפני איש ואם יעלה
שיאו לשמים . לתת מום באדם לעזת אותו בריבו .
ואם יגביה בנשר או ישים עבים רכובו . ואולם בעבור
זאת . להסיר מצלי תלונות עזות . אצטרף להתנצלות .
לבל אשים אשם נפשי ולא ייחסו לי גורל הסכלות .
השומע ישמע הולך נכוחו הבוחן האמת והשקר החיוב
והשוללות . והחדל יחדל לעברת זדון או מפני הוללות .
לא אקריב משפחות לגברים בקהל אשנע דרך כללות .
רודפי צדק אתם רצי מעורבי . עד הלום ברכתי
מהנאנה ובחרתי השפלות . ואף כי היום אראה אמתנו
היורדת היא עד עפר ספות גלות על גלות . לא עדיתי
גאון וגבה בתחלת דברי . ליחרוני על זולתי או
דעדיפנא מחברי . לא עוררני ולא היתה נסבה .
לכבודי ולכבוד בית אבא . לא לתורה למדתי ולמצעים
טובים שבני . לא התחזקתי כן בשכני ולא כן אנכי
צמדי . לא מפני כסף וזהב . לבכי בקרבי ירעב .
אללי לי אללי . כי אול מפלי . גם לא באתי לטל
צטרה לצצמי . ולמצען ספר שמי . והנה מארץ שפל
מקומי . חלילה לי מחטוא להוכיח משחית ומסבל .
או צור ישועתי מנבל . ומי ימן והייתי מהראויים
תוכחת לקבל . לא לבשתי מלבוש יארך ממני ומדים
לא כמדתי . פן בצצדי נפילוני אפשל בהליכתי . לא
בצינא מסאנה דרב מקרעי . פן יתקלסו בי אהזות
מרעי . כללו של דבר : לא נתכוננתי להרבות תוכחות .

בְּדַבְרֵי צָחוֹת . וְאִמְרֵי שֹׁפָר . בַּקֹּלִים עֲצָמִי .
וְאֵת רָצִי עָמִי : בִּלְהֵן וְזֶעֶן וְצִיפָה וְצֶפֶר . אֵתִי בְדוּמִים
לִי שׁוֹאֲפֵי הָרוּחַ וְרוֹצֵי אֶפֶר . לִי וְלָהֶם אֲשִׁים דְּבָרָתִי
וְרֹעַ מַצְלִילִנִי אִמֵּר עִם הַסֹּפֶר . אֲנַחְנוּ הַיְּדוּעִים בְּדַבְרֵי
הַבָּאִי הַמְצַפְצָפִים וְהַמְהֻגִּים . הַמְבָלִים יְמִיהֶם אָכֹל
וְשָׂתָה בְּתַצְנוּגִים . וְעוֹשִׂים כָּל יְמֵיהֶם כְּחִגִּים . וְאַחֲרֵי
שֶׁהִבְדִּילָנוּ מִשְׁאָר עַמּוּמִין . חוֹנֵן הַדַּעַת יֵהֵב חֲקֻמָּתָא
לְחִסְיָמִין . בְּמָה שֶׁחֲלַק לָנוּ בִּינָה מַעֲטָה . לוֹ הוֹאֲלָנוּ
וְנֹשֵׁב בַּחֲדָר מִשְׁפִּיּוֹת סָפוּן בְּאֵרֹ שְׁטָה . בִּקְרָן זֵוִית
בְּיִרְכַּתִּי הָאֵהָל בַּפָּאֵת הַמָּטָה . לְדָרֵשׁ וּלְתוֹר בַּחֲקֻמָּה .
הַצִּלָּנוּ וְהַשְׁגָּנוּ אֱלֹמָה . וְגַם בֵּין הַעֲמָרִים עֲרָמָה . וְאוּלֵי
כְּרִי גְבוּהַ וְתַלּוּל . וְצִמָּה לְמִנּוֹת יְמִינוּ בֶּן נוֹדַע בַּחֲשָׁף
יִלְכוּ אֶחָד לְאֶחָד יִמְסוּ כְמוֹ מִים כְּמוֹ שֶׁבִּלּוּל . זֶה הָעֵס
נָכַל וְלֹא חָסֵם אֲנִי וְהֵם הֵייוּ לְעֵס אֶחָד עִם הַדּוּמִים
לְחֻמּוֹר . אֲלֵיהֶם מְלֹאֲתִי מִלִּין תַּטְפְּנָה שְׁפָתִי לְעִנָּה
וְיָדִי נִסְפּוֹ מֵר . כִּי בָהֶם הַחֲלוּתִי מֵרָאשׁ בִּי וּבָהֶם
אֲגַמֵּר . לֶכֶן שֶׁעָפִי יְשִׁיבוּנִי לְבִלְתִּי אֲשׁוּהָ בְּנוֹק זָרִים .
יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתִי לְבַל אֲצַר צָרַת אַחֲרִים . טוֹב כִּי תִיקַר
נִפְשִׁי בְּצִינִי הִיא לְבִדָּה כְּסוּתִי וְשִׁמְלָתִי . בְּחִיָּה חַיִּי
בְּמוֹתָהּ מִיתָתִי . צִמָּה הַיִּכּוֹל אוֹכַל לְמִקֵּן עֲוֹנָתִי .
אֲעֻשֶׂה אֵף אֲנִי לְבֵיתִי . וּמָה לִּי וְלָהֶם צָמְתוּ בְּבוֹר חַיִּי
וְכָל אֶחָד יִגְרַנִּי בַּחֲרָמוֹ . הַנְּנִי פּוֹרֵשׁ מֵהֶם אִם הַיָּמִין
וְיִשְׁמְאִילוּ כָּל אֶחָד יָחוּשׁ לְעַצְמוֹ . אֲנִהוּ בְּדִידָהוּ כְּנוֹחַ
עֲלֵיהֶם רוּחַ בָּצָר . וְשִׁאֲגוֹ וַיִּכְהוּ בִּשְׁלִי אֲנִי דוֹאֵג
וּמַצְטָעֵר . כִּי נִוְתַרְתִּי עָרִם לְבִי יִסְעָר . אוּי לְנִפְשִׁי גְמֻלָּה
לִי הַרְצָה . אֲבוּי לֵלֵב כְּסִיל יָמִין וְשִׁמְאֵל שְׁמִנִי בַק
וְנוֹעָה . לֶכֶן רִיב אֵל לְבִי אָרִיב . שְׁמִנִי שׁוֹמֵם וְאוֹתִי

הַחֲרִיב . עַל קִלְקִילוֹ לַעֲרֹב אֶלֶיךָ כִּי אֲנִי בְּקָרִיב .
אֲעֲשֶׂה לִּי מִסְפָּד מִקְרוֹרִים . לֵאמֹר יִשְׁמְעוּ הַעֲוִרִים .
אֲשֶׁר טַח עֵינֵיהֶם הִפּוּ בְּסִגְנוֹתֵיהֶם . שְׁבִירֵי קִרְיֵי .
בְּכִסֵּי חֲוָרֵי . בְּמִשְׁתֵּה הַיֵּינָן כִּי כֵן יַעֲשׂוּ הַבַּחֲוִירִים .
מִשׁוֹם וְנוֹסְרוּ מִמֶּנִּי יִרְאוּ הַנֹּצְצִים יוֹשְׁבֵימָה עָלֶיךָ תֵּלֶם .
אֲשֶׁר חֲנָנִים הֵשֵׁם הִכְנֶה וַיִּכְלֹת לַעֲלוֹת בְּמִדְרָגוֹת הַסֵּלֶם .
בְּטֶרֶם יַעֲלֶה עֲנָן מִנוֹחַתָם וְסָר עֲלֵם . וְלִהְיוֹת הַזֶּמֶן יִשָּׂה
לְאֶרֶץ מְנִלִּים . יִבְיֶנּוּ לְאַחֲרֵיתָם לְבַל יִקְרַם כְּמוֹ לִי
מִקְרָה הַכִּסִּיל וְאֲנִי מוֹסֵר לְכֻלָּם . אוֹלֵי קִרְיֵי יִפְנְעוּ
לְבִכֵּי הַעֲרֵל בֶּן נַעֲוָה . אוֹ יִבְטֹל עֲבוּדָה וְכֵה שְׁלוֹ
יִקְוֶה וַיִּגְעַר בְּהַבְלֵי הַמֶּאֱוָה . אוֹלֵי יִשׁוּב וְנוֹחַס מִלִּכְתּוֹ
אַחֲרָיוּת עַל־קִלְקִילוֹ אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה .

אֲקוֹנֶנּוּ עַל זְמַנִּי אֲגִלִּיל עַל יָמֵי אִשָּׁא בְּכִי וְנִהְיֵה .
אֲחֻבִּירָה עֲלֵיהֶם בְּמִלִּין חֲרָטָה לַחֲלוֹף מוֹסֵר לַהוּוֹה
תּוֹכַחָה לְבָא לְכָל עוֹבֵר לוֹ יֵהִי . הַנִּפְשׁוֹת הַיִּבְשׁוֹת .
בְּמִסְחָ מִכְתִּי אֲנוֹשׁוֹת . שְׁמַעוּ זֹאת הַשְׁפִּילוּ וּבִינּוּהָ .
קִינָה הִיא וְקוֹנְנוּהָ . יִלְמְדוּהָ אוֹרְרֵי יוֹם יִבְקִיּוּ עִמָּה
כָּל מִרְיֵי לְבָא . הַעֲתִידִים עוֹרֵר לְוִיתָן עַל אֲבוֹד יִמֵּיהֶם
חֲרוֹן אֵל כָּל הַמּוֹנֵם וְקִצְף וּמִשְׁטֶמָּה רַבָּה . הַמוֹכְנִים
לְפָתַח בְּחֲרָטָה כִּי יִתְנוּ בְּקֶשֶׁר וְאִסָּר לַעֲנוֹת נֶפֶשׁ וְלִהְיוֹת
אוֹתָם הַיּוֹם הַבֹּא . הַחוֹשְׁבִים בְּלַע הַמֶּנֶת לְנִצָּח אוֹ לְיָמִים
רַבִּים הַחֲזוֹן וּלְעֲתוֹת רַחוּמֹת הוּא נִבָּא . אֲדַבְּרָה וַיִּרְנַח
לִי מִקְצֵר רוּחַ . רוּחַ עוֹצֵם מִבְּעֵתִי זִיקָא דְשִׁמְשָׁה טְבוּס .
סְבִיבֵי יָנוּם . נֶפֶס בְּאֵשׁ פֶּחֶם . בְּקֶרֶב יָסֵם . עַד נִסָּר
מִפּוֹם . הַצִּיּוֹתֵינִי וְתִאֲלָצְנִי אֵל דּוֹדִי לְשׁוֹחֵם . יִצָּר
מִחֻשְׁבוֹת מִסְבָּלִים כְּרָמִים קוֹטְפִים מְלוּם . וּמִתּוֹכָהּ
הַקּוֹל מְדַבֵּר וְאוֹתִי עֲנֶה עִמָּה בֹא כְתִבָּה עַל לוּם . הִנֵּה

תונתי וכלכל מחלי . דאגה בלבי לאבדן צחומי כל
ראש לחלי . אשיחנה לאחר קצץ בנטיעות ולבי המר
הרבה אשמה צמי להפליא . ובכל זאת אברך הגומל
לחובים רעות אתן צדק לפעלי.

אח ואחות צור כנגדי . המציאני יוצרי מבטן
לב לאשב בך ולא אהיה לבדי . אחות קטנה פקחת
נפשי המדברת נתנה בי טהרה ותהי לצדי . ושוים
יש לה למצן ארונה בכל צת משד פנחומיה מזיו פבורה
אמץ לשדי . מרתה באלהיה חללה יפעתה . ומעד
נזמה וחליתה . נאפופיה בין שדיה ילינו ומנוניה
באשר היא שם על מכנתה . זאת היא הנשמה החכמה
הרום המושלת . שידבר בה נכבדות מעשיה בכו
מפצליה במשקלת . הזאת היא שיאמרו הנפש המשכלת .
היתה בעוכרי גרמה לי מות ומשכלת . ואחיה אח
קטן . בכור שטן . נצב לקראתי . לב טהור סף בלי
פשע בתחלת בריאתי . למען הראותי . הובא לנחותי .
הדרך אור לנתיבתי . נטע און נטעהו שרק מראש .
ויצא אשכולות מרורות ענבי רוש . לעשק אהב בערב
יזרע און בבקרים יחרש . ניזן גם הוא ונות וזון
ותירוש . וגם שאל באובות חדשים לדרוש . כסוי
מטאה אדוק בה קשה לפרוש . אוי לאח ולאחות האח
יבצירו ישרפוה בגסל . בגדו כמו גסל . בן בליצל
והבת השובבה . הסיעו עצמן מן האחנה .

אחי ואחותי . אותי שבלתם צכרתם אותי . אם
פרי מאוני . מאכילוני בסיי . צר לי מאד ואף פי
אחרי מותי . מר לי מאד מכס . להשפצ צורתוני
ולא להתחכם . עד מתי אתם מאנים . סרבים וסלונים .

וּלְהַעֲצִיב אֲבִיכֶם שְׂבָשְׁמִים תַּעֲשׂוּ כִנּוּיִם . הֵטֵרֶם תִּדְעוּ
 כִּי אֲבָדָה תִּקְוָה וְאַפֶּס תּוֹחֶלֶת בְּהִמְלָא סְאֲתֶכֶם . נִקֵּם
 יָבֵא גָמוּל אֱלֹהִים תִּשְׂאוּ אֶת צוֹן כָּלִמְתֶּכֶם . נִשְׁמַתִּי
 גְּדִרָה פִּרְצָה הִסִּירָה מִשְׁכָּתָהּ . נַפְשִׁי יִצָּאָה מִמִּחְצָתָהּ .
 כִּי הֵנִיא אָחִיהָ אוֹתָהּ . לֵב רַע יוֹעֵץ וּבִלְיַעַל הוּא חָרַשׁ
 וּמִסְגֵּר מִשְׁפִּיל וּמְרִים . אַחֵר כְּוָנַת הַלֵּב הֵן הֵן הַדְּבָרִים .
 לֵכֵן אֶתְנַכַּח עִמּוֹ לְבַדּוֹ . עַפְצִי יִוָּשִׁירוּ נִגְדּוֹ . וְאֵלִי
 יִצְּסֻפוּ מְרִמִּים כְּמוֹנֵי הַתּוֹלִים בְּצִמְדָם יִסְבוּ עֲמָדִי
 בְּמִסְבִּי . וְאֶגִּידָה לָהֶם כְּמָה מַנְעוּרִי וְעַד הַלּוּם לְבִי
 רָמִנִּי הִתֵּל בִּי . לִזְרֹחַ שְׁבִנִי בַּחֲרֹשֶׁת אָנוֹן וְצִמְלֹחַ חֲרַשׁ
 עַל גְּבִי . אֲשִׁיחָה אֵיכָכָה מִצְאָתִיו לֵב הָאֶבֶן קִשָּׁה וְרַע
 מַעֲלָלִים וְהוּא כָּלִבִּי . עַל פָּנָיו אוֹכִיחֵנוּ לַעֲשֹׁק וְנִלְוֹז
 בְּנִפְשׁ וּבַמָּאֵד . תִּרְאֵה יַחֲדָתִי וְתִירְאֵה נַפְשִׁי וְתַחֲמִיל מָאֵד .
 אוֹלֵי לְבִי רוּחַ חֲדָשָׁה יִסְדֹּשׁ לְבַעַר הָרַע צָרוֹת עַד יִסּוֹד .
 כְּמוֹ נִגִּיד אֶקְרָבֵנוּ אֶעֱנֶדְנוּ עֲטָרוֹת לִי לְצִבִּי וּלְכָבוֹד .
 וְאִם מָאֵן יִמָּאֵן בַּחֲרֹב לְשׁוֹנֵי אֲצֵא לְקִרְאָתוֹ וְהִכְחָדְתִּיו .
 אוֹלֵי אוֹכַל נֶכֶה בּוֹ בְּרוּחַ שְׁפָתִי וְהִכְתִּיו וְהִמְתִּיו . אוֹלֵי
 אוֹכַל לְהִלָּחֵם בּוֹ וּגְבַשְׁתִּיו .

לְבִי, גִּשָּׁה נָא . הִסְכַּח וְשָׁמַע הִגִּיגִי בִּינָה . תִּדַּע
 וְתִשְׁכִּיל מוֹצֵא שְׁפָתִי אֲמַרִי הַאֲוִינָה . הִלְעַד בְּרִית לֹא
 תִצָּר . וְתִהְיֶה כְּשִׁמְרֵי חֹק מִצָּר . וְלֹא תִקַּח צָר תַּעֲוִדָה
 לְכָרֶת צִרְלֹתָהּ . וְלֹאֲסֹף חֲרָפֹתָהּ . אִם בִּימֵי צָדִיקָה וְצִדִּיקָה
 רָצוֹן נָעוּ מַעֲלֹתֶיהָ . מַה יִּהְיֶה בָּבֶא הַקָּץ אֵלֶיהָ ?
 מִי הִרְצָה עוֹמְדִים צִלִּיהָ לְכִלּוֹתָהּ . מִגּוֹ תִגְרַשׁ בָּדָד
 תִּשָּׁב מִשְׁלַח וְנִצָּזָב מַה יִּהְיֶה חֲלוּמוֹתֶיהָ ? תִּדְאָג לִנְפִשׁ
 הָרָאשׁוֹנִים הֵיוּ טוֹבִים וְנִהְיָה בְּאַחֲרִיתָהּ .
 לְבִי, בִּינָה שִׁמְצָה זֹאת הִלָּא יִדְעָתָ לֹא לִנְצַח

עלמות . סוף אדם למות . אח לא פדה יפדה אין
 שלטון . לא יוציל הוף . ונהב שבה ותועפות הרים .
 אם אפק שמים ואציעה שאול . לא אוכל לגאל .
 משחת חיי דור דורים . הנה יום בא יום נקם ושנת
 שלומים ישביעני ממורים . אין מנוס כי ישיגוני
 מוקשי מות בין המצרים . ובוחן לבבות עפצפיו יבחנו
 מצשי ידי אדם ביום ההוא נגלים ונסתרים .

לבי חזר בך . וירא אלהים בקרבך . רב לך
 הגלות נגלות כאסוד הרקים סב אל אחריך ועתה יש
 מקנה . תשוב ותשב באהלים כימי מועד שתול בונה .
 האלהים ירא מצותיו שמר את אשר תצנה . אם תדרךשנו
 אלהים יחנה ממנו פרך נמצא פרי ישנה . עשה בעוד
 שאמה מוצא הטבע שאנן . והגוף רענן . ואל יחסר
 המגן שווי בצל הבריאות יתלונן . הרשות הנו בידך
 לסלק המסך וכלה ענן . ראה נא הפלים אשר בם
 מלאכתך . תליך וקשתך . פחות הגוף שבטך ומשענתך .
 בהמה אמונת צתך . תמצאם כאשר תבקש . אין בהם
 נפתל ועקש .

לבי חזק ואמץ בעוד לחלוחית הפירות קנמת .
 צץ הדעת עודנו באבו לא נפרצו צליו ולא נחלקה
 התקומת . קדם שיפשיטוני וקונים . כתנת צדנים .
 והציגוני צירם וצריה . בטרים תלקח ממני חדא דאזלא
 ולא אתנא . עד אשר לא ירתק חבל נפל לי בנצמים .
 ומרץ גלת הנזקב וישנו הפתמים . ונרוץ גלגל שחזור
 בעולם במצנת שדי ממרומים . יאתיו ימי מגורים
 לאימת מות להם נשבר חדש וימים . והנה יום אחד
 נראה בהקיץ אשר היינו כחולמים .

לבי, אם לא עקשו אימתי אבקש לי מנוח?
 הדימי השיבה בכלות הפס? לכל בני חלופי ימל קצירם.
 גם כך גם פנג כי יזקין ימולל ויבש צפר עורם.
 היברא כי השם חדשה ואחרי בלומי תהיה לי צדנה?
 הן אני מחמר קבצתי כונני הטבע בארים בלבנה.
 פני פני אדם ולא פני נשר שיסדשו נעורים לצת
 זקנה. אף כי אני נכה רום נשפתי מחרבי הבחורים
 ולא לטובה. בנעורי בלא זקנה ושיבה. כמצט זקנתי
 ושבתי תשש כחי כנקבה. חלשו חושי. נתקו מורשי.
 ולא באתי בימים. פני קמטו ולא צת קרמו ונצשו
 תלמים. ראשי שהיה כהם פז בהיותו באבו ושער
 צהב צמח בו. הלבנו שריגיו בפרש שיבה עליו
 תשלג בקרבו. בימי צבאי בצעם תמי שצרי ממשך
 ומרט נותר ממקומו. קומתי דמתה לתמר וגוי ישר
 ממסוכה הלכך באגמון ואין מקימו. קנצותי תלתלים
 מצשה צבות תשרנה ותפוצינה. מחלפות ראשי חמודות
 בזהב ודלתם בארזמן נדלדלו ופרצים תצאנה. מה
 אעשה כי יקום אל לבקש צוני ואיננו ואת חטאתי
 הלא תמצאנה".

לבי, למה רמימני במשאות שוא במקסם כזב.
 הן גרשת אותי מחוץ למחנה שכינה בצרוע וכזב.
 שם נטיתי אהל רשעים בתי אכזיב לאכזב. למען פחש
 ברום שקר ומדוחים דחה דחיתני. בלך ושוב ומחר
 אעשה כדבר המלך יי עד הלום הביאומני. באשר
 ישא האומן את היונק צבד דגנים. בקליות ואגוזים.
 עד פה נשאמני. ומירדי בור לא חיימני. ואם
 בתנחומי הגל חלושים. ולקראת נחשים. אלך כפצם

בפעם . וכמבקש תאנה בנותן טעם . אנחם את עצמי
פטר לי וציר עד יצבר וצם . הנה ימים באים נחליף
כח ונתעודד . בצל החכמה נתעלסה באהבים נשכן
בטח בךד . כבוצר על סלסלות כדורף בגת בזמירות
נריע היךד היךד . אמרתי גם זה הכל בין כך ובין כך
ניהי ערב ניהי בקר שמש באה ורחה ונודד . עד פה
וצד פה המצרים ליום רע נוגים לקשי יום ראו
תלאומי . לימי הרע הנצמי לזמן אעגן חזו דאמי חזו
דאמי . ואם בתוחלת ממשכה יכלו ימתי . ובשהי
פהי יצברו חדשי ויתמו שנותי . איככה נעשית
תורתי ואימתי . ומסרת בידי וכך מקבלני מרבומי .
אל תאמר לכשאפנה אפנה . שמא לא תפנה . ולפי
לב כסיל לא נאמין כבא המונעים בתנות עלי מנהג .
ילדי יום בו נלחמים מקולם לא יחת מהמונם לא נצנה .
לבי . פתימני ואפת בפתומי לחם אבירים גלוקקא
יפיפיה . פת הדרקא מחטי מנית ופנג סלת נקה .
בזין הטוב לוקם נפשות בלא צדקה . ממית בנשיקת
פי-צלוחית כמשחל ביניתא . זין חלבון וסמרא
דפרוגיתא . מראהו כלפיד ככך ירוצץ . בגביע ינוצץ
מקסא דווגיתא . זין ישן . המבציר כפיס כבשן .
מסיר שפה לנאמנים ומשחית הודם . זין לבן המלבין
פני שומיו בהקנסו כם ויוציא סודם . ולפצמים בשנוי
זין מפנינים אדם . ירום ונשא בראש כל אדם .
הטועמו למעצבה ישכב נירדם . ובמיני מטעמים . משכתי
קשרי כל הימים . סתו יצר ועוף כנף אסיקי בטימי
העליתי בדמים . מוקיר שבי הייתי לצבות בטן ולא
בראשי שומים . ארדיא וגוליא רכיכין שמנים

ומפססמים . הדגה רבה . לא תחסר כל בה . בתח
ומרנס עם כל ראשי בשמים .

לבי . השאתני ואפת במצודה בגדי חמודות שני
עם צדנים . בויץ וארזמן מתהפף לבמה גונים . מילת
צבע וזהרי וצבעונים . פארי פשתים אשר בו תלבשנה
בנות המלך הבתולות . ובגדי חפש סלסלה ומלמלה
חליפות שמלות . לבוש מלכות להראות שררה וממשלת .
מכריף בויץ שהכל פונים בו חור כרפס ותכלת .
בשמלה ברורה ובנצימה . כתנת פסים אשר לו הקרמה .
מלבד כסות לילה צרש בצננה מטה כבודה . סביב
לה וריצה עודפת . וריטה נודפת . קנה וקדה .
כפתוריה ופרחיה משקדים יוצאים מצדה .

לבי . חזקתני ותיכל באהבת נשים . נלכדתי
בשחיתותם בצפרים האחזות בפח יוקשים . בממדיהן
בל יוצילו כסף וזהב עליהן מכשיטים משנים מצשה
חרשים . אלה אלהי אשר צשיתי ואת פסל הקנאה
המקנה בביאה . וד יהיר אמה וציני סרסורי דחטאה .
עוללו לנפשי השאת והשבר . במראות הצובאות .
נשים באות . לפניהן ילך דבר . בבגליהן תצפסנה
מנקדות בפסיעות להמית נפשות . משקרות צינים
חברות לטושות . לירות כמו אפל חצי אהבים לדעות
החלושות . כמצט נטיו בגלי בצבאות או באילות .
מדהרות דהרות עלמות תופפות . ונשים יפות .
ומצחלות . בחפות חתנים אחת בתנוך אתמא לבי תרי
בתאים ובמחולות . כאין שפכו אשרי בשורי שרים
ושרות בבי הלולא . את זה לצמת זה ישאו קולם
ירנו קול צנות . ללא עם בינות . נשים תהלה . ופרי

נָשִׁי וְנָצִי גִבְרִי וְמִיר צְרִיצִים לְבִסּוּמִי קָלָא . כָּאֵשׁ
 בְּנֻעֶרֶת וְלִמְצֵן סְפוֹת תִּשְׁאֵת לְהִרְבּוֹת נֶאֱפִים לְכֹלָה .
 שָׁרִים אַחֵר נִוְגְגִים בְּעוֹגֵב וּמִינִים בְּחוּר עִם בְּתוּלָה .
 הֵמֶן תִּפְלָא אִם אֲשֶׁר מִדַּעַת נִבְצָר . יִצְרוּ לוֹ יִבְצָר .
 כְּלִפִּיד אֵשׁ בְּצִמִּיר . וְאִם יִחְזֹק לְבוֹ מִצָּר וּמִשְׁמִיר .
 תִּתְּנֶמָּה אֵיךְ וְלִמָּה כְּבוֹדוֹ בְּקָלּוֹן יִמִּיר .

לְבִי . מָה עֲכַרְתִּי בְּשׁוּמִי מִגִּמַּת פָּנִי . וְכֹל
 מַעֲרִי . לְכֹנֵס הוּן צִתָּק וְרַבּוּי תִּמְמוֹנוֹת . עֲשֶׂר וְכְבוֹד
 וּסְגֻלַּת מְלָכִים וְהַמְדִּינוֹת . כֶּסֶף צְרוּף מִזָּקֵק שְׂבָעָתִים .
 דִּינָרִי זָהָב טוֹב אֶלְפֵי רַבּוּתִים . כָּלִי יָקָר וְחִמְדַּת שְׂכִיּוֹת .
 אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת . כֶּסֶף נִבְחָר מִשָּׂא צִמְד פְּרָדִים
 כּוֹדֵנָא חֲנוּקָא . וּבִבִּית הָאוּצָר דִּהֲבָא פְּרִיקָא בְּמִשְׁתָּרָא .
 כְּנֻנְתִּי בְּאֵלָה לְבָנוֹת . אוֹ לְקָנוֹת . בְּתִי מִדּוֹת וּמִיטֵב
 מִשְׁפָּנוֹת . הִיכְלִי עֲנָג וְאַרְמוֹנוֹת . אָנוּחַ בְּהֶמָּה לְיוֹם
 צָרָה בְּמִנוּחוֹת שְׁאֲנָנוֹת . לַעֲשׂוֹת אֲשַׁנְבִּים . בֵּין
 תְּשֻׁלְבִים . וְאֶקְרַע תְּלוֹנוֹת . צֹהַר וְחִרְכִּים . לְהָאִיר
 מִחֲשָׁכִים . תְּדָרִים מִפְּתָחִים . וְעֲלִיּוֹת מִרְנוּחִים . מִגְדְּלֵי
 עֶסֶל וּבִינְיּוֹת . בּוֹרוֹת חֲצוּבִים וְגִלּוֹת עֲלִיּוֹת . וּמִסְבִּיב
 גֵּן יָרֵק וְגִנַּת בֵּיתֵן . לְצֹאֵת וְלִבּוֹא מִנּוּי אֲלֵיהֶם וּמֵהֶם
 אֶל נֹה אֵיתָן . גַּם לְהַכִּין בַּחוּץ מִלֵּאכָה נִתְּכַנְנִיתִי כֹל
 כֹּחִי לְהַשִּׁים אֲרֻנוּנִיּוֹת וּמִסִּים . מִנְדָּה כָּלוּ וּמִקְסִים .
 גִּנּוֹת וּפְרָדִסִּים . כְּרָמִים וְשָׂדוֹת וְיִצֵּר צוּמַח צָצִים .
 כְּהֵנָּה וְכְהֵנָּה תִּשְׁגִּיתִי וְיִרְשָׁתִּי . וְאֵת יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 לֹא דִרְשָׁתִּי .

לְבִי . אִם אֶמְרָתִי אֶסְפָּרָה כְּמוֹ רַבּוֹת רַעוֹת
 וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא יַעֲשׂוּ עֲשִׂיתִי עֲמָדִי . תּוֹעֲבוֹת גְּדוּלוֹת
 מֵאֵלָה תִּלְאָה לְשׁוֹנִי וְתִיַּעַף יָדִי . הֵן עַל פִּיהָ בְּקִיץ

ובחֲרָף . לאלהי צויתי ופִּשְׁעֵי הַפֶּכֶת עֲרָף . רְאִיתִי
 צֶמֶל הַבִּטִּי אֲנִי הַסִּפְפִּלְתִּי בַּמָּקוֹם הַחָרָף . יוֹם וַלִּילָה
 אֶחָרִיךְ גְּרוּצָה לְמֵלֶאֱת הָעוֹלָה עַל רוּחִי בְּרֶשֶׁת הַדְּמִיוֹן
 בְּשִׁבְכַת הַמָּט . כָּל מַחְשְׁבוֹתַי לֵאכֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִשְׁמֹט .
 סִצְדָּה מֵאִין תִּמְצֵא . וְאִי זֶה מָקוֹם צָלִי וְקָלִי בְּרַבּוּרִים
 וְשׁוֹר וְשָׂה . אֵיִם אֶפּוֹא חֲבָרִים שְׂמַחִים . וְחֲרָבוֹת מַחִים .
 וְאִי זֶה הוּא מָקוֹמִי שֶׁל זְכָחִים . בְּקִיץ בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת
 הוֹכֵנָה הַמִּנְחָה וְהַמִּנְחָה . אֵל תַּסַּח גִּפְּן וְאֵל תַּסַּח תְּאֵנָה .
 מִצְדֵּי מֶלֶךְ תִּקּוֹן הַמַּאֲכָלִים וְהַשְׁתִּיָּה כֹדֶת יֵין מַלְכוּת
 רַב . מְזוּג מִפְּנֵי הַשָּׂרֵב . בְּמִים קָרִים גּוֹלִים וּבִטְהָרָא
 בְּטוֹל תְּאֵנָתָא . תַּסַּח הַתַּפּוֹס בְּצֶל דְּלִיּוֹתִי יֵין שֶׁל
 צִהָרִים אֶת יְלָדֵי וְאֶת נְשֵׁי שְׂגֻלְתָּא וְלִחְנָתָא . וְכָל
 מַלְבוּשֵׁי דְּבָקִים וְנֶאֱיִן . הַכֶּלֶךְ וְהַשִּׁירָאִין . שֶׁשׁ וּמִשֵּׁי
 מִפְּנֵי הַחֵם וְתַקּוּפָתוֹ . וְלִהְסֵתִר מִסְּמָתוֹ . וּבַחֲרָף בְּיוֹם
 סְגִירִיר לְקַבֵּחַ הַנּוֹרָא . אֹכוֹל וְשֹׁתָה עַד לְשִׁכְרָה . לַחֵם
 רַב בְּבֵית הַמּוֹקֵד הָאֵח מְבַעֲרָת כְּנָגֵד הַמְדוּרָה . לְבוּשׁ
 לַחֵם מִפִּישׁ בְּכֶסֶף מַחְלָצוֹת סָרְפָּלָא בְּסִתְּנָא יְהִי עָלָיו
 סִתְּרָה .

לְבִי , כְּאֵלֶּה רַבּוֹת הַכְּשִׁלְתִּי לְתַצְנוּגוֹת בְּנֵי הָאָדָם
 לְהַבְעִיר אֶת נַפְשֵׁי בְּעָבוּר הַרְצִימָה . כֹּה מְהֻנְהָיָה כֵּן
 מִשְׁפָּטִיךְ מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה תְּמִימָה . מִהֵם
 לְצִרְךָ הָצַח צַח גְּשָׁמִים וּמֵהֵם בַּחֲמָה מִפְּנֵי הַחֲמָה .
 כְּרִחִיצָה בְּמֵיָא דִּיּוֹמָסִית וְסִיכָה כְּשֶׁמֶן הַמּוֹר מִשְׁחָא
 דְּאַפְרָסְמָא . כְּמָה תְּרוּפּוֹת בְּצַח נֶכוֹן לְקַחְתִּי לְקִנִּים אֶת
 תַּקָּף הַבְּרִיאוֹת לַעֲשׂוֹת לוֹ אֲשֶׁרְתָּא . כְּמָה רְפָאוֹת תַּעֲלֶה
 בְּעִדְנָה כָּכֵל אֲשֶׁר יוֹרוּ הָרוּפְאִים מִפִּיהֶם אוֹ מִפִּי כְּתֻבָּם
 פִּתְשָׁנִן אֲנִירְתָּא . כְּמָה שְׂקִנִּי שְׁתִּיתִי מִדְּבָחָא וְעַד

צָרָתָא . וְכָל זֶה לְהוֹסִיף יָמִים אוֹ שְׁעוֹת אֲפִלוּ חַיִּי
פָּרָתָא . כִּמָּה זְרֻזְתָּנִי לְשֹׁמֵר גּוּפִי הַנִּתְצָב וְנֹאֲלָח וְאִם
יִדְעָתִי יִבְלֶה כִּבְגָד . וְלֹא שְׁוִיתִי בְּנֹזֶק דָּבָר בְּרִשּׁוֹתִי
לְהַשְׁאִירוֹ לְנֹצֵחַ וְאַשְׁלִיף אֶת נַפְשִׁי מִנֶּגֶד .

וּמִכָּל אֵלֶּה רַע וְמָר כִּי הִטְעִיתָנִי לְחֹדֶשׁ שְׁנָאוֹת .
לְבַקֵּשׁ שְׁרָרוֹת וּקְנָאוֹת . לְלַכֵּת בְּגִדּוֹלוֹת וּנְפִלְאוֹת .
לְאַלְפִים וּלְמֵאוֹת . הֵן הִנָּה הָיוּ לִי לְמוֹקֵשׁ הַדִּיחוֹ עָלַי
כִּמָּה תִּלְאוֹת . גַּם כִּי הִרְגָּזְתָּנִי וַתִּשֶׁם בְּפִי חֹטֵר גְּאוּנָה .
וּבִידֵי מִקָּל חוֹבָלִים לְהַפִּיר אֶת שְׁכֵנִי בְּרִית אֶהְבָּה .
לְרִיב רִיב אֶת רָצִי . לְהוֹלִיד מֵאֵין תַּחֲרוֹת עִם מִידְעִי .
אִם יְדִידִי חָטָאוּ לִי לְשֵׁלֶם אֲרַבְעָתַיִם בְּלִי חֶמְלָה .
הַשְׁגָּגוֹת כְּזוֹדוֹנוֹת יִנָּקְמוּ בְּדַבּוּר וּבִמְעַשֶׂה מְכַנֶּה גִּמְלָא .
וַתְּסִיתָנִי לְהִתְנַשֵּׂא וּלְהִשְׁתַּרֵּר . לְחַרְחֹר רִיב מִדְּנִים
לְעוֹרֵר . בְּמִקּוֹם גְּדוֹלִים לְדַבֵּר גְּבוּהוֹת לְהִתְהַלֵּל .
וּמִלִּין לְצַד עֲלָאָה לְמַלֵּל . כָּל הַיָּמִים הַדּוֹחַתָּנִי מֵאַחֲרֵי
יְיָ כִּמְעֻט הִבֵּאתָנִי לְהִתְיַאֵשׁ . אַתָּה מְלַקֵּט הָעֲצִים
וּרְעִיוֹנֵי מִבְּעָרִים אֵשׁ . וַתַּצּוֹנֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ: הָיִי שְׁקוּד .
לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְּקוּד . לֹא תִדְקְדַק אִם הִכְתַּב רָבָה עַל
הַנִּקּוּד . וְלֹא תַחּוֹשׁ לְשֶׁבֶת וְדִינִים בְּמָרָה אִפְקוּד .
רוּץ מֵצֵא הַחֲצִים וְהַקָּשֶׁת . וְהַשְׁבָּכָה וְהַרְשֵׁת . וְצוּד
צִיד שְׁלַל הַזֶּמֶן מִפְּתָרוֹס וּמִכּוּשׁ מֵאַנְשֵׁי קִיר חֲרֹשֶׁת .
אַל תִּירָא מַעֲשׂוֹת כְּזָנִים לַגֹּד תַּעֲרֹף לְפָנָיו שְׁלַחַן תַּעֲלֶה
מִמֶּסֶךְ לִמְנִי . בְּיוֹם טוֹבָה הָיָה בְּטוֹב וְאַכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ
בְּהָאֵי עֲלֵמָא זַל וְאַתְהֵנִי . וּבִלְיָלָה וְצָרָבָה שְׁנִתְּךָ מִן
שְׁקִיף וּגְנִי . וְהָיִיתָ כְּגֵן רֵוָה . שְׁתוּל עַל מַיִם וְאַבִּי
שְׁקִיָּא רָבִי . תַּטִּיב גְּהָה וְהָיִיתָ דָּשֵׁן וְשֶׁמֶן וּמִרְאָף נֶאֱוָה .
הַבָּלִים וְחִלּוּמוֹת וְדִבְרֵי הַצּוּמוֹת אַל תִּשְׁמַע וְאַל תִּאָּבֶה .

אלה דברי הברית והחסד שצשה צמי לבי חבר
רע וצמית . להחיותי שלח בי ונתפון להמית . בצקבה
ובצקמה ובתרמית . ולכן קראתי בריתו : ברית מלח
סדומית . מסמא צינים . מחרשת אונים . מקהה שנים .
ממנה תרפינה ידים . וכל ברפים . תלכנה מים .

אוי לי אמי כי ילדתני בן זכר . הפסדתי הפסד
מרבה ויצא כל שקר . שתום העין אטום הלב נוסדתי .
ערל לב וערל בשר נולדתי . לשלשת ימים כרת שרי .
ולשמנה ערלת בשרי . אף אמנה שתי אוני . ולבי
וברצוני . לא קדמו לבא בברית יי . לא גלו חרפה
מצליהם ולא הסיירוה מקרבם . ערלתם בָהֶם מום בם .
לשקר שקרו עד הלום ולריק צמלו . כי מיום צאתם
לאויר העולם שכלו חשף לא מלו .

אָרור האיש אשר אשר את אבי . ילד לך בן
זכר חכם נצדיף מנביא . צבדת הקדש צליו פישמעאל
בן פאבי . על הרי בשמים ירוץ למהר פאזל וכצבי .
לא יטמא בגלולי צמו להסלו . יבנה היכל המדע
על תלו . נר דלוק על ראשו ההולכים בחשף לאורו
ילכו בהלו . דם יחשב לאיש שהוא המבשר קללה
תחשב לו . כמה נתצותו נתיבות גלגלו . וכמה טעה
באצטגנינות שלו . לשון שקר פי כסיל מחתה לו .
כי הפך לראש משפט ושטה . שנה הדין והחליף השטה .
אוי למי שבניו זכרים . הטל עליהם על קבר
סיגים וגדרים . מהן בצנצה מהם בפרהסיא מהן במראית
הצין מהן בסדרי חדרים . חקים חזקים ומצות נוראות .
שלשה צער ושש מאות . ומי האיש הלזה . שיקים
מה שכתוב בזה . והיך יוכל להנצל . וריז או צצל .

שלא יִכְשַׁל וַיִּחַת . או לא יִפֹּל בְּאַחַת . וְאִם זֹאת
 לא יֵצֵא יְדֵי חוֹבָתוֹ הִרְשׁוּמָה . כִּי יֵצֵר תּוֹשִׁיָה וּמִזְמָה .
 אִם לא יִצְטָק בַּתּוֹרָה וַיִּפְלֹּל בַּחֲכָמָה . פְּרוּשֵׁי תוֹרָה
 וַתַּעֲוֶדָה . סִפְרָא וְסִפְרֵי תוֹסֵפְתָא וְכָלֵא תַלְמוּדָא .
 וְהַחֲכָמָה עֲמוּדִיָּה שְׂבָעָה . אֵל עַל יִנְשְׂאוּ מִהֵר וּגְבָעָה .
 הִגָּה הַהֲגִיּוֹן . עֲמָק צִיּוֹן וְגִיָּא חֲזִיּוֹן . וַחֲדוּד חֲכָמַת
 הַמִּסְפָּר . לא נֶאֱמִינוּ כִּי יִסְפָּר . וְחֲכָמַת הַמִּדּוֹת . לא
 יִשְׁיוּהָ עֲנוּגֵי הָעַם בְּשָׂדֶה וְשָׂדֶה . בְּהַ יֵּדַע הַחוֹקֵר
 אִם יִהְיֶה . גְּבָהֵי שָׁמַיִם וְחֹקֵר תְּהוֹם . וְלֹא יִמְצְאוּ יוֹשְׁבֵי
 בַּמְּלוּנָה . קָצָה לַתְּכוּנָה . וְאִם גִּלְגַּל חוֹזֵר וּמְזוּלֹת
 קְבוּצִים . אוּ הֵם נָדִים וְנָצִים . וּבַחֲכָמַת הַטֵּבַע . מַצְלוֹת
 סֵלֶם שְׂבַע . וּבַחֲכָמַת הָאֱלֹהוֹת וְהַצּוּרוֹת הַטְּהוֹרוֹת . וְהִמָּה
 עֲשָׂרָה שָׁהֵן עֶשֶׂר סְפִירוֹת . מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת .
 כַּמָּה לָקָה בְּאַצְבָּע . וְכַמָּה בַּחֲרָפָה יִשְׂבַּע . אֲשֶׁר
 בְּמִטְבַּע הַזְּכָרִים הַטֵּבַע . נִסְתַּחֲפָה שְׂדֵהוּ . טוֹב יִשְׁהוּ
 עוֹשֶׂהוּ . אֵלֹו בְּרָאֲנִי אֱמֵן שֶׁשָּׂעָנִי . אֲשֶׁה הַגּוֹנָה .
 הַיּוֹם הָיִיתִי חֲכָמַת לֵב וּבִבְעֻלַּת בֵּינָה . בְּיָדֶיהָ טוֹו אָנִי
 וְרַעוּמֵי מַחְזִיקוֹת בַּפֶּלֶךְ מוֹזְרוֹת בַּלְבָּנָה . מִסְפְּרוֹת זֹו
 עָם זֹו פַּעַם בְּאוֹר פַּעַם בְּאַפְלוֹת . דְּבָרֵי הַיָּמִים וְהַבְּלִי
 הַטְּפָלוֹת . וְאוּלֵי כִּי חֲכָמָתִי כְּיוֹמֵר מִהִטּוֹנָה וְאַמְרָתִי
 אֲשֶׁרִי . לְדַצַּת מַעֲשֶׂה פִשְׁתִּים שְׂרִיקוֹת וְאוֹרְגִים חוֹרִי .
 שְׂפַת כּוֹס וּפְטוּרֵי צִצִּים כְּרוּבִים וְתַמּוּרוֹת וְכָל הַנִּי מְלִי
 מַעֲלִיתָא . צָבַע רַקְמָתִים וּמַחֲטָא וְתַלְמִיּוֹתָא . וְלִצְתִּים
 מְזֻמָּנוֹת . כְּדֶרֶךְ נָשִׁים כְּמִשְׁפַּט הַבָּנוֹת . בְּתוֹךְ הָאֶפֶר
 אֲשַׁכְּבָה בֵּין שְׂפָתַיִם . מְקוֹם שְׂפִיתַת הַקְּדוֹרוֹת בֵּין תַּנּוּר
 וְכִירִים . חוֹטְבָה עֲצִים וְחוֹתָה כְּגַתְלִים . וְטוֹעֲמַת מִינֵי
 תְּכַשִּׁילִים . וְלִמּוֹעֲדִים וְרַגְלִים . הַנָּזִם עַל אִפִּי וְהַעֲגִילִים .

אַת הַתֵּף בְּיַד מְנוּנָצִים וְצִלָּצִים . וְלִקְץ יָמִים בְּהִגִּיעַ
 פֶּרְקִי וּמָזְלִי . בְּחֹר' נָטוּב יַעֲלֶה בְּגוֹרְלִי . יֵאָהֱבֵנִי אִישִׁי
 יוֹשִׁיבֵנִי בְּקִתְדָּרָא יַעֲדֶה צְדִי וְהֵב עַל מַצִּילִי . הַנְּטִיפוֹת
 וְהַשְּׂרוֹת וְגַם כָּל חָלִי . וּבַיּוֹם מוֹעֵד בְּעֵדֶן חֲדוּנָה וְהַכְנָסֶת
 כֹּלָה . וּבִשְׁבוּעַ הַבֵּן תִּרְבֶּה שְׂמִחָתִי וְגִילִי . וְהִנֵּה כִּי
 אֶרְעֵב יֵאָכִילֵנִי פֶת עֲמִילָה . וְלִצְמָאִי יִשְׁקֵנִי יַיִן גָּרְדִּילִי .
 אוּ יַיִן סִרְדִּילִי . חֶק וּמוֹסֵר לֹא יִפְרַע . וְעוֹנָתִי לֹא
 יִגְרַע . שֶׁבֶת בְּשִׁפְתּוֹ וְחֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ . צִלִּי בַּיּוֹם צָדִיק
 רֹאשׁוֹ . שְׁלֹשׁ-אַלֶּה יַעֲשֶׂה לִּי כְּמַצֹּנֶת שׁוֹכֵן מַעוֹנָה .
 שְׂאֵר כְּסוֹת וְעוֹנָה . גַּם אֲנִי שְׁלֹשׁ כְּנָגֵד שְׁלֹשׁ אֲשַׁמֵּר
 וְאֲקִים . שְׁלֹשָׁה הֵמָּה לֹא נִפְלְאוּ מִמֶּנִּי וְלֹא רְחוּקִים .
 דָּם נָאֵשׁ וְסִלַּת לֶחֶם מֵה נִמְרָצוּ שְׁלֹשָׁתָן מִנְּפֶת צָרְבוּ
 מִדְּבֹשׁ מִתּוֹקִים . צִלְיָהֶם אֵין לְהוֹסִיף מִסֶּפֶר וּמִנֵּן .
 אֵין לְשֹׂאֵל אֶחָרִיָּהֶן: הִנֵּי נָשִׁי בְּמֵאִי זָכָן?

אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים . שְׁעֲשִׂיתָ נְסִים לְאַבּוֹתֵינוּ בְּאֵשׁ
 וּבַמַּיִם . הִפְכָּתָ אֹרֶךְ כְּשָׁדִים לְבַל תִּשְׁרֹף בְּחֶמֶה . וְהִפְכָּתָ
 דִּינָה בְּמַצִּי אִמָּה . וְהִפְכָּתָ הַמָּטָה נָחַשׁ לְצִינִי אֶלְפִי
 רִבְדָּן . וְהִפְכָּתָ הַיָּד הַטְּהוֹרָה לָכֵן . וְהִפְכָּתָ גַּם סוּף
 לִיבָשָׁה . וְקִרְקַע הַזֵּם אֶרֶץ גְּנוּבָה וְקָשָׁה . הַהוֹפְכִי הַצּוּר
 אֲגַם מַיִם . סִלְמִישׁ לְמַעֲזֵנוּ מַיִם . מִי יִתֵּן וְתִהְיֶה כְּנִי
 מְזֻכָּר לְנִקְבָּה . אֱלוֹ וְכִיתִי לְכָךְ כְּמָה חֲנֻנְתִּי טוֹבָה .
 גְּבֵרַת הַפִּיט הָיִיתִי וְחִנִּיתִי לְבֵיתִי מִצָּבָא . וְמָה אֲדַבֵּר
 וְמָה אֶמַר . לְמָה אֶכְבֶּה וְלְמָה אֶתְמַרְמֵר . אִם אֲבִי
 שְׁבַשְׁמִים גִּזֹּר צִלִּי . וְנָתַן בִּי מוֹם קְבוּעַ אִי אֶפְשָׁר לְהַסִּירוֹ
 מִצִּלִּי . וְהַדְּאָנָה בְּמָה שְׂאִי אֶפְשָׁר כָּאֵב אֲנוּשׁ וְחָבֵל .
 וְלֹא יוֹצִילוּ כִּה תִּנְחֹמֵמִן שֶׁל הַבֵּל . אֲמַרְתִּי אֲשֶׁא
 וְאֶסָּבֵל . עַד אֲגֻנֵּעַ וְאֶבֵּל . וְאַחֵר שְׁכָךְ לְמִדָּתִי מִפִּי

השמועה . שמכרכין על הטובה וצל הרעה . אכרף
בקול נמוך בשפה חלושה . ברוך אתה יי שלא עשני
אשה.

אוי להם לבריות . מצלבון שכלם הזר והדעות
הלא נכריות . לכל זכר ישמחו . לכל נקבה יצנחו .
כאלו כל הבן הילוד . כרבי יהודה בנציבין כרבי
אלעזר בן צוריה בלוד . וכל הבת . תנחיל במשפחה
צמל וכעס אלפים בת . ואנחנו סעמים רבות בכמה
יצורים . מצאנו ראינו הפך הדברים . כמה בנים
פחשים חללו קדש חמסו תורה . על יום טוב באו יום
בשורה . ביום הנלדס כוננו זבח ומנחה וכל זני זמרא .
ונתמלא הבית כלו אורה . וכמה נשים צדקניות בגיחם
מרחם אל עולם התמורה . רצמו פנים . אבות ובנים .
והיום יום צרה . השיגה המשפחה גגון ואנחה נארו
במארה . והבית ימלא צשן מקרקע הספון עד צלית
המקרה . פי יהיה לאיש בן סורר ומורה בן דרוסי
ושבתאי אוצר פירי . בצאתו לאויר העולם שמחו בו
אביו ואמו . אף גילת ורנן לאמר בן גלד לנו תהי
המשכה על שקמו . בננו זה ירום מאברהם ונבה
ממשה יגדל מרבן שמו . וכמה נשים הגונות צת באנה .
אב ואם הקלו כם יניעו ראשם אנה ואנה . ואמרו :
מפני חטאינו חלה השם בנו זאת המחלה . רבקה
נולדה לנו ושמה מחלה . אליה יאנח והמר עליה
תמרור . ופניהם קבצו פארור . אני ראיתי אויל
ביום חתנות דמיו רבו שמחות . בישאל שבתי וראיתי
גברת ממלכות . יולדיה צגומים . והנם הומים .
בלדסה הוי אריאל אריאל.

ומה לעשות לעם סָקֵל ואֵין לֵב וגו' אוֹבֵד
 צִצֹת . יַחַד אָדָם וּבְהֵמָה גּוֹף אֶחָד וְדוּ פְּרָצוּפִין וְלֹא
 נַעֲשׂוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת . סָפּוּ תַּמּוּ אַכְנִי הַמִּלּוֹאִים וְנוֹתְרוּ
 אַכְנִי גִיר מְנַפְצוֹת . אֲבָד קֶרֶן הַפּוֹף וְקִרְיוֹן עוֹר פָּנִים
 וַיִּשְׁאָרוּ יוֹשְׁבֵי קֶרְנֹת וְחוֹצוֹת . מֵאֵין גָּבֵר חֲסִיד וַיִּשָּׁר
 בְּאָדָם הַנִּצָּצִים לְמַעֲזוֹ בְּיוֹם צָרָה הָעוֹלָם בְּפָרְצוֹת .
 כָּלוּ בַּעֲשָׁן כָּלוּ הַשָּׁכֵל וְהַבִּינָה . הִלְכוּ מַעֲמָנוּ הַמַּצְרָף
 וְהַבְּחִינָה . בְּנִפְלֵ אֶרְצֵי אֵל וַנִּחְלִיף שְׁקָמִים אֲשֶׁר בַּשִּׁפְלָה .
 כִּפְשָׁתָהּ כָּבוּ גֵרֹת כִּד הוּא מִבְּהִיקִין לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 הִיָּה אֹרֶךְ דָּעָכּוֹ וְנוֹתְרָנוּ בְּאִפְלָה . בְּהִתְהַפֵּךְ כַּחֲמֵר עוֹלָם
 שִׁפְלוּ טוֹב הַתְּפֹצֵצוֹ הַרְרֵי עַד וְנִפְלוּ הַמַּדְרָגוֹת . בְּקִטְף
 הַזֶּמֶן רֹאשׁ יוֹנְקוֹת עֲצֵי עֵדֶן הִתְפִּיר קָמַל כָּל עֵץ מִבְּחֵר
 וַיִּבְשׂוּ הָעֲרֻגוֹת . מִצֵּת נִהְרָסוּ עָרִים . לְמַהֲפַכַת וָרִים .
 קִרְיָה בְּצִוְרָה לְמַפְלָה . מִן הוּא וְהִלָּאָה . חֹן וְשָׁכֵל
 טוֹב תַּחֲתִיָּהוּ שִׁחְחוּ בַּמַּחֲלוֹת עָפָר מַצֵּרֶת הַמַּכְפָּלָה .
 מֵאֲזוֹ כָּרִם יֵי צִבְאוֹת נִטְעוּ נִטְעֵי נְאֻמָּנִים . עָלָה כָּלוּ
 קַמְשׁוֹנִים . בָּאוּ בּוֹצְרִים לֹא הִשְׁאִירוּ עוֹלָלוֹת . בְּנָבֵל
 עָלָה מִגֶּפֶן וּבִטְלוּ הָאֲשָׁכּוֹלוֹת . קִפְדָּה בָּא פָּסוּ שְׁלֹמִי
 הַמַּדּוֹת . וּבָאוּ עוֹשֵׂי עֹנֵל בַּמַּדּוֹת . וּבַמַּשְׁקָלוֹת . קִיל
 דְּמִיָּהֶם צוֹעֲקִים מִן הָאֲדָמָה וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת
 הַקּוֹלוֹת . וְהִיָּה כָּל הַנוֹתֵר בְּדוֹר וְהַנִּשְׁאָר בְּזֶמֶן עַד
 סְדוּם יֵאָהֵל . חֲרוּץ . לְצַבֵּר חֲרוּץ . וְלַהוֹן נִבְהֵל . הַגְּדוֹל
 מַחֲבֵרוֹ יִגְעָה עַל בְּלִילוֹ וְעַל צִידוֹ יִצְהֵל . מֵאֲזוֹ וְהֵלֵם
 דִּצַּת וְתִבּוּנָה נִדְדוּ הֵלְכוּ וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱלִי .
 כִּמְהָ קָשִׁים אֵלּוּ הַיַּעֲוִדִים . בְּהִסְתַּרְתָּ בֵּינָת נְבוֹנִינִי
 לַהֲיוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים . לֹא יִדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ כְּסוּס
 כְּפִרְדִּי כִּיּוֹנָה פוֹתָה . כְּאִילוֹת הַשָּׂדֶה כִּי־עֲנִים בַּמִּדְבָּר

בְּצוּי בְּרִיתָא . חָבַל עַל דְּאֶבְרִין . שְׁלָמִים וְכֵן בָּבִים
 חֲכָמִים מְחַכְמִים יוֹדְעֵי דָת וְדִין . דּוֹר טְהוֹר בְּצִינֵי
 אֱלֹהִים וְאָדָם אֲנָשִׁי אֲמַת לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם לְמַדִּין .
 דּוֹר הַלֵּף לְנִרְכּוֹ אֶל מַקְדָּשִׁי אֵל נִתְּנוּ לוֹ מִהֲלָכִים בֵּין
 הָעוֹמְדִים . וְדוֹר בָּא — קָשָׁע וְגַם רוּחַ הַלֹּנְאִי יִהְיֶה
 שׁוֹגְגִין וְאֵל יְהוּ מוֹיָדִים . דּוֹר בְּדֶרֶךְ לְבוֹ הוֹלֵךְ שׁוֹבֵב .
 דּוֹר מָה רַמּוֹ צִינּוֹ . גְּבֵה צִינָנִים וְרֹחֵב לֵבָב . דּוֹר
 טָפֶשׁ לְבוֹ כַּחֲלָב . וּפְנֵיו כְּפָנֵי הַכֶּלֶב . דּוֹר עָקֵשׁ
 וּפְתִלְתֵּל . וְכָל הַרוּצָה לְטַל אֶת הַשֵּׁם יִטַּל . דּוֹר
 מִתְּפֹכּוֹת מִבְּקֵשׁ גְּדוּלוֹת וְרָמוֹת . יִתְּפָאֲרוּ בָמָה שְׂאִין
 בָּם קִרְאוּ בְּשִׁמוֹתֵם צְלִי אֲדָמוֹת . דּוֹר דּוֹרְשֵׁי לְדָמִים
 וּמִרְמוֹת . וּמֵת דּוֹר חוֹפְשֵׁי סְדְרֵי הַתּוֹרָה וְדוֹרְשֵׁי
 רְשׁוּמוֹת . דּוֹר מִבְּקֵשֵׁי עָמַל וְאִנּוֹן בֶּקַע כָּל הַיּוֹם
 כָּל הַמַּעֲלָה . יָרִים רֹאשׁ מֵאֵד נִעְלָה . וְדוֹר מִבְּקֵשׁ יִי
 וְלִמְצֵא דְבָרֵי חֶפֶץ כְּלִמָּה נִפְשׁוֹ חֲלָף וְעָבַר נִסֵּעַ וְנִגְלָה .
 מִי הָאֵמִין לְשִׁמוּעוֹת דּוֹר נִהְפְּכוֹ עַל אֲרָצוֹ שְׁמִיו .
 אֲבָדָה חֲכָמַת חֲכָמִיו . אָפַס מוֹסֵר סֵף . תָּם הַצֹּדֵק
 נֶאֱסָף . הַכְּבוֹד אֵל צִמּוֹ . כְּמַעַס כְּמוֹהוּ לֹא הָיָה לְפָנָיו
 דּוֹר שֶׁכֶּף עָלָה בְּיָמָיו . כִּי עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוּמָיו .
 שֶׁלַח יָדוֹ בְּשִׁלּוּמָיו . יִי אִישׁ מִלְחָמָה הוּא נִלְחָם בָּם
 בְּמִלְחָמוֹת תְּנוּפָה . יִי וְכָלִי וְעָמּוֹ חֲצִי שְׂדֵי גִירֵי דִידָה
 וְחִרְבוֹ שְׁלוּפָה . בָּמוֹת בְּשָׂרוֹשִׁי בְּשָׂבִי וּבִבְזָה בְּחִרְפָּה
 וּגְדוּפָה . בְּסִצְרָה יַחֲלִיאוּ יְשׁוּפָהוּ בְּסוּפָה . וְאַף גַּם זֹאת
 לֹא יָמִישׁ מַעֲשׂוֹת נֶאֱצוֹת וְלֹא יִמָּנֵעַ . וּמִגְאֹנוֹת וּגְאֹנוֹ
 לֹא יִכָּנֵעַ . לִגְלוֹת כִּי יֵאָרֵךְ . וּבִהְיוֹתוֹ לְרַגְלֵי צָר וּמִצּוֹק
 מִדֶּרֶךְ . לֹא יִרְפָּה קִשְׁיוֹ וּלְבָבוֹ לֹא יִרָךְ . אֵי שְׁמַיִם
 כְּמָה צוּיִם פָּנֵי דּוֹר שֶׁכָּלוּ חֵיב . אֵין אִישׁ שֵׁם עַל לֵב

בראותו חמת המציק ירמס לארץ חיו. איש בשרירות
 לבו ילך למלאת מאנויו. בבא עליהם צרות חזרות
 תחת שואה התגלגלו. ולא ייראו ולא יחלו. מפת
 אכזרי הכו ולא חלו. ולא שתי לבם גם לזאת איש
 לבצעו מקצהו. והעם לא שב עד המכהו.
 בהנחם דת בפמליא של מעלה. מפי עליון.
 לשלח ישראל על רשעו ועל חטאתו לקלה וחרץ
 להכנעה ובזיון. לקצקע הגלות מפנה לפנה יחד פשיר
 ואביון. וימכרנו ביד אדונים קשה ומלך עז בר מריון.
 אשמדאי וסידתו ארי נוהם ודוב שוקק לביא וליש
 מהם ובר גריון. ושם אשמו לילית. תהפך ידה זוטו
 של גם והשולילית. בת מטרד בן טמיון. ושם שני
 בננו מחלון וכליון. צבאו ופקודיו ממדבר באו מארץ
 גזרה הרי חול נהר סבטיון. ראשים עליהם גבורי
 כח לעקר את הפל יוסף שדא וכן תמליון. ויכתב
 את כל תקף ספר המקנה בגליון. בצפרון שמיר די
 פרזלא מרצע בעט ברזל פרזלא הנדואה גללא כוע
 ונצשה המכר על תנאי. שיקיפו הארץ בכל גבול
 ישראל ציר ובהלות כתנורו של עכנאי. וכן קימו
 וקבלו למלאת. ככל הנמצא כתוב בספר החמורות
 והקלות. פשט גדוד נישטחו להם שטוח בבית ובשדה.
 לא ימצט הבית מהיות סיפיו שני משחיתים זה יצט
 אל השלל וזה הנפש צודה. וכל מתא לא פחיתא
 משתין שדי. והנשארים בהם אין מהם חולק מהרהר
 תשובה עזוב ומודה. אלה מפה להרג ואבדן שתי
 תכלי מרי נפש ונוגי. ואלה מפה בקה גסא הלולי
 וחנגי. אלה מפה נודדים ללחם איה לחרפות. ואלה

מפה כסעצת שלמה שפות הסיר הגדולה שפות . אלה
מפה נצרכו בחרב ובלהקה על אשר לא פשעו וצוו .
ואלה מפה לא נבעתו מן החרב ומגחלתם לא נכוו .
חזקו פניהם מסלע כאלו „תו-תחיה“ על מצחם התוו .
ישמו ישרים על זאת מקנאים לזי ועל דבר זה כל
הדוים ידוו .

כן ארחות הדור הזה רבו משובותיו ומעליו .
צצמו הרוגיו נפישו קטיליה ורבו חלליו . בלתי יחידים
סגלות מתי מספר כמצט למעוטם בטלים . כחטה בכרי
אחד בתוך צשרת אלפים סכלים . אולי ימצאון ביגיעה
רבה וציר שם וציר שם כמלקט שבלים . כביכול מך
צרכם נבזים ושפלים . נותרו נדחים שוממים ונאנחים .
כשושנה בין החוחים . המת מהם מת וצמו תמות
חכמתו . ירד אחריו כבודו יקח הכל במותו . ויצא
חטר מגזעו ונצר משרשיו שוא תהיה תמורתו . עוד
מצט ונשאר הדור נעור ורק שלים וצרטיל . מצט
מצט מתנונה והולך קמא קמא בטיל . ואחריהם ראיתי
את הארץ והנה תהו ובהו וחשך שוא ומשוא .
יראה הרואה אותה לא תחטיא הנה באה . אראנו ולא
רחוק . יום חשך נאפלה היום שהוא ירסק חק . העולם
שומם והדור יתום . יפשה הנגע מראשו ועד רגליו
אין בו מתום . בהרתו תתפשט וצרצרתו תפרח . וחקמת
סופריו תסרח . והמשמכר משתכר לשאב מים וצצים
לחטב . לא ללמד ולא לכתב . וכי ימצא חלל רשע
באדמה ימלא ריח חקמה . בהנהגת המדינה ובמלי
דעלמא . ואשר כח בו לעשות חיל בכל מאמצי כח
ביד רמה . יהיה להם לראש יעשוהו כמה . האיש

הזה קדוש נאמר לו אליו יכרעו אמיא ולשניא .
נעבדוהו עמים יהון פלחין לה דרנא . והחכם פי ידבר
נפלאות אמיא ותמהיא . מוכים בשער על עובדיהון
בישנא . סנו לה בני מתיה משום דמוכח להו במלי
דשמיא . כאלו חס ושלום בימים ההמה תאבד חקמה
תפוג תורה ותשתכח מישראל . אוי מי יחיה משומו אל .
אספרה אל חק אדני . כמה הוא שמור בידי בני
ישראל כמו שמקבל מסיני . וריות גדולה נמצאת בם
בקיום המצוות בדקדוק ופנאי . חדשיהם ומוצדיהם
לכבדם כראוי אינו עליהם לטרח . נגליהם ירצו
להיות בטוב ביום טובה כגבור לרוץ ארח . מוצד
ושבת לעדות בכסף להכין נבח ומנסה . איש כמתנת
ידו חיה ועוף בקר וצאן לטבחה . מה נפלאו פניהם
פני להבים . בערבי שבתות וימים טובים . בשחרם
לטרף בהיותם כואבים . לתור להם כל נחמ טוב בבית
הטבח . והכינו את אשר יביאו הפוחת לא יפחת משני
תבשילים והמוסיף הרי זה משבח . מצדגי מלך ביום
ובלילה הנקהל חקה אחת זאת התעודה . ובמלאת
כרסם ספקו מיני מגדים בקנוס סעדה . ולמען דעת
צדקות עמנו וכשרון מצשיהם . אגיד מנהגם בסגיהם
ובמוצדיהם . היאך הם נוהגים ורגילים . בכל מוצדי
השנה הקטנים עם הגדולים . להסיר מצליהם חרפה
וצלבון . אחת לאחת למצא חשבון .

בריש שמת בריות בו יפקדו לטוב ולמוטב
ביום הזכרון . בצאת השם ממקומו לדין עמים בנסע
הארון . יום הנסא עתיק יומין יתיב וספרין פתיחו
לרצון או לחרון . כל יושבי תבל אבב חוטא מלי

מִתַּחַת הַשֶּׁבֶט עֹבְרִים כְּבִנֵּי מְרוֹן . וּמִלֶּאֱךָ מִלֵּיץ בָּקוֹל
גָּדוֹל קוֹרֵא בְּגֵרוֹן . שׁוֹכֵה יִשְׂרָאֵל מִי בָכֶם הַמִּיחֲלִים
אֲסִירֵי הַמִּקְנוֹה שׁוֹבוֹ לְבָצָרוֹן . הִנֵּרָא אֶת דְּבַר יְיָ זָמִין
עֲצָמוֹ לְתַפְלָה וּלְמַלְחָמַת הַנֶּצֶר וּלְדוֹרוֹן . מִנְחָה הִיא
חֲלָבוֹ וְדָמּוֹ שִׁיתַּמְצֵטוּ בְּצוֹם וּבְכִי וְלֵב נִשְׁפָּר מִשְׁנֵה
שִׁבְרוֹן . רֵאוּי שִׁיתֹּאוּנוּ אָדָם מִרְשָׁעוֹ גָּבֵר עַל חֲטָאֵיו
מִיִּרְאַת חֶרֶב לֵינִי נֹקֶמֶת יִמְלֵא גִּזְוֹן וּשְׁבָרוֹן . אֲזִי רֵאִיתִי
הָעָם יוֹסִיפוּ לְחֹטֵא חֶרֶבָם לְטוֹשָׁה . וּמִצָּחָם נְחוּשָׁה . לֹא
יִצְעָקוּ לֵאלֹ . לֹא צֹחִי לְמִיכָאֵל וְלֹא לְגַבְרִיאֵל . וְלֹא
לְמִשְׁטָרוֹן . הָעָם לֹא נֹהֵר לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן . בַּתְּקַע
שׁוֹפָר לְעַרְבֵיב הַשָּׁטָן . לְשַׁלַּח בּוֹ הַמַּגְעָרָת „גִּירָא בְּצִינְיָה”
לְהַעֲתִיק מַעֲשֵׂיהֶם אֶל הַכְּשָׁרוֹן . אוֹ יִבְקַד בֵּין קַרְנֵיהֶם
לְגִאָּה וּבִזּוֹ לְבָשׁוּ נִילְבָּשִׁם יַעֲטוּ כַּמַּעֲזִיל קִנְיָה וְחִסְרוֹן .
נִהְגוּ כָּל יִשְׂרָאֵל . בְּלִילוֹת הָאֵל . לְחִלוֹת פְּנֵי אֵל . לְקַדֵּם
אַשְׁמוּרוֹת . בְּשִׁפְרָפְרָא בְּנִגְהָא יִשְׁחַרוּנְהוּ בְּמִירוֹת . וְרוֹן .
וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹל יָמִים . וְזָקֵן מִשְׁכִּימֵי קִיָּם אֶל הַכְּרָמִים .
לְהִבִּיא אֶל הַיָּקֵב פּוֹרָה בְּסַפִּינָה אוֹ בְּקָרוֹן . גְּדוּלָּה
מִזֵּו הַרְבֵּה רֵאִיתִי הֵצֵת עֵת שָׁרֵב זְמַנִּין דְּמִשְׁכָּא תְּקִיפַת
תַּמּוּז עַד הָתָם מִנְּבִשְׁתַּת חֲבַצְלַת הַשָּׁרוֹן . וְקָטֵב מְרִירֵי
יִשְׂרָאֵל לְזָבוּב וְשָׂרֵץ הָעוֹף צִינֵי הָאֲנָשִׁים יִנָּקְרוּ יָכוּם
בְּצִוְרוֹן . וּבָאוּ וְנָחוּ בְּקַעֲרָה וּבְכוּס הַרְף וְהָעֲנַג יֵאמַר
כַּמִּלְצִיג מַה נִּכְבָּד הַיּוֹם מַה רַב טוֹב לַיּוֹם טְרַחְתִּי
בְּסַעֲדָה וְהַפְסַדְתִּיהָ מַה יִּתְרוֹן . שְׁמִנִּי וְשִׁקּוּנִי . לְזָבוּב
וּלְדְבוּרָה לְכָרוֹת לָמוֹ גַּם בְּלִילָה בְּנֵי פְרָעוֹשׁ יִגְלָלוּנִי
עַל יְצוּעֵי . כְּאֵלֹו נִפְלִיתִי בְּמוֹרֵד בֵּית חוֹרוֹן . שְׁמַעְתִּי
כְּאֵלָה כְּבוֹת מְלִינִים עַל יְיָ בְּרַחוּבוֹת קִרְיָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ

והאנשים ינחשו לפרש בזה פרוש ופתרון . והמתברר
בזה בארץ יתברר באלהי עקרון . והשיבו אותו מצומצם .
ומנחומי נשים . "תבלה ותחדש ובוכים ויתושים . תחדש
ותבלה כנים ופרעושים . כצת חיה יחדיו יחזו פניך
כתות זפות . כצפרים צפות . כצב תעופינה סביב
לשלחנך . לתשובת השנה מרבה זרע וקציר . ומשיג
דיש וקציר . הקשואים והבצלים והקציר ."

ובעשרת הימים הספורים . שבין ראש השנה
ויום הכפורים . שניבט האדם אל עושיו . ומצברות
שבדיו יפשפש במעשיו . מיראת עושי המלאכה אשר
למלך הכבוד מפני נוגשיו . החפץ חיים מאן דבצי חיי
יסג הבדק . פן כי ישקלוהו במאנני צדק . ישתבח
חסר טובו כחדק . אז איש את רעהו עשר פצמים יכלימו .
ואגרוף רשע ירימו . יחרפו זה את זה במאוס וסחי .
ועשר מכות יכו על הלחי . זה את זה יונו יסוד אבות
ובנים . במקח ובממכר עשרת מונים . הצד השונה
שבהם . מה שיתעסקו בישובו של עולם בימים ההם .
אספו כתות . יכינו להם לשמות . כי הימים ימי בכורי
ענבים נצוה ארמחו ודורכים גתות . עשרת צמדי כרם
דגרו בן שמן בנקיקי הסלעים בנחלי הבתות . ינקו
את בית האוצר בחורין ובסדקין יביטו . את גגו ואת
קירותיו ואשאי יחיתו . שתי שורות על פני כל המרתף
כלים רקים אל ימציטו . יינות חזקים וסדים . מראיהם
בנחלי אש כלפידים בתוך הפדים . ימלאו הקנקנים
זין הרקח בשמים ראש . והשיקו הנקבים תירוש . אלה
סדרות היהודים מפרשנדמא ועד ונומא . עשרת בני
המן בן המדמא . אהה !! אלהים הלזה מראש מקדמי

גְּתִינַת הַתּוֹרָה הַתְּמִימָה . יִסְדֶּתָּ יוֹם הַדִּין וַיּוֹם חֲתִימָהּ .
 וּבַיּוֹם הַכְּפוּרִים יוֹם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ לַשַּׁבָּת בּוֹ וְלָנוֹחַ
 מִהֲבָלִים וּדְבָרִים . יוֹם עֲנוּת אָדָם נַפְשׁוֹ . יִתְיַפַּח יִפְרֹשׁ
 כַּפּוֹי מִי שְׁעִינּוֹ בְּרֹאשׁוֹ . פֶּן מִיֵּד יִי יִקַּח בְּחִטָּאתוֹ
 כַּפָּלִים . וּמִשְׁלָם לְשׁוֹנָאָיו אֶל פָּנָיו יִשְׁלַם שְׂבָעִתַּיִם . יוֹם
 עַל כִּשְׁעֵי וְעַל תֵּם . בְּטִבְעַת הַמֶּלֶךְ בְּעֵד מִשְׁפָּטֵיהֶם יִחַתֵּם .
 אֲשֶׁר חֲטָא לוֹ יִמְחֲנוּ מִסְפָּרוֹ וְתַפְלֹתוֹ יִשְׁתֵּם . יוֹם בּוֹ
 נִהְגּוּ הַחֹלָפִים בְּשִׁמְן כְּרוֹזָה . מִי שְׂרוּחוֹ זָרָה מִמְּחֲבָרוֹ
 לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹם זֶה מִזֶּה . אוֹ הַמְהַדְרִין מִן הַמְהַדְרִין אֲשֶׁר
 רוֹם רָצָה צְלִיחֵן יִצְרָה . בְּמַצְלֵי יוֹמָא דְכַפּוּרֵי . יִבְדְּלוּ
 לְעוֹרֵר רִיב וּמְדוֹן מִשְׁפָּחוֹת וּמִשְׁפָּחוֹת . דְּקֵי הַנֶּפֶשׁ גָּסִי
 הָרוּם בְּצִינִיָּהֶם הֵמָּה הָאֵחָשְׁדִּירְפָּנִים וְהַפָּחוֹת . אֲזִי יִקְרָצוּ
 צִינִים . יִסְרְקוּ שָׁנִים . וְלֹז לְלֹז יִלְחֲשׁוּ אֶל אֲזֻנִּים . אֲזִי
 יִחַלֵּק הַעֵם לְשָׁנִים . זֶה יִתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא . שֶׁהוּא יָקִים
 עַל הַכֶּסֶּא . וְזֶה יִתְפָּאֵר וַיִּתְהַלֵּל . שֶׁהוּא יַעֲמֵד וַיִּפְלֵל .
 וְזֶה יֵאמֶר אִם לְשׁוֹנֵי לֹא תִמְקֵן וְאֲשׁוּרֵי לֹא תִמְצַד .
 בְּקִרְוֵי אֶקְדָּשׁ וּפְלוּגֵי קְרוּבֵי הַטּוֹב יִכְפֹּר בְּעַד . וְזֶה יֵאמֶר
 כְּנָגֵד הַמִּשְׁחִיתִים . אוֹ לְמַפְתִּים וּמִסִּיתִים . לֹא כִי אֲרִיזָה
 רַב טַבְּטָא . נֹקְמִיָּה בְּכָא דְמֵן סַבְרָא . בֵּין קָף וּבֵין
 קָף יִרְבֶּה הַתְּרוֹן וְהַתְּגָר יִגְדֵּל . הַשְׁלֹנָה תִּסּוֹר וְהַשְׁלוֹם
 יִדֵּל . יִבְטֵל הַתְּמִיד וְהַעֲבוּדָה תִּחְדֵּל . מַעֲשֵׂה הָיָה לְרִיב
 וּמַעֲשֵׂה בַתְּפִלַּת הַיּוֹצֵר . נִשְׁתַּבְּרוּ כְּמָה כְּלֵי קֹדֶשׁ כְּשֶׁבֶר
 גָּבַל כְּכֵלֵי יוֹצֵר . וּבַתְּפִלַּת הַמוֹסֵף . שְׁמַחָה וְגִיל גָּאֻסָּף .
 וּבַמְנַחָה . עֲרֻכָּה כֹל שְׁמַחָה . וּבַנְּצִילָה . הַשְּׁחִיתוּ הַתְּצִיבוּ
 צְלִילָה . וּבַתְּפִלַּת עֲרֻכָּתָה . יֵאֻחַזְמוּ רָעַד אֲחֻזָּתָם צְוִיתָ .
 וּבַיּוֹם מִחְרָאֵי אִישׁ לְעֲבָרוֹ תַּעֲזוּ עַל יָמִין אוֹ עַל שְׂמָאל .
 לֹא זָכְרוּ קֹדֶשֶׁת יוֹם שְׁעָבֶר וְלֹא יַחוּשׁוּ לַיּוֹם אֲתָמוֹל .

לא נצד ולא ודוי לא תודה ולא תשובה ההולכת למאכל
כאלו יום הפורים . פתגמה ופורים . ביומו תתן שקרו
בפרסום הנס ובקריאת המגלה . ומחלתו . אין חשש
בזכירתו . לגנות או לתהלה . עד נצמד לגורלו לקץ
הזמן יחזר חלילה.

ובסג הסכות . ראיתי קודחי אש מאזרי ויקות .
בשבצה דרכים יבצעו בצע מצשקות . תכלית כל וריו
ומאמין לצטר הסכה בקרמין . ובסדינים מצירין
ומרקמין . שלחן צרוף וצליו מכל מין ומין . הבאים
אל הסכה יסבו בקרים ובקסות . אף שמיה יצרפו
יינות שמנים וסלתות . מקלעת פקעים מזוזות פתחיה
וקלצי שש יציבו בדלתות . אכן אם חס ושלום ירדו
גשמים אפלו טפה שלא כנגד טפה . עוקרין את השלחן
וכורכין הכל עם המפה . ולא ימתינו שיפסד התבשיל
או שתסרח המקפה . ונצנוע הלילב . יצרב להם מדבש
וחלב . שמנים וארץ וארבע רוחות ככל הצריך . חבט
חבט ולא כריך . בכוון הלב ולא לתורה ולתעודה . אבל
מצות אנשים מלמדה . והלכות הסג בסיג אין קורא
בהם . אם לא אחד מציר ושנים ממשפחותיהם . ובחול
המוצד הזריו בהם והעבד . יתפסק במלאכת האבד . מלאכה
נמבזה ובזויה . כלי מפציה הפסיפסין והקביא . בנקלה
בנכבד הכל בצרבוביא . למקצעות כל משפן בפרכתיים .
צריך השלחן את כל לוחותים . שם יתנו הטילים בכל
יום אם יל ואם צשיר . דבר גבורות קסניאמא ונרדשיר .
זה ילף צרור כספו בשקו . וזה לחנדה נשף חשקו .
זה יקנה עולמו בשצה אחת כשואל בן קיש . וזה ילף

אסמירא בלגיא קיש קיש . ואולי ירגנו באהליהם .
עד קרוע מצליהם . ועד שפך דם צליהם .
ובחדש התשיעי בכסלו . קול המון שלו . לכבוד
מתתיה בן יוחנן לא לגנאי . ולכבוד בן שמונאי .
נאספו הנשים החשובות . בקיאות לעשות הבריה וללבו
הלביבות . צגלות גדולות כהקף המרחשת . ומראיהן
טוביני וארגמני כמראה הקשת . יאפו את הפצק מינים
נעשו מטעמים מהצסה . חביץ קנדה וכן דיסא . ועל
הכל יקחו סלת חטין . ונעשו מפנו הספגנין והאסקריטין .
והשתיה כדת בשמחות וגיל על כוס וכוס . להעביר
רעת ניקנור ובגרים וצרת אנטיכוס .

ובארבעה עשר לחדש אדר . בחורי ישראל לכבוד
ולקדר . ותפארו ויתהללו . כי ישמגצו וכי יתהללו .
זה וקר נעשה לנפלאות ופרסום לנשים . כי נעשו כמציל
תפארת העצבים . וזה לכבוד מרדכי ואסתר . סחף
דקולא ארישה וכופה עליו פסכטר . זה ילבש שמלת
אשה ולגרגרותיו צנקים . וזה יתסקה כצמר הרקים .
תף ומחול שמחה ושלשים . אלו צם אלו אנשים צם
נשים . ולצת צרכ סצדת פורים . איל וצבי ויחמור
וברבורים . משלוח מנות איש לרעהו משבעת המינים .
אכל מתנות לאביונים . מתמצטות בכל השנים . בלילה
ההוא יתנו רוזנים לאין . הבאים לחקור ממסד השותים
דמורקי יין . אז ירגנו אהבי אשישי צנבים . ויהירו
כזהר הרקיע וככבים . ונכרת את וקר בית הרקבים .
בה בליליא יתפש בית היין בנרות . ונשתו מים מן
המים והחצרות . גזרה היא מלפני אלהי חמת ואלהי

ספרנים . בלילה ההוא אל תאמרו מים מים . השותה
היין חי אור בשלמה עוטה . נאשר אחר המים נוטה .
במדקרות חרב בוטה . ראוי לברח מהם כמי שנשכו
קלב שוטה . הקרב הקרב אליהם דמו בראשו . הנוגע
בם הרי זה מתסיב בנפשו . לכן התקינו הקדמונים .
וניצצו חסידים הראשונים . שמי שהניח לו אביו מעות .
ורוצה להרויס בם מכל צסק וקרקעות . יקנה בהם יין
חשוב ומפלא . באדר יצשה והצליח דבריא מזלה .
כל אותה הלילה מספרים קבוע יין ושכר . ודורשים
בהם דרש וקבל שכר . בעדנא קריא קרבה פקדות
כל חבית וקנקן . מלא וריקן . והרק להרפות מונה
יגרש . והמלא יסיעו וגם דמו הנה נדרש . ישאו וימצו .
אין אונס ומעפב אכל לכשירצו . אדמים שרקים ולבנים .
חדשים גם ישנים . זה ישתה עד די ויו אפוהי ישתנה .
וזה עד דנפק קיוקא מאנה . זה ישתה בגביע גדול
יין חי ומלא . עד שתחסר הצפסת והפד יכלה . וזה
למדת בטנו עד דקפי טחלה . כל פתי וכל חסר מס .
שורה בני מצוי ביין עד אם יהיה ברזל ירף ואם אבן
הוא נמוס . נאליהם יליו בשמים וזנים משבחים .
ומגדלות מרקחים . קללו של דבר . הגבור גבור לשתות
יין ודאלים גבר . המשתפר משתפר עד שלא יפיר בין
נבל לנבר . ובין צמיד לעבר . עד דלא ידע בין הימן .
למהומן . ובין ברוך מרדכי לארור המן . נאשר ישתפר
בתוך הקהל . עד שלא ידע בין ימינו לשמאלו . מה
טוב חלקו ומה נעים גורלו . חק לישראל הוא להשתפר
מאדם פשנים ומלכן כצמר צמר . ליל ארבעה עשר
באדר עד שיצלה עמוד השחר . ולהפיק רצון נורא

וְאִיּוֹם . יָנַתָּן גַּם מָחָר לַיהוּדִים לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם . כִּי
כְּנֹאֵי הוּא הַחֹדֶשׁ . לְהוֹסִיף בּוֹ מַחֲלָל עַל הַקֹּדֶשׁ . אַף
כִּי טוֹב בַּיּוֹם הַהוּא לִזְנוֹק כְּאַרְיֵה מִן הַבָּשָׂן . לְכַבּוֹד
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בָּשׂוּשָׁן . אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹף וּמִי
לֶף דּוֹמָה . לְקַנֵּס מַצָּנָת „מַחֲבִיב אֵינִישׁ לְבֹסוּמִי“ .
וּבְעָרֵב הַפֶּסַח . בְּנִי וּמְנִי אֲבִירִי הַלֵּב וְחֻזְקִי הַמַּצָּח .
רְאִיתִים בְּיוֹמָר מְדַקְדָּקִים וְזִהִירִים . לַעֲשׂוֹת סְרִיקִין
הַמַּצָּרִים . וּמַצָּה צְשִׁירָה לְחֻלִּים וּנְשָׁבָרִים . וְכַדִּי שִׁישָׁאָר
כְּאִיב וְיִחְבֹּשׁ . כְּעֶסֶה שְׁנִלוּשָׁה בְּיִין וְשֶׁמֶן וּדְבַשׁ . וְאִין
אִישׁ מֵהֶם יִתְחַזֵּק וְיִתְאַמֵּץ . אִם הָאִשָּׁה שׁוֹהָה צְלִיָּהֶם
עַד שֶׁתַּחֲמֵץ . וּמַצָּנָת הַגָּזְלָה . מִדִּלְדֹלֶת יוֹרֶדֶת וְאִינָה
עוֹלָה . וְהִלְכוֹת פֶּסַח בַּפֶּסַח . כְּמַעֲט נִשְׁכָּחוּ נֶצַח .
וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בֵּין הָעָרְבִים . מוֹעֵד צְאֲתָנוּ
מִמִּצְרַיִם . נִצְרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִצְרָכָה מוֹל מִצְרָכָה . טָהוֹר
בְּרֹחִים אוֹ דָּכוּ בְּמִדּוּכָה . לַעֲשׂוֹת חֲרֹסֶת מְקַבֵּץ מִכְמָה
מִינִים . זָכָר לְטִיט רַעַמְסֵס וּלְחֹמֶר וּלְבָנִים . כָּל אֶחָד
מִצָּפָה וְחוֹכָה . מְתִי יִשְׁלַם תִּקְוָנוּ לְקִהוּיָה וּלְסִמּוּכָה .
יִזְרוּ עָלָיו בְּשָׂמִים רֹאשׁ כְּדִי שִׁיְהִיָּה נִצְרָף . וּמִקְלִין
שִׁיִּקְנוּ מִמִּגְרֵי חֶרֶף . וְאַסֵּר אֲשֶׁר מִזֶּה נָחוּ וְשִׁקְטוּ . שְׁטוֹ
הָעָם וְלִקְטוּ . אֶל הַגָּנוֹת בְּקִרְבּוֹת וּבְרַחֲוִקוֹת . הַצִּשְׁבִּים
וְהַיִּרְקוֹת . זֶה יִבְקֹשׁ הַחֲזָרָת וְעֹלָשִׁין יִסְפֹּשׁ . וְזֶה יִתּוֹר
אַסֵּר הַכֶּרֶפֶס . זֶה יִחַפֵּץ יִרְקָא מַעֲלִיתָא . וְזֶה מְהַדֵּר
אַמְרִירְתָא . וְזֶה יִסְמַפֵּק אִם יִחַסֵּר כְּתִקּוֹן רְבִינָא . בְּתִמְקָא
וּבְסִרְתִּינָא . בַּיּוֹם הַהוּא כָּל אִישׁ שׁוֹרֵר בְּבֵיתוֹ . יִתֵּן
קוֹלוֹ מִמַּעֲוֹנָתוֹ . וְאָמַר אֶל אֲשֶׁתּוֹ . זְרִיוּתָךְ הִרְבַּ בַּיּוֹם
הַרְאִינִי . לְבַקֵּשׁ טָלָה חֵלֶב וּמְרִיא וְצֹאן הַשְּׂמֵאִילִי הַיְּמִינִי .
זִילִי לְצִי טְבָחִי דְשִׁמְיָנִי . וְאַתָּה בְּנִי שְׁמַע בְּקוֹלִי בְּנָפֶשׁ

חפצה וברצון . לך נא אל הצאן . ובראת לנו שה
לפית שה כשבים . וגדי צוים טובים . נעשה לנו
מטעמים . צלי קדר ובשל מבשל שתין צצי בתקון
חקמים . ולעת צרב קורין את ההלל בנגינה ונצימה
אחר שקיעת חמה . ליל שמורים הוא משמר ובא מרעב
וצמא . ובני ישראל מחזיקים בפשר ובלחם ביד רמה .
איש על חרגולים ויוגי שובך לא יחמל . אוכלים למצדנים
ושותים בהסבת שמאל . כלם מסבין לאכל ולשבץ
שמחים ומתענגים . אוכלים ושותים וחוגגים . יאכלו
את הפסח עצמותיו וגרמו עד שישלחו במשמיו רזון .
בשובה ונסת מתון מתון . לא בבהילו ולא בחפזון .
ארבע כוסות גדולים שותיהם ירנה וישבץ . ארבעה המה
חובה לבד על כל התנדב ארבע . דהוא עשרין וארבע .
ואנומלין . יין דבש ופלפלין . אחר הסעודה חקה ארושה .
להטיב צמל לחם עני ונהמא אקושא . ובעל הבית
כטוב לבו בסעדתו . ידבר נחומים אל הכבודה צלחתו .
לאמר : את הגבירה . כמה גענת היום נפשי ירצה לי
בראותי כמה תהמי ותהגי . ועתה אחותי רגזי ושמחי
חגיך חגי . קומי אכולי בשר סגי . מהר לבשי בגדי
תפארתך עד כה . אדרקמונים רבוא . זה היום עשה יי
נגילה ונשמחה בו .

בחדש השלישי . לצאת בני ישראל ממצרים
מצבודה קשה לחפשי . בהגלות מלכנו המלך אדני .
באותות ובמופתים על חורב וסיני . מיום ברוא אלהים
עולם וישר בציניו עשהו . ונט צפון על תהו . לא היה
כיום ההוא . ולא יתאחר כמוהו . יום המסיר השם
צלינו הטובות והברכות . נתנה תורה ונתחדשו הלכות .

מִשְׁפָּטִים צְדִיקִים לְמִפְרִיָּהֶם. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאֵלֹהִים
וְחֵי בָהֶם. וְלִמְתָּקָם הָרַב הַמְשִׁילוֹם צוֹפִים. לְחֵלֶב וְנִסָּת
צוֹפִים. וְלִזֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָאִים. יִהְיוּ עָרֵב וְצָרָת
כְּדָבָים וּלְבָאִים. יִהְיוּ אֶף נִבְאִים. אִישׁ בְּחֻקֹּת הַיָּד
לְאֹסֵף דָּבֶשׁ וְחֵלֶב. וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ מִמַּשְׁכָּן אֶת כָּלֹו.
בְּעֵד חֲרִיצֵי חֵלֶב. וְקִמַּח סֵלֶת. וְלִכְנֹן אֵין דֵּי בָעַר
לְשִׁרְפָה מֵאֲכָלֶת. עַד אֲשֶׁר יֵאָפוּ לֶחֶם מִשְׁנֵה מַעֲשֵׂה רָשָׁת
כְּצִכִּין וְלִחְמָנִיּוֹת. וְעֲלִיָּהֶן סִלּוֹת דָּבֶשׁ וְהַדְּבָדְבָנִיּוֹת. פֶּת
הַבָּאָה בְּכֶסֶּנִּין רְקוּצֵי פָחִים מַעֲשֵׂה עֲבוֹת וְסִלְמוֹת שְׁאִינָן
שֶׁל עֲלִיָּה. סֵלֶם מֵצֵב אֲרָצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה
לְשֹׁאֹל תַּחְתָּנָה. וְטַעַמָם בָּזֶה שֶׁסֵּלֶם כְּמוֹ, סִינִי בְּגִימְטְרִיא.
גַּם אָמְרוּ בְּעֲלֵי מֶשֶׁל וְחִידָה. שֶׁמֶסְפֵּר תַּרְנִיג רְמוֹ אֶל
דָּבֶשׁ חֵלֶב קִמְחָא דְסִמִּידָא. וְהָאֲחֵד הָעוֹדֵף יִפְתֹּר. לְאֹכֵל
מִהֵן שְׂבֹעַ וְהוֹמֵר. כֵּן הַיּוֹם מִנְהַג בְּנֵי אֲמִתְנוּ. בְּיוֹם
מִמֵּן תּוֹרְתֵנוּ, מִלְּבַד שְׁאֵר מַעֲדָנִים וּמִגְדִּים. הַמִּנְהַג
כְּמִנְהַג שְׁאֵר הַמוֹעֲדִים. הִהְיִתָּה כּוֹזֵאת אִמָּה נָאִין מַעֲשִׂיָּה
כְּקִטְרֶת. מְדַקְדָּקִים בִּישׁ אִם לְמִקְרָא וְלִמְטָרֶת. דְּקִדּוּקִים
דְּלֹא לְהַתְעַנָּא בְּהוֹן. שְׂמֵחִים בְּקִיָּמָם הַמַּצּוֹת הָעוֹבְרוֹת
דֶּרֶךְ הַפֶּה כְּעַל כָּל הוֹן. וְלִזֶּה הַחֲלִיפּוֹ דְּבָרוֹת אֵשׁ
וְקוֹקִין דִּינּוֹר. בְּמִנְסַת מְרֻחֶשֶׁת מַעֲשֵׂה חֲבָמִין מֵאִפָּה
תִּנּוֹר. הִפְכוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. בְּעַד זִכְחֵי זוּלָּלִים
מֵאֲכָל לֶעָם לְצִיִּים. וְהִלְכוֹת צָצָרֶת בְּצָצָרֶת. אִסַּת
מִהֲנָה אֵינָה נִזְכָּרֶת. וְזוֹלָתִי קָרִיאת הַאֲזִקְרוֹת בְּבִית
הַתְּפִלָּה. כְּשֶׁנִּגְמְרוּ עָמְדוֹ קוֹרְאִיהֶן נְעוֹר וְרַב כְּאֲשֶׁר
בְּתַחֲלָה. נִפְלְאֵתִי מֵאֵד אִם לְצִוּוֹת עַל אֵלֶּה כֵּן אֲלֵהֵינוּ
בְּשִׁשָּׁה לַחֲדָשׁ. מִדּוּעַ הוֹפִיעַ מֵהֵר פֶּאֶרְן וְאֵתָא מְרַבְּבוֹת
קָדֵשׁ. אִם לְהוֹחִירֵנוּ לְאֹכֵל מִמֶּמֶק וּמִשְׁכָּן. נִרְאָה יִי

באותו הפרך ובאותו הזמן . מאי קצי בשציר ומאי
קצי בתימן .

אלה מוצדי יי בני ישראל החמירו על עצמם
לכבדם ולשמרם . הרבה מנדקין כם יותר ממה שנצטוו
בתורת משה בן עמרם . מלבד שבתות יי כל הארץ
בישראל יודע ונתיק . וכבדם כראוי לאכל לשבצה
ולמכסה צתיק . מצות וקלי צד בלי די . עוף כנף
וסתו שדי . וכל כבודה בנשים לאשפר ואשישה .
מוכרת כפה של ראשה . כי יחסר לה סמרא לקדושא .
אכלא סעדתא בליל התקדש סג וקהה כיום זה סחר .
אכלא שירותא מצנה מן המבחר . לשמח לכב ולהצהיל
פנים . לתת עורם מצליהם צח ואדם שש בגונים .
ואולם מצנת עונה שוים כה בין בחל בין בשבת . כדי
שלא יבטל הדמות ולא ישבת . גם ביום נאפילו בטלית
בעד אור הצהר . אפלה מנדח לא צרפלי טהר .
זה הנלל קבלו עליהם ישראל כל חמרי טלים
במצנת עונה . וקלי תלמידי חכמים בקרוא בתורה
בתשצה באב וכל השנה . בן דרך כל היהודים מוצד
ושבת בקל מושבותיהם . רכס מנהגים חדשים מקרוב
באו לא שערום אבותיהם . ככה יאכלו בני ישראל
את לחמם בסגים ובמוצדים . לחם עני יבש נקודים .
על הר ציון ששמש ממצטין בשמחה ולזכרו חרדים .
במדמה לי לא נאמר על זה : מנהגן של ישראל תורה
היא ומשנת חסידים .

כמה מצלות טובות . מצאו בני ומננו אחר
האבות . כמה יתרונות מהגנים . חדשו האחרונים .
לא שמעום שפבר ולא נודעו לפנים . כמות כמות

חלוקות במנהג ובמדה. מדרגות מתחלפות שגין דא
מן דא. יש יתן קולו לפני חילו. פי יצא וכי יקום
חילו. בבלי דעת מלין יכביר. פי מצא ידו כביר.
ראשו לצב נגיצ וחוג שמים יתהלך. וכל היום טריד
בחשבונות של מה לך. וכי ייטב לבו בשבתו עם
שכניו. יספר להם את כבוד פשרו וקנניו. קול
שאון מציר. על נכסיו שהם מצליחים קרובים לציר.
ואתו בבית כסף ונהב וכלי חמודות. בתי מדות.
מגדלי עפל ומצודות. נחלה בלא מצרים כרמים ושרדות.
והנה האיש שהוא עני בדעת ובמרמה. ידוש שכניו
וידק באף ובחמה. בהתאסף ראשי עם יצנה צוות.
במהללות ורכבות יטים דברים. כנגד נכרים. ישים
רגזות. יתחכם לבלע צדיק ממנו ולבוזות. ואמר:
אני ואפסי עוד הנה והלאו אקבענו חובה. בכם ידי
פשימי זאת העיר שנתישבה. אני שמרתי שלא נתקעקעה
ורבה העזובה. אנה עבדי לה למתא דלא חרבה.
בשעת הסכנה בצת צר. דאולנא ופלהנא בי קיסר.
קאדן חן בכסף אשקל. והכסף יצנה את הכל. ומי
זה בלעדי את לבו צרב. פניו ילכו בקרב. האשר
אין לו כסף ידחה את הגזרה. ואם אשר אין ידו משגת
יפנס בעבי הקורה. על פן יאמרו קדמונינו המפארים.
"פני הארץ אלו העשירים". כמה פשירים בדורנו טפשים
ונמאסים. שמעתי משתבחים בכשרון המצשים.
אומרים הרבה ואפלו מצט אינם עושים. הקשכתי
ואשמע גזמות ידברו. ואם ציני צנינים אליהם ישברו.
תכלינה ומנוס אבד מנהם. תום לא יצורו וסער
אלמנה לא יבא אליהם. תמה ישבעו שבע שמחות:

וְהַצְנִיִּים וְהָאֲבִיוֹנִים יָגֹן וְנִנְחֹת . יִתְנַדְּבוּ לְגָאִי צְדָקָה
מַעַט וְעוֹשִׂים פָּחוֹת . לֹא יָבֹאוּ בֵּית מְרוֹס אֲבָלִים לֹא
יִנְחֻמוּ . אֲכָרִי הֵמָּה וְלֹא יִרְחֻמוּ . כְּבָדִים לַחַת אֲבָל
לְשַׁלֵּל וּלְגָזֹל מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמַצְבִּי . מִשְׁקָל שְׁקָלִי מִיֵּהָב
לֹא יִהְיֶי . אֵין מְכַנִּים אוֹרְחִים וְצִנִּים מְרוּדִים יָבִיא
בֵּית . הַכֹּל סָג חֶרֶב בֵּית הַנְּדִיבוֹת וְצִלָּה שְׁמִיר נְשִׁית .
וְאִם לְפָרְקִים רְחוּקִים . אוּ מִפְּנֵי מַעֲשִׂים וּמַצִּיקִים .
תִּסְמְכֶם רוּחַ גְּדִיקָה . לֹא יַעֲשׂוּ לְשֵׁם שְׁמִים כִּךְ לְהַחֲזִיק
לָהֶם טוֹבָה . עוֹד מַעַט וְאִינְנָה כְּעָשׂוֹן מֵאַרְבָּה . סוּף
דָּבָר מִתְנַתֵּם מַעוּטָה וְחֶרֶפְתֶּם מִרְבָּה .

וַיֵּשׁ שִׁיתְפָּאָר בְּאֲבוֹת וּבִנָּס . וְאוּלִי מִשְׁפַּחְתּוֹ
הַצְצִירָה מִנְּשִׁים בְּצִיּוֹן צִנּוּ כִּיּוֹם מֵרַב צַחַת הַלֶּסֶץ . וְלִפִּי
דַּעַתּוֹ הוּא מֶלֶךְ עַל כָּל בְּנֵי שַׁחֲ . וַיֵּשׁ שִׁשְׁרָשׁוּ בַּעֲמָלֶק .
וְהוּא עַל כָּל פָּנִים חוֹלֶק . שֶׁהוּא מִמִּשְׁפַּחַת כְּהֻנָּה וְלוֹיָה .
אָבִיו גֹּד הַחֹוֹה וְאִמּוֹ מְרִים הַנְּבִיאָה . וְאִם יִשְׁאַלְוֵהוּ עַל
מַקֵּבַת בּוֹר מִחֻצָּבו . אִי מִזֶּה שֶׁבֶט וּמֵאֵין יָבֹא . מִמֶּהָ
יַחֲשֶׁה לְהַשִּׁיב אֲמָרִים . עַל בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ הַיְּקָרִים .
יַחֲסִימֵי כְמוֹהוּ חֲסִין . עָשָׂר יְדוֹת לוֹ עַל זוּלָתוֹ עֲשָׂרָה
יִוְחָסִין . יֵאמֹר בֶּן חֲכָמִים אֲנִי מִזֶּן מַלְכִּי . וְקִרְוִי מִסְבִּיב
רֵאשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם מִנְּהוּ הַפָּרְכִי . וְאֵל מִי תִדְמִיוֹנִי
וְאִשְׁנֵה . מִבֵּית חֲשֹׁמוֹנָאִי מִלְּכָא אֶתִּינָא נָגִיד וּמַצְנָה .
מִמִּשְׁפַּחוֹת סוֹפְרִים יִצְאָתִי בַּעֲלֵי טְהָרָה וּפְרִישָׁה . מִזֶּרְעָא
דִּיּוֹסָף קֶאֱתִינָא דִּלָּא שְׁלֵטָא בֵּה צִינָא בִישָׁא . אָבִינוּ
הָרֵאשׁוֹן יְגָלִי מֵאֲגָלִים . אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם . וְהַמּוֹלִידִי
בְּחֹם הַמִּדִּי . נֶאֱדוֹנִי דוֹדִי . צָרִי נֶאֱדוֹדִי . וְאָבִיו אֲדוֹנִי
זִקְנִי . אֵין מִמִּשְׁפַּחַת הָאֲדוֹנִי . וּמַצַּד אֲדוֹנָתִי אִמִּי . שֶׁכֶּם
מִמִּשְׁפַּחַת הַשְּׁכָמִי . אָחִי אֲשָׁכּוֹל בֶּן כְּרָמִי . אֲשֶׁר לִקַּח

לו מבנות פוטיאל . בן פגציאל . מן המקום פגציאל .
 וגדולי משפחתי . אשר ימצא וְכַרְם אִמִּי . אִמִּי הַגָּתִי .
 וצפרון החתי . ואֶרְמִיָּהוּ שֶׁשָּׂמָּה בֶן נָשִׁי . מִזְרַע בְּרַע בֶּן
 פֶּלֶג . אֲשֶׁר הָכָה הַזָּבוּב בְּתוֹךְ הַבּוֹר בַּיּוֹם הַשְּׁלֵג . מִהַשְׁרֵשׁ
 הַזֶּה יָצָא אֶסְרָח־דֹּדוֹ . גִּדְּדוֹד וְרִמּוֹן בֶּן מִגְדוֹן . הַגְּדוֹל
 בְּצִנְקִים מִנְהִיג גְּדוֹל וְדָבָר . אֲשֶׁר מָצָא אֶת הַיָּמִים
 בַּמְדָּבָר . גַּם בְּמִשְׁפַּחְתּוֹ נָשִׁים בָּרוֹת . הַיָּחִס מְאִירוֹת .
 גְּבִירוֹת יָקָרוֹת . מִהֵן מֶרֶת סָרַח . בַּת הָרֵב רַבִּי תָּרַח .
 שֶׁהִיָּתָה מִמִּשְׁפַּחַת בְּפֹתוֹר וְפָרַח . וּמֶרֶת כְּנָבִי . אֵשֶׁת
 רַבִּי בַקְּבוּק בָּרַבִּי . וְאִיזָבֵל הַנִּפְיָפִיָּה . אֵשֶׁת אַחָאָב בֶּן
 קוֹלִיָּה . וּמִי כִמוֹנִי בֶן מַלְכִי קָדָם אֲנָשִׁי הַשֵּׁם שֶׁרֵשׁ וְצָקָר .
 לְמִי יֵאוֹת לְזִמְן יוֹתֵר מִמֶּנִּי לַעֲשׂוֹת יָקָר . לִי יֵאָתָה
 הַתְהִלָּה וְהַכְּבוֹד לִי נָאָה . הֲלֹא אִישׁ אֲנִי בֶר אֹרְרִין
 וּבֶר אֶבְרָהָם יֵאָה וְיֵאָה . הֵן רַבִּים עָמָה בְּאֻמָּתוֹ נְגִיזִים
 בְּזֶה הַחֲלִי מִכַּמָּה שָׁנִים . יוֹתֵר מִשָּׁאָר הַחֲלִים רָצִים
 וְנֹאמָנִים . זֶה כֹּחַם כָּל אֶחָד בְּמָקוֹם אֶרְפוֹת מֵר צוֹרֵם .
 שֶׁכֶּסֶף יָחִסוּ בְּשִׁמְשׁ מְאִיר זוֹרֵם . גְּבוּהָ מֵצֵל גְּבוּהָ לְמַעְלָה
 מִגְּלָגֶל הַיָּרֵם . וְזֶה מִמַּצֵּל לְכַבִּי אֵל יְרִימֹנוּ . אֵת אֲשֶׁר
 יִשְׁנוּ כָּאֵן וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנו . כָּלֵם כְּאֶחָד מִרְגָּלָא בְּרַמְיָהוּ
 שׁוּמָה בְּפִיָּהֶם . לְהַכְרִיז מַעֲלַת אֲבוֹתֵיהֶם . וְעַל הָאֵמֶת
 בְּלִתִּי מַעֲשֵׂי הַמֶּלֶךְ . צְרוּ יָסוֹד הַיָּחִס וְהָרִסוּ הַבְּנִין .
 לֹא נִשְׁאָרוּ לָהֶם מִנְמוּסִיו רֶשֶׁם וְקִנְיָן . אֵין בָּהֶם עוֹשֶׂה
 כְּפִי הַמָּשָׁל צִלּוֹ . כָּל אֶחָד מִתְנַפֵּר בְּמַעֲלָלָיו . כְּדֹבְצֵי
 לְמַעֲבֹד לֹא עָבָד . לֹא נִשְׁאָר לָהֶם כִּי אִם הַשֵּׁם לְבָד .
 מִלְכוּתָא קְטִיפָא גּוֹי כְּרִתִּים . נְעוּרִים וְרָקִים וּמַעֲשֵׂיהֶם
 פְּחוּתִים . נִפְלָה אֲדָרְתָם וְצִנִּיפָם הוֹסֵר . לֹא נִמְצָא כֶּם
 דָּבָר טוֹב לֹא חֻקָּה וְלֹא מוֹסֵר . לֹא יִמָּצָא כֶּם יִצְעַר

בַּעֲמֹ יִגְדֵר פָּרֶץ . מִתּוֹ הַחֲשׂוּבִים וְנִשְׁאַרֵי הַרְקִים שֶׁנִּחְשְׁבוּ
 לְנִבְלֵי חָרֶס . מִרְחָקִים כְּנֹדָה טְמֵאִים מִן הַשָּׂרֶץ . בַּעֲלֵי
 גִּאָּזָה וְבוּז שְׂתוֹ בִּשְׂמִים פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּתְּלַךְ בְּאָרֶץ .
 וְיֵשׁ שִׂית־פֶּאֶר בַּעֲמֶק שְׁכָלוֹ . וְאֵל בִּינְתּוֹ יִשְׁעוֹ
 לְהַשְׁתַּרֵּר בְּתוֹךְ אֲהֶלוֹ . כִּי חֶלֶק לוֹ הַשֵּׁם בִּינָה רַק הִיא
 יְחִידָה לוֹ . זֶה חֶלְקוֹ מִכָּל עַמְלוֹ . יְנוּפֶף יָדוֹ בַּמַּעַט תַּחֲבֹלוֹת
 יִקְנֶה לְהַגְדִּיל בְּאָרֶץ חֶבְלוֹ . וְאָמְנָם בְּדָבָר גְּבוּרוֹת .
 חֲכָמוֹת וְתוֹרוֹת . לֹא נִפְקְחוּ עֵינָיו וְלֹא רָאָה מְאֹרוֹת .
 בִּסְפֹר וּסְפֹר וּסְפֹר . לֹא כָנָה בְּנֶגֶן וּבִאֲרוֹת לֹא חָפַר .
 לֹא הִטְרִיד נִפְשׁוֹ בָּהֶם וְלֹא חָלָה בָּם יָדִים . לְתוֹרָה
 וּלְתַעֲוִיָּה כְּעוֹלָלִים לֹא רָאוּ אֹר כְּנֶסֶל אִשָּׁת כְּאִישׁוֹת
 בְּרִיאָה שֶׁאֵין לָהּ עֵינַיִם . וְהִנֵּה בְּרֵאוֹתוֹ . כִּי לִפִּי סִבְרָתוֹ .
 יִצַּח וְתִבְוִנָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ . יִסְתַּכֵּל בְּדַכְרֵיו הַנְּעִימִים
 כְּהַסְתַּכֵּל הַטֶּנוֹס בְּנוֹצָתוֹ . יִצִּיד עַל עַצְמוֹ פְּקָחוֹת גְּדוֹלָה
 מֵאָגוּר וְאִיתִיָּאל . וְשֶׁהוּא חָקֵם מִדְּנִיָּאל . לוֹ יִרְצֶה לְהַחֲרִיב
 הַנוֹשֵׁב וּלְיֹשֵׁב אֲרָצוֹת . לֹא יִבָּצֵר דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר יָזַם
 לַעֲשׂוֹת . מִבִּינְתּוֹ יִאָּבֵר נְסִים שְׂבָיִם . וְנַעֲצִי הַשָּׂדֶה כְּתָם
 פָּרַח יִתְּנוּ פָּרִים . יֹאמֶר שֶׁשְׁכָלוֹ הַדָּק בְּהַעֲרָה מַעֲטָה .
 עֵיל בְּקוֹפָא דְּמַחְסָא . מַצִּיץ מִן הַחֲרָבִים . מֶה שֶׁלֹּא
 יִרְאֶה חֲבָרוֹ בְּחִלּוֹנוֹת רְחִיבִים נֶאֱרָבִים . לֹא יָבוֹשׁ לְהַשְׁתַּכֵּחַ
 בְּתוֹךְ קֶהֱל וְצֶדָה . לֹאמֵר מִי יוֹצִידֵנִי לְהַבִּין מִשָּׁל וְחִידָה .
 הִנֵּה אֲתִי . שְׁכָל קוֹלַע אֵל הַשְׁעָרָה וְלֹא יִחַסֵּיא . הִנֵּה נָא
 לִי מִשְׁעַר חֶזֶק יִגָּה שְׂבִיבוֹ . וְכָל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר בָּא יִבֵּא .
 לְשֹׂאֵב מֵיִם אֵינִי צָרִיד לְהִתְבַּוֵּן . מִבּוֹר שְׂמִימִיו עֲמָקִים
 וְצוּנָן . וְאֲצִלִּי דָבָר נָקֵל וְהֶבֶל . לְסַפֵּק מְשִׁיחָה בְּמִשְׁיחָה
 וְחֶבֶל בְּחֶבֶל . יִדְעָמִי הַצִּלּוּלָה . צוֹלֶלֶת כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַעַמְמָקִים
 בְּמִצּוּלָה . וּמַצִּלָּה מִקְרָקֶע הַיָּם פְּנִינִים . מַנְצֵת וּמַשְׁגֵּת

ותכלית הענינים . וכאשר תאבד צעה מבנים . הנני
 בלא ספק ושמא ואולי . מהדנא לה מפלפולי . בתמי
 לקורות . כי תקראנה . מגמתי ופשתונותי . מחוונא
 חריפותי . כשלבי יחפץ ויאבה . לא ינוס לי נס בכל
 פצל נאנה . מצודתי פרושה ופבדנא נשבי . על דרך
 נכון וגובהו בחרמי ופבדנא ציבי . ופמה מה לי פה
 לחכמי העיון המתנשאים . ומה חפצי לחבל נביאים .
 ותנאים נאמורים . ורבים ככלם יתרונם מגרעת . מזקמים
 וחסרי הדעת . ולכלכל מחלה ומבוכה אין צעה ואין
 תבונה יקראו בחנם . ביום צר סר כחם צורם ומגנם .
 לתת צעה לדבר פאבן ידמו . נמשל כבהמות נדמו .
 רבו כמו רבו בזמננו . חקמים בעיניהם פאלה ישמיעו
 באונינו . לא יחשו לילה ויומם . להגיד כמה המה
 חקמים בצרמם . והאיד שכלם פגחלי אש וכלהב .
 ובתבונתם מחצו רהב . והדעת גורלם מנת מדם . וכן
 תמיד יורו חצי סכלותם נגדם . נמנו ונקרו כי להם
 לבדם . נתנה הארץ למשלה ולשמרה . ובלצדיהם למוקש
 בקרבה פחורא . פגבבא דצמרא . והאמת על זה בדברי
 שלמה מבקשו ימצאנו . ראית איש חכם בעיניו חקונה
 לקסיל ממנו .

ויש שיתפאר שהוא איש אמונים . ירא אלהים
 וסר מרע בכל הענינים . ואם יחליפו משפחתו צשרת
 מונים . בצדקתו אסו לא ירפנה יחזיק בתמתו . מפני
 שוטים שקלקלו לא יאבד אמונתו . באוני בני חלדו .
 יקרא איש חסדו . שלא חמד קמון חביו . את שורו .
 ואת שדהו . ולא שלח ידו במלאכת רעהו . מעולם לא
 פלה על דעתו . לנגוע בפקדון אשר הפקד אתו . כל

יודעו ומכירו יאמת ויודה . דִּיִּהְבֵּנּוּ לֵה צִסְקָא בְּלֵא
 סְהַדִּי . הַמִּפְקִיד בְּיָדוֹ אֶצְלוֹ לְאִין . לְדַקֵּק אִם הוּא מְדוּר
 אוּ מְנוּי אוּ דְבַר הַסְמוּי מִן הָעִין . לֹא יִלָּךְ רַכִּיל וְלֹא
 יִכְחַשׁ . וְלִקְחַת שְׂחָד לֹא יִטֵּה לְקוֹל מִלְחָשׁ . בְּשִׁכְנוּי לֹא
 יִתֵּן דָּפִי . וְלֹא כִי תַסַּח יָפִי . הָאִישׁ הַזֶּה לֹא תִשְׁמַע אֵלָיו
 כִּי אֵין בּוֹ אֱמוּנָה . נִהְפֹּךְ הוּא לֹא יִשְׁבַּע בְּסֹף אֶפְלוּ
 מִגִּזְלֵי דְרַחֲמָנָא . הַמִּתְסַסֵּד בְּגִזְלֵי אֶצְבַּע קִטְנָה . לֹא יוֹשִׁיט .
 בְּגִדֵי צִרְמִים יִפְשִׁיט . וְאֲשֶׁר תִּקְנֶה מִמֶּנּוּ צִשׁוֹת מִשְׁפָּט
 בְּצַח הַדִּין יִחַתֵּךְ . כָּלוּ עוֹשֶׂה שֶׁקֶר וְצָבֵד תוֹף תוֹף .
 וְהַמִּתְנַצֵּל עַל הַפְקִדוֹן . שְׁלֵא נָגַע בּוֹ בְּשִׁנְיָה אוּ בְּזוֹדוֹן .
 לֹא יִצָּצֵר מִמּוֹן חֲבָרוֹ וְלֹא יַעֲשֶׂה לוֹ אָשֶׁם . צִיד בְּפִיר
 אֵין בְּעַל הַבַּיִת יָכוֹל לְהוֹצִיא כָּלֵיו מִשָּׁם . וְאֲשֶׁר מִתְמַךְ
 בְּשִׂחָד נוֹצֵר בְּפִיר . אוֹטֵם אֶזְנוֹ וְעוֹצֵם עַפְצָפִיר . בְּסִנְהוּ
 נָא בְּזֹאת אִם תִּבָּא . מִדֹּד וְהִבָּא מִדֹּד וְהִבָּא . חֲדָר בְּחִדָּר
 לְהִחָבֵא . אִזּוֹ יִטֵּה כְּלָפִי חֲסֵד יִקְרִיעַ מֵאֲזִינֶיהָ לְכַף זְכוּת .
 וּבְעַל רִיבָה יִקְבֵּר בְּאַלּוֹן בְּכוּת . וְקִצָּת מֵאֵלּוּ הַצְּבוּעִים
 בְּמַעֲשֵׂה רַמִּיּוֹת . גּוֹנְבִים דַּעַת הַבְּרִיּוֹת . מִתְּפַלְלִים בִּיחִידוֹת
 אוּ בִּיחָד . בְּרִיתָת בְּזִיעַ בְּאִימָה וּפִסַּד . וְאוּלֵי גִיטִּים תְּפַלִּין
 בְּתַפְלָתוֹ . וּגְדִילִים עַל כִּנְפֵי כְסוּתוֹ . וּמְזוּזוֹת עַל פֶּתַחֲיוֹ
 בֵּיתוֹ . הַתְּבַחֵם מֵאֵלֶּה הַחֲסִיקָה יִמְרָה . אֵל יִפְתּוּךָ בְּמַחֲנוֹן
 נִצְמִיכָה . הַבּוֹטֵחַ בָּם סוֹפוֹ יִמָּס וְיִמָּק . מַעֲשִׂיהֶם מַעֲשֶׂה
 אֶזְנוֹ תַסַּח בְּשֵׁם מֶלֶךְ . יֵשׁ מִתְּפַלֵּל בְּצִנְיָה . תְּפַלְתּוֹ תוֹצֵבָה .
 יֵשׁ שׁוֹנֵעַ מֵאֵל יְיָ מִתוֹךְ כָּבֵד רֵאשׁ . מְרוּרוֹת פְּתִיגִים
 בְּקִרְבּוֹ לַצִּנְיָה נְרוּשׁ . יֵשׁ וְרוֹצֵר רִשָּׁע תְּפַלִּין בְּנִירוֹעוֹ .
 וְקִרְקִפְתָּא דְּמִנְחָה תְּפַלִּי בְּרֵאשׁוֹ נִגְעוֹ . וְיֵשׁ שְׂמִינִים מְזוּנָה
 בְּפִתְחוֹ וְלִפְתַּח חֲטָאת רוֹבֵץ . מְרָבָה לֹא לוֹ וְעַל יָד קוֹבֵץ .
 וְיֵשׁ מִינִים צִיצִית בְּכַנְפוֹת צִדִּי צִדִּיִּים . בְּכַנְפֵּי נִמְצָאוּ

דַם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים זָקִים . וְיֵשׁ שְׁלֵף שְׁחוֹם וַעֲיֹנָהּ
לֹא רָצָא מִטִּיפִי . וְכָל חֲלִיּוֹת הַשְּׁדָרָה יִתְפַּקְקוּ מִיִּכְּף כִּיפִי .
בְּקֶרְבוֹ יָשִׁים אָרְבוּ . וְשִׁבְעַת תּוֹצְבוֹת בְּלִבּוֹ .
וְיֵשׁ שִׁיתִּפְאָר שֶׁהִשְׁתַּחֲוִי גְדוֹלָה וַעֲצוּמָה . וְלִבּוֹ
רָאָה הַרְבֵּה חֲכָמָה . בָּהּ יָאִיר כְּאוֹר נֹגַהּ וּפְנֵיו כְּפָנֵי
חֶמֶד . כִּי הִשְׁיִגָה יְדוֹ מִסִּפְרֵי הַעֲצִיּוֹן לִקְטֹף מְלִילוֹת .
בְּגִנְתָּהּ זֵית עֲצוֹלָלוֹת . יִחַשֵׁב שִׁיבְנָה צְלִיחָם צִיר וּמִגְדָּלוֹת .
קָבַע תְּחוּמִּין וַיַּצֵּב גְּבוּלוֹת . בְּהִבִּיטוֹ בְּדִלּוּג לְצִתּוֹת
הַפְּנָאִי שָׁשָׁה אֶחָת הִנָּה וְאֶחָת הִנָּה . זֵיט דַּעְתּוֹ צִלּוֹ
יִתֵּן כָּל בֶּשֶׁר מִחֲתָנָה . יִתְפַּלֵּא בַּעֲצָמוֹ וַיִּשְׁתַּאֲה . לֵאמֹר
כִּמָּה בּוֹמֵן קְרוֹב חֲכַמְתִּי אֲנִי נִצַּשְׁתִּי חֲכִימָא דִּיהוּדָאִי .
בְּפִסְתָּא וּפְלָגָא יִחְלִיט בְּלִבּוֹ כָּל כּוֹז לֹא אָנֹס לֵה וְכָל
תַּעֲלוּמָה . יֵשׁ לוֹ צֶסֶק בְּנִסְתָּרוֹת בְּכָל פִּרְשָׁה סְתוּמָה .
יּוֹדֵעַ פֶּשֶׁר דָּבָר אִי בָעוּ מִנָּה כָּל חֲלָלִי צִלְמָא . בַּמַּעַס
כָּלָלִים מִחֲכַמַּת הַמִּסְפָּר בְּלִי יָדִיצַת שְׁרָשִׁיחָם וּפְרִיָם .
לִמְנוֹת צֶפֶר הָאָרֶץ אֶצְלוֹ דָּבָר שְׁרִיר וְקִים . וּלְשַׁעַר
כִּמָּה טַפִּין יֵשׁ בָּיִם . וְאִם בְּחֲכַמַּת הַשְּׁעִיר יִקְרָא יוֹם
אוֹ יוֹמִים . בַּעֲצָמוֹ יִשְׁעַר לִמְדוֹד בְּשַׁעְלוֹ מִים . וְכָל
בְּשָׁלִישׁ בְּחִבֵּי אָרֶץ וּבִזְרַת יִתְכַּן שְׁמִים . וְאִם בְּחֲכַמַּת
הַתְּכוּנָה יִקְרָא שְׁלֹשׁ דָּלָתוֹת וְאֶרְבָּעָה . יֵאמֹר הַשְּׁמִים
לִי הוּא גְּהִירִין לִי שְׁבִילֵי דְרָקִיצָא . וְאִם בְּחֲכַמַּת הַהֲגִיּוֹן .
יִלְמַד דֶּף אֶחָד צִם מַה שְׁבַגְלִיּוֹן . יִשְׁמִיעַ בַּחוּץ קוֹלוֹ
בְּאֲזֹנֵי הַעֲמִים . דְּרָכֵי הַדְּבוּר לְמִדְתִּי כְּאֶחָד הַחֲכָמִים .
הַבְּנִיתִי אֶפְנֵי הַהִסְטָמָה וּמִחֲשָׁבוֹת צְרוּמִים . אֲאָמֵץ צַל
לֹא הֵן וְעַל הֵן לֹא כִמָּה פְּצָמִים . אֲדַע לְטַהֵר אֶת
הַשָּׂרֶץ בְּשִׁלְשׁ מְאוֹת טְצָמִים . וּבִהְקָשִׁים מְכֻנָּים . אֵמֹר
צַל טַמָּא טְהוֹר וְאַסְבִּיר לוֹ פָּנִים . וְאִם בְּחֲכַמַּת הַשִּׁבְעַ

אַרְבֵּה מֵאֶרֶץ מִדְּבָר . יִתְקַרֵּב מֵעַט לְצִדָּה . בְּטַפַּח הַסְמוּךְ
 לַפֶּתַח . יִחְשַׁב שֶׁלֹּקַח לְעַצְמוֹ מִנָּה יָפֶה יָרֵךְ וְכִתְּמָה וְכָל
 בְּתֵח . לֹא יִבְצֹר מִמֶּנּוּ מוֹמָה . לְהַפִּיר טַבְּעֵי הַסִּי וְצִמְח
 הָאֲדָמָה . יֹאמֶר כָּאֵן מִקוֹם שְׁמִיר וְשִׁית . מֵלֹא קִנְיָה זֶה
 לְנִית . וּמִזִּכּוֹת נִפְשׁוּ הַנִּקְיָה . יִבְרַח צֶל הַבְּהֵמָה וְהַסִּיָּה .
 וּלְפִי שִׁנְקָה אוֹתָה מִן הַסִּיגִים . יִבְרַח צֶל הָעוֹף וְעַל
 הָרֶמֶשׂ וְעַל הַדְּגִים . וְלֹא נִצְלְמוּ מִמֶּנּוּ חִידוֹת וּמִשְׁלִים .
 בְּשִׁיחַת שָׂדִים וְשִׁיחַת דְּקָלִים . וְאִם בְּחִכְמַת הָאֱלֹהוֹת .
 יִקַּח מֵעַט פְּנָאִי וְשִׁהוֹת . יִתֵּן צָרְבוֹן וְיִד וְשִׁית . שֶׁהוּא
 יוֹדֵעַ שְׁעוֹרוֹ שֶׁל יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית . סֵפֶר שְׁעוֹר קוֹמָה
 וְסֵפֶר יְצִירָה . נִקְלָא אֲצִלוֹ כְּסֵפֶר בֶּן סִינָא . יֹאמֶר שְׁיִבִּין
 בְּחִשְׁמֵל . אִם הוּא כְּגוֹב גּוֹבִי אוֹ כְּחִנְמֵל . אוֹ שְׁעוֹרוֹ
 כְּשְׁעוֹר גָּמֵל . לֹא יִירָא שְׁיִשְׁרָפָהוּ בְּלֶהֱבֹא אֵשׁ אוֹכְלָה .
 אוֹ תֹאכְלָהוּ אֵשׁ הַגְּדוֹלָה . יִדְרֹשׁ בְּשִׁרְפִים וְאֶרְאֵלִים .
 וּמִלְּאָכִים קָלִים . יִגִּיד נוֹרָאוֹת . וְעַל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת .
 וְעַל אֵל אֱלִים יִבְרַח נִפְלְאוֹת . יֹאמֶר יֵשׁ לִי סוּדוֹת צְפוּנִים .
 בְּמָה לְמַעַלָּה וּמָה לְמַטָּה וּמָה לְפָנִים . יִצְמִין שֶׁדְּבָרָיו
 עַל קֹדֶשׁ וְצָבָא . אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה .
 רֵאִיתִי רָאֵלָה בְּקִבְצוֹ הַסְּפָרִים . צִנֹּם בְּכְרוּכִינָא וְקוֹלוֹ
 יָרִים . צוֹהֵל וְצִנֹּם בְּקוֹל הַסִּירִים . נוֹצֵר בְּאֶחָד
 הַחֲמוּרִים . נוֹבֵט בְּכִלְבֵּי הָעֲדָרִים . כְּמָה מְרַבֵּה סְפָרִים .
 שְׁלֹא הִרְבָּה חֲקָמָה . מוֹסִיף חֲבוּרִים . הוֹסִיף מִכְּאוֹב
 הַבִּשָּׁת וְהַקְּלָמָה . וְיוֹתֵר רַע מִכָּל זֶה בְּרֵאשִׁית כְּמָה
 אֲנָשִׁים . תּוֹצִים וּמִשְׁבָּשִׁים . בְּטָרִם יְכִינוּ סִירוֹמִיָּהֶם
 גָּזִיד צְדָשִׁים . עַד שְׁיִשְׁכִּילוּ בְּדָבָרִים הַחֲלוּשִׁים . יִסְבְּרוּ
 חֲבוּרִים וּפְרוּשִׁים . בְּדָבָרִים יְקָרִים צְמָקִים וְקָשִׁים .
 וּמֵאלוֹ שְׁעָם כָּל אֵלּוֹ הַמִּינִים הַמִּשְׁנִים . מִצְּשִׁיו מִכְּצָרִים

ומגנים . בדם צונו פצמי ירחץ . ולהקריב המדינית
 לעיני אחיו על כבוד קונו לא חס . עושה מעשה זמרי
 ומבקש שחר כפינחס . אלה הם ממקרי החלי הנאמן .
 אין אחריו בקרבנו חלי ממית כמוהו בזמן . השחית
 אמתנו . והקריב ביתנו . נתפשט בגלות מאלה נפצה כל
 הארץ נודעוזה וגולה . שדיא תכלה בכלה . מזה נתחדשו
 בקרבנו בלבול הדעות . והאמונות הרעות . תצלולים
 קוצצים בנטיעות . נתנו סביב לבית הסכמה מגרעות .
 עד כי כל מחוז ומחוז . דעת בפני עצמו יאחזו . זה
 תמים צם אלהיו באמונה פשוטה מבלי עמק נחריפות .
 זה יגשים בתמו וזה יטפל בקבלה וזה בפילוסופות .
 וכל אחד אומר על חברו דרך שמצה וגנות . חוששני
 לו מסטאת שמא נזרקה בו מינות . לא כצורי צורו
 ולא חלקי בחלקו . בכפירותיו מצמיק וצמו נמוקו .
 וכמה ספרי מינים נושרים מחיקו . כללו של דבר מרב
 צונינו . במספר צרינו היו אלהינו . ולא באנו הלום ולא
 הגזנו לכאן . אלא מפני פורצים והורסים שלא שמשו
 כל צרכן . העמיקו ספרו שיחין שוחות בארות חמר .
 נאני ירא פן ימשך הענין בן בתליה ובמשמר . איש
 באלהיו יתהלל ויתאמר . עד שיבא אליהו ויאמר .
 ויש שיתפאר בחכמת הרפואות . יספר על עצמו
 לעשות נפלאות . וכי צמו סודות בקירות לבו חרותים .
 להחזיר נשמות לפגרים מתים . יאמר יש לי ספר רפואות
 הגנוז . וספרי אפוקראט וגלינוס . וספרי שאר החכמים
 וסודותיהם . הבאים אחריהם . הכל בסדרי הכינותי .
 והכל קראתי ונהינותי . כמה מלאכות . נזכרות .
 עשיתי בזמן . כמה נקדמה צפון ומימן . רפאמי

אנשים משחין חוקיה וצרעת נעמן . ואותו המזיף
מפל אלה יתום ואלמן . ונהמון הסכלים בראותם טבצות
בידו וצליו בגד ארגמן . יחשבוהו רופא ממחה ונאמן .
יאמרו שארבע עשרה שנה נטמן . בבית צבר הגלצדי
ראש רופאי גלצד . מפרי שפתיו לבב אנוש יסוד .
הרבה למד מרבותיו וחקמה גדולה קנה . מפליא לעשות
אחר הניאוש במה שאין בו תקנה . אחי פי אותו החולה
נוטה למות חולה שיש בו סכנה . סכנת צלוקה הב הב .
דינרי וזה . תנה את המנה . שמעו צמים כלם כמה
יתנהג זה באמונה . במלאכתו . כשיקרב לחולה ביום
מפלתו . יאמר שהוא מסכן ממרסא גדולה במח תסת
גלגלתו . בינותי יפה צנינו מתוך דפקי הידים . וצביט
של מימי בגלים . אותותיו אותות ידועים לא מאתמול
ומאמש . ברור לי הדבר כשמש . ועתה הבו לי שקרי
חמשים כסף ואם לא ארצה מה חדל אני . מה אני
בשכר אתם גם אתם כי לא בחנם מלמדי הורני .
צשו אתם ראשונה פנעון חשוב . והנשאר — אחר
אשר לקריאותו ישוב . בזאת אאות לכם להתעסק בו .
אשיבנו רצון באבו . והסירותי מחלה מקרב . כללו
של דבר אין לו בשת . לבקש שקר גדול על המשקה
ועל המחבשת . בחלקלקות יבטים לעשות מרקחת .
לחתיך המרסא ולקסיר הקדחת . והצניים גואלי החולה
אשר ברפואתו יצו . כסף לא יחשבו ונהב לא יחפצו .
ככל היוצא מפיו יצו . מה שגמר אמר . ימדו בעמר .
והרופא אחר שמעות משך והפל בקיסו שם . יקרא
אל הבשם . לאמר כתוב זאת ופרון בספר . קח לך
סמים נטף ושחלת הבאים מארץ ספר . ושחקת הדק

קצפר נאפר . תצרב צמהם קמוש נחוס . וצפר תיחוס .
 שרף צרלה ושרש רתמים . צלי זית ודם צפרת כרמים .
 קלפות צנונות . ומיץ חלב מצער אתונות . פרח שושן
 וזנב מרעים נאבק לשון הרע . לא תוסיף על אלה
 ולא תגרע . תרדיון לרפואה זרע וזרק . ותשים הכל
 במזרק . ותספר אליהם שבוש הסכרא . ומעט קול
 הנכרה . ותצביר הכל בכברה . בד בבר יהיה . בטחוני .
 בקוני . בזאת ההרפכה מחלי זה חיה יחיה . צשה
 ממנו רטיה . והניחה לו כנגד הלב מקום שהנשמה
 תלויה . מיד יסור כאבו ועין בעין תחנה . למחר יהיה
 האות הזה . והמרקחת שצשיתי לצירו מלבי יסדתיו .
 אני היום ילדתי . זה תארו קח אזוב וזן ואזוב
 כחלי . שיש בו סגלה לכל חלי . שרוף המנצל . וזן
 של שועל . יתדות האהל וספתא דגדא . מכל אחד
 אגדה . מיץ אבן שיש . וצפרני ליש . ראש שבילת .
 וחלב מרגגלת . צצי הכלוב . ודליו ודלוב . ומסמר
 הצלוב . אבוב רציא . ורקא תביר וגציא . כמו שכתוב
 בספר שגנו חוקיה . מכל אחד אוקיא . קלפי רמונים .
 וצקצי תאנים . אבן תקומה . ודמיומי סמה . ברק
 חנית . וסלע שעל גבי הצנית . קצח וכמון . ומי דימון .
 מכל אחד דרךמון . קלויף חזר די על חטרא . צל
 דפנות צנן בקר זיקא דכמר מטרא . מכל אחד חצי
 ליטרא . הדק היטב הסמנים הקשים מפה ומפה . וצרב
 בהם דבש צרעה שהוסר קצפו . צשה ממנו מרקחת
 מפלצה כמו שתוכל . והבאת לחולה ואכל . ואיש
 אשר ירקח פמוהו לאכלה . לא ידע שכול ולא מילף
 תכלא . ואולם המשקה . אשר בו מכל רע ינקה .

גְּרוֹגְרוֹת וְצִמּוּקִים . מִסְרְצֻיָּהֶם מְגָקִים . צָסִים רְמוּנֵי
 בְּדָן וְקִלְפוֹתָיו . וְצֵלִי כְּרוֹב וְכִבְיָא כְּדִי שִׁיכְבוּ וְכִיּוֹתָיו .
 חֶלֶב הַמִּנְעוּל וְדָמוֹ . וְדָגִים קִטְנִים מִהֵם שֶׁצָּשָׁה שְׁלֵמָה .
 לְגִלּוּגוֹת הַבָּאוֹת מֵאֶרֶץ מִימָא . יוֹתֶרֶת הַכְּבֹד וּמוֹרִיגִי
 בְּהֶמָּה . מִכָּל אֵלֶּה חֶלֶק כְּחֶלֶק וְשֹׁנָה בְּשֹׁנָה . וְיִתְבַּשֵּׁל
 הַכֹּל עַד שִׁיְהִיָּה מַצֵּט עָבָה . יִשְׁתָּה אוֹתוֹ כְּעָרֵב מְזוּג
 בְּמִי אֶפְסִים מִי שָׁחוּ . מְרִיחִם יִפְרִיחַ שְׂדֵה יִשְׁנָה אָחוּ .
 וַיִּמְן אֶחָדִיו שָׁנָה לְעִינוֹ . וַיָּשׁוּב לִפְנוֹת בָּקָר לֵאמֹתָנוּ .
 וְהָיָה כְּכֹלוֹת הָרוּפָא דְּבָרָיו . וּמִחְבּוּלוֹתָיו וּשְׁקָרָיו . יָשׁוּב
 לְבֵיתוֹ שֶׁמֶם יִשְׁתָּה וַיֵּאכֹל . וְהָאֲנָשִׁים קְרוֹבֵי הַחוּלָה
 יִמְהָרוּ אֶל בֵּית הָרוֹכֵל . לְהִבְיָא הָרְפוּאוֹת . וְכָל אוֹמֵן
 הַנִּסְתָּאוֹת . וְלִתְחַצֵּלֶת אֲשֶׁר יָקוּ . יַעֲשׂוּ כָּל מַה שֶׁנֶּצְטָווּ .
 בְּלֵב יִחְשְׁבוּ . בְּיָד יִקְחוּ . לֹא יַעֲבֹרוּ מִמִּצְוֹתָיו וְלֹא
 יִשְׁכָּחוּ . כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּוִרְיוֹת יַעֲבֹדְנוּ . וְעַם כָּל זֶה
 בְּחֻצֵי הַלֵּילָה הַמֵּנוֹת יִתְפַּשְׁנוּ . רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינָנוּ .
 וְהָרוּפָא עַל זֶה לֹא יִקְפִיד מֵאַחֵר שֶׁנִּפְרַע . לֹא יִבְכֶּה
 לוֹ וְקָרַע לֹא יִקְרַע . לֹא יַעֲטֶה עַל שִׁפּוֹס וְרֹאשׁוֹ לֹא
 יִפְרַע . לֹא יִנְהַג אֲבָלוֹת לֹא שִׁבְעָה וְלֹא שְׁלֹשִׁים . אֶף
 עַל פִּי שֶׁלֶקַח מְמוֹנוֹ קֹדֶם לְכָל הַיּוֹרְשִׁים . בֶּן דֶּרֶךְ רוּפְאֵי
 וּמַגְנֵי צִינִיָּהֶם בְּמָמוֹן וְלֹא יַחֲוִשׁוּ לְמַה שִׁיְהִיָּה . אִם יָמוּת
 אֶבֶר הַיְחִיָּה . לֹא יַחֲוִשׁוּ אִם בָּלֹא צָתָם יָמוּתוּ כְּמָה
 צָנִיִּים . וְאִם תִּהְיֶה נִפְשָׁם צְרוּרָה בְּצָרוּר נִקּוּב אוֹ בְּצָרוּר
 הַסִּיִּים . וְנִרְצָה מִזֹּאת יַצְעַק חֶמֶס זֶה הַמִּזְנֶף עַל הַקְּרוֹבִים
 וְהַיְדִידִים . לֵאמֹר אַתָּם הַמִּתֵּם אֶת הָאִישׁ בְּדָרִים
 מִתְּנַגְדִּים . אוֹתוֹ בְּיָדְכֶם שׁוֹיֵתִי . וְאַתָּם מְרִיתֶם פִּי בְּכָל
 אֲשֶׁר צִוִּיתִי . כָּלְכֶם פִּשְׁעָתֶם בּוֹ בְּשׁוּמְכֶם מִצְוֵתִי לֵאמֹן .
 וּתְשַׁקּוּ אֶת הַחוּלָה זֵין . סוֹף דְּבָר כָּלֶם טוֹפְלֵי שְׁקָר

רופאי אליל וְ לא יִירָאוּ . יִדְּיָהֶם דָּמִים מָלְאוּ . עַל
בֶּן אֲמֵרָתִי רַבּוּתִינוּ הַקְדוּשִׁים לֹא אָמְרוּ בְּחֻמָּם . טוֹב
שְׁבִרופָאִים לְגִיהָנָם .

וַיֵּשׁ שִׁיתָפְאָר בְּחֻכְמַת הָאֲצִטְגָּנוּת . חוֹבְרֵי שְׁמִים
אֵלֹו נוֹטְלֵי צוֹנוֹת . לְטוֹבָה וּלְפָרְצָנוֹת . וּקְסָמִים בִּינָם
לְקֻנוֹת סְחוּרָה וּלְהֻקִּים חֲנוֹת . וְעַל הַתִּינוּק לְלַמְדוֹ סֵפֶר
וּלְלַמְדוֹ אֲמָנוֹת . שָׁאֵל בְּתַרְפִּים דְּבָרוֹ אָנוּ . אֶפֶס בַּד
נִגִּישׁ לְבָנוֹת . בֵּית וְלִשָּׂא אִשָּׁה וּלְלַכֵּת אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא
בְּמִסְכָּנוֹת . בְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וּבְכִסְלֵיהֶם יִחַכְמוּ . וּבְמַזְלוֹת .
כִּי יִפְלְסוּ מַצְגָלוֹת . גָּבְרוּ חֵיל וְקָמוּ . מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם
יִסְתּוּ וְלִצְבָּא מְרוֹם יִדּוּדוֹן . עַל פִּיהֶם יִחַנּוּ בְּלֻכְתָּם
יִלְכוּ וּבְצֻמָּדָם יִצְמְדוּן . בְּלֻצְדֵּיהֶן לֹא יָרִימוּ יָדִים וְנִגְלִים
לֹא יִיטִיבוּן וְלֹא יִזְדּוּן . יִפְצְחוּ רוֹן וַיֹּאמְרוּ שִׁינָה .
בְּהִיּוֹת נִגְלֵיהֶם רָגַל יִשְׁרָה . יוֹרִידוֹ לְאֶרֶץ רֹאשָׁם יִלְכוּ
קְדוּבָנִית . כִּי יִסְבוּ בְּלֻכְתָּם וּפְנֵיהֶם אַחֲרָנִית . תֹּאכֶם
חֶשֶׁף מִשְׁחֹר . אִם כּוֹכְבֵיהֶם יִסּוּגוּ נִזּוּרוּ אַחֲרֵי . תִּפְּלֵ
עֲלֵיהֶם אֵימָה . אִם חֶפְרָה תִּלְכְּנָה וּבוֹשָׁה תִּסְמָה . וְאֶעֱלֵם
פָּנָה גְּדוּלָּה . חַיִּי בְּנֵי וּמִזֻּנֵי תִּמְנוּסָה וְהַנְחֵלָה . לֹאֵר
בְּנוֹכְתָא תִּלְיָא מִלְתָּא אֵלָא בְּמַזְלָא . וְאֲשֶׁר נִפְרָ שׁוּפָ
לְפָנֵי דָל . לְפִי שֵׁישׁ לוֹ מִזֵּל מְלַמְעָלָה מִכָּה אוֹתוֹ
פִּצְצֵי אוֹהֶב וְאוֹמֵר לוֹ גָּדֵל . וְכֵן בְּהַתְּהַפֵּף צִלְחַת הַעֲשִׂיר
שִׁשְׁחָקָה לוֹ הַשְׁעָה . וַיִּכַּד גָּאוֹן צִזּוּ מֵהָר אֵל בְּקָצָה .
מִבִּלְתִּי סָבָה יְדוּעָה . מִשְׁמִים נִלְחָמוּ מְרוֹז וְסִיעָתוֹ
כּוֹכְבָא הוּא כּוֹכֵב שְׁשָׁמוּ רָצָה . הוּא וּרְצִיו גָּבּוּ מִמוֹנָה
וְלֹא הִרְגִּישׁ אֶכָּא גָּבְבֵי בְּרֻקִּיצָא . בֶּן יִסָּד בּוֹרָא שְׁמִים
וְנוֹטִיחֶם סִדֵּר בְּרֵאשִׁית לֹא יִמִּישׁ וְלֹא פִסֵּק סִדְרָא .
בֶּן דֶּרֶךְ חֻקוֹת שְׁמִים מִנִּי שִׁים מִשְׁטָרָם בְּאֶרֶץ רֻקִּיצָא

הכי הָרָא . יֵשׁ מֵאֱלוֹ שׂוֹדֵדִים בְּהִיּוֹת שְׁבִתָּאֵי בְּמִכּוֹן
שְׁבִתּוֹ . לִהְיוֹת כָּל הַנַּעֲשֶׂה יָפֶה בְּצִמּוֹ . וַיְכּוֹן צִדְנָא
דְּקֵאֵי צִדֵּק בְּמִנְרַח . נַחֲשׁ יִנְחֹשׁ בּוֹ יִצִּיץ צִיץ וּמִטְהוּ
יִפְרַח . וּבִשְׁעִמָּא דְלֹא קֵאֵי מַאֲדִים בְּזִינָה . מִשּׁוּם פִּרְסָא
דְּדִמָּא וְכָל זֶה אֵינְנוּ שְׁנֵה . יִצְרִים אָף יָרִיעַ . בְּהִיּוֹת
הַשֶּׁמֶשׁ בְּחִצֵּי הַשָּׁמַיִם וְסִמָּה בְּאִמְצַע הָרְקִיעַ . עַל נִגַּה
כִּי יִגִּיה אֲוֵרוֹ יִצְהִיל פָּנִים . כִּי דָרַךְ כּוֹכַב מִפְּאֵת קְדָמָה
יִחְלִיף כֹּחַ וַיִּרְבֶּה אוֹנִים . וּבִלְכֶּת יָרֵם יָקָר בְּרוּם עוֹלָם .
מִי הִקְשָׁה אֱלֹוֹ וַיִּשְׁלֹם . וַיֵּשׁ מֵאֱלוֹ שׂוֹדֵדִים בְּתַחֲלַת
צִסְקִיו . לְכּוֹן מִצְבֵּי הָרְקִיעַ קוֹ לָקוֹ . יִבִּיט אֶל הַמַּזָּל
הַצּוֹמֵם . וְאִם הוּא מְזָל טוֹב טָב גָּדָא אָז הוּא עָלִז
וְשִׁמְשׁ . וְאִם בְּעָלִיו עֲמוֹ . יִשְׁמַח בְּשִׁכְבוֹ וּבִקְוֵמוֹ . וְאִם
יִקְרָה וַיִּזְמֵן . שְׁתִּהְיֶינָה אַרְבַּע הַיְּמִידוֹת תְּקוּעוֹת בְּמִקְוֹם
נֶאֱמָן . יְבוֹס נֶפֶת וַיִּטְעֵם כָּל מֵר מֵתוֹק מִמֶּן . וְכִי
יִמְצֵא שְׁלִיט הַשְּׂאֵלָה וְגוֹרֵל הַיָּפִי . בְּמִקְוֹם נָאֶה אֵין בּוֹ
דְּפִי . בְּעוֹדוֹ בְּכַפּוֹ יִבְלַעְנוּ גּוֹמְמוֹ עִם הַשִּׁפִּי . גַּם אֵלָּה
בְּחִיּוֹנִים תַּעֲזוּ . וּבְמִשְׁפָּטֵיהֶם טַעוּ . כִּמְהָ מֵאֱלוֹ יִשׁוּטְטוּ
לְבַקֵּשׁ צָרְכֵיהֶם נָצוּ וְנָעוּ . וְאַעֲזִידָה לִּי צָדִים נֶאֱמָנִים .
כִּי לְעוֹלָם לֹא רְאִיתִי דְּבְרֵיהֶם מְכֻנָּים . אִם כֹּה יֵאמֹר
הַרְוֵאָה בְּנֶעֱר הַיָּלֵד שׂוֹצֵלִים דִּרְכּוֹ וּבֵן מֵאָה שָׁנָה יָמוּת .
כּוֹכַב מְבֹטוֹ יִנְהַלְנוּ לְאִטּוֹ יִנְהַגְנוּ עֲלֵמוֹת . הֶבֶל יִפְצֶה
פִּיהוּ שְׁנוֹתָיו תִּקְצַרְנָה הַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לֹא יִחְזֶה . עֲתָה
רְאוּ הֵיכֵן טוֹבָתוֹ שְׁלֹזָה . הֵיכֵן אַרְיכוֹת יָמָיו שְׁלֹזָה .
וְאִם אָמַר יֵאמֹר בְּנֶעֱר בְּחִצִּיר יָמָיו וְכָלֵם מְכֻאֲבִים .
מִצֵּט וְרָצִים אֲחֵרִיתוֹ כִּצֵּל וְסִיָּה רָצָה תֵּאֱכָלְהוּ יִטְרְפוּהוּ
וְאֲבִים . נִחְשָׁב הוּא כְּאוֹתָם שֶׁלֹּא נִוְלְדוּ אוֹ לֹא הָיוּ .
כִּחֹשׁ לָנוּ — כִּימֵי הַעֵץ יָמָיו דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ . וְאוֹלָם

בַּפֶּרֶקַי הַשָּׁנָה . אֵין בִּפְיֹהוּ נְכוּנָה . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה
 זוֹ פִּירוֹת בִּיקָר נְפִישֵׁי נְפִישֵׁי כֶּפֶן וְחֲלִי וְקֶצֶף . רָצַב
 גְּדוֹל עַד שִׁיָּהָה רֹאשׁ חֲמוֹר בְּשִׁמְנִים כֶּסֶף . הִפְךָ
 הַדְּבָרִים — בָּר וְלֶחֶם וּמִזֹּן הִרְבֵּה מְאֹד כְּשֶׁלֶל וְכִבְזָה .
 שִׁבַּע גְּדוֹל סָאָה סֵלֶת בְּשֶׁקֶל אֲנוּא כּוּזָא . אִם כֹּה יֹאמֶר
 שָׁנָה זוֹ יִמְלֹאוּ הַגְּרָנוֹת בָּר וּמִינֵי מִזֹּנוֹת יִרְבִּיּוּ . בָּם
 זֶה לְהִפְךָ — שָׁנָה בְּצִרְתָּ הַתְּבוּאָה תִּרְקַב הָאֲדָמָה תִּשָּׁם
 תִּזְעַק מֵאֵין מִים תִּלְמִיךָ יִבְרִיּוּ . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה
 זוֹ גִשּׁוּמָה וְהַלְחֹת גּוֹבֵר . גֶּשֶׁם מְטֵר וְגֶשֶׁם מְטֵרֹת
 שׁוֹטֵף עוֹבֵר . יִתְסַזַּק בָּנָה יִתֵּן יָד בְּכֶסֶף וּבִשְׁטֵר . וְתִהְיֶה
 לְהִפְךָ חֵי יֵי אִם יִהְיֶה בְּשָׁנִים הָאֵלֶּה טַל וּמְטֵר . וְאִם
 כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ שְׁחוּבָה — יִמְנְעוּ רִבִּיבִים לֹא תִרְאוּ
 גֶשֶׁם לֹא בָרֶק וְלֹא רָעַם . טָעָה בְּחִשְׁבוֹנוֹ — תִּשְׁחַת
 הָעָרֶץ מִפְּנֵי הַמּוֹן מִים גִּשְׁמָה בְּיוֹם זֶעַם . אִם כֹּה יֹאמֶר
 עַל כָּל הָעָרֶץ יִהְיֶה חֶרֶב יָבֵשׁ גְּדוֹל כָּכֹל הַמִּישָׁב .
 נִהְפָּךְ הוּא טִבְעָנִי וְלֹא יִבְשָׁנִי יֵי לִמְבוֹל יָשָׁב . אִם כֹּה
 יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ קָר חֹזֶק הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג וְרוּם סִצְרוֹת
 תִּבְקַע . כִּי מִצְּאֵתִי צָשׁ כְּעוֹס וּכְסִיל מִתְצַבֵּר וּמִזֹּל
 בִּימָה שׁוֹקֵעַ . בְּלִשׁוֹנוֹ יִכּוֹב וְכָלִי צִלְמָא צָדִים . לֹא
 נִהְיִתָּה כְּשָׁנָה הַזֹּאת הַזֶּמֶן צָרֵב וְהִנֵּה הִצַּת צֵת דּוֹדִים .
 אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ הִצַּת יֵלֶךְ אֵט יִשְׁקֹט הָאָוִיר
 וְיִמְוֵג הַזֶּמֶן . שֶׁקֶר בִּפְיוֹ רוּם סוֹעָה מִמֶּנָּה קָפְאוּ תְּהוֹמוֹת
 וְצָבָרִים בְּמַצֵּי אֶמֶן . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ לִפִּי מֵה
 שֶׁנִּשְׁשַׁתִּי בְּנִבְיָצִי שְׁלִי וְרֵאִיתִי בְּמַחְזָה . מִן שְׁמִיאָ שְׁלֵמָא
 כֹּלֵא תוֹפֵשׁ הַקֶּשֶׁת הַפִּגְיוֹן וְהַרְמַח מִשְׁמֵן בָּשְׂרוֹ יִרְוֶה .
 רֵאִיתִי זָאֵב צָרְבוֹת וְסֵלָה יָרְעוּ כְּאֶחָד רֹאשׁוֹ שְׁלֵזָה
 בְּצִד וְנָבוֹ שְׁלֵזָה . יִשְׁלִי אֱהָלִים בְּקִיץ וּבַחֲרֹף בְּבָקָר

וּבְעָרָב . וְלֹא יֵשָׁא גּוֹי אֶל גּוֹי חָרָב . הֵבֵל יִנְחָם —
 בְּאוֹמָה שְׂעָה חָרָב . אִישׁ בְּאֶחָיו וְהִשְׁלָחִים . בַּת
 קָמָה בְּאֵמָה בֶּן יִגְבֵּל אָב הֵם בָּהֶם הָאֲחִים בְּאֲחִים . אֵת
 זֶה לַעֲמֵת זֶה בַּחֲנִית וּבִמְקַל יָד בַּחֲרָבוֹת וּבִרְמָחִים .
 כִּי כֹה יִהְיֶה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ בְּתוֹךְ הָעַמִּים . כָּל כְּתֹף
 מְרוֹטָה וְכָל שְׁמָלָה מְגַלְלָה בְּדָמִים . וְאִם כֹּה יֹאמֶר
 שָׁנָה זֹאת יִתְעוֹרְרוּ מִלְחָמוֹת עַד בְּלִי דַי . מֶלֶךְ הַנֶּגֶב עִם
 מֶלֶךְ הַצָּפוֹן חֵיל פָּרְעָה עִם חֵיל פָּרָס וּמָדִי : כְּבִיכּוֹל
 יִתְסַדְּשׁוּ צָרוֹת בְּיָהוּדִים . כִּי רָאִיתִי יִשְׂרָאֵל בְּחַוְיוֹנִי
 גִּפּוּצִים וְשִׁדּוּדִים . כָּל זֶה אֵינָנו אֲף בְּאוֹמָה שָׁנָה שְׁלוֹם
 בְּאָרֶץ אִישׁ לִהְלָחֵם לֹא יִחַפֵּץ וְלֹא יוֹאֵל . כֹּה נֹכַח
 הַשָּׁקֵט וּבִטְחָה וְאֵין מִסְּרִיד וְיִרְבּוּ שְׁמֵחוֹת בְּיִשְׂרָאֵל . וְיֵשׁ
 מֵאֲלוֹ בְּדֶרֶךְ אַחֲרֵת תּוֹעִים וּמִהֲבִילִים . לִפִּי דַעְתָּם כָּחוֹת
 הַשָּׁמַיִם מִזִּילִים . יִכְוֲנוּ עַתִּים יְדוּעִים טוֹבִים נִחְזָקִים .
 לִהְבִּיא תוֹעֵלֶת וְלִדְחוֹת גְּזָקִים . מִהֶם שְׂעָשֶׂה צוּרַת
 לִבְנֵה וְצוּרַת דְּרָקוֹן . לֹאשְׁתָּא צְמִירְתָּא וְחָלִי הִירְקוֹן .
 וְיֵשׁ שְׂנֵי־עָשָׂה צִלְמֵי טְחוּרִים לְמַחְתּוּנִיּוֹת . וּמִבְּנִית אָרִי
 שׁוֹאֵג לְחָלִי הַכְּלִיּוֹת . דְּבָרִים הִלְלוּ אֲבָק עֲבוּדָה וְרָה .
 מִחֲזִיק בָּם מְבִיא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתוֹ וְצִלָּם בְּעֲזָרָה . אוֹי
 לָהֶם כִּי נִדְדוּ מִן הָאֲמֵת טוֹעִים וּמִטְעִים . כָּל יִגִּיעָם
 וְטָרְחָם הֵבֵל הֵמָּה מַעֲשֵׂה מַעֲתוּעִים . סִכְרָתָם שְׁנָאָה
 גִּפְשֵׁי מֵאֵז עֲמֻדָתִי עַל דַּעֲתִי וּמִנְדְּעִי צְלִי יְתִיב . טַעֲנִיתִי
 אֲסַת הִיא עַל כֵּן אָמַרְתִּי הַמִּשְׁפָּט לֵאלֹהִים הוּא — „אֵין
 עוֹד מִלְּבָדוֹ” כְּתִיב .

וְיֵשׁ שִׁיתְפָּאָר בְּחֻכְמַת דְּקְדוּק וּמִסְכָּרַת . יִקְנֶה
 מִמֶּנָּה מִי? מִשְׁכָּרַת . וּבְעֲשׂוֹתוֹ לְרוּם מִשְׁקָל . לְחֻקֵּר
 בֵּין הַבְּנִין הַקָּבֵד וְהַקָּל . כָּל הַיּוֹם מִבֵּית וְצוּפָה . בְּעִיּוֹן

דַּבַּר הַדְּגוּשׁ וְהַרְפָּה . הָאֵיתָנִי"ם מוֹסְדוֹ . וּמִקוֹר מִשְׁחַת
 מִשְׁלוֹחַ יָדוֹ . אֵין מִמֶּנּוּ דָּבָר נֶעְלָם . בְּסִתְרֵי אוֹתִיּוֹת
 בְּכָל"ם . נִפְטִיר בְּשִׁפְהָ נִרְחִיב פֶּה . בְּעֲנֵן חֲסִרֵי הַפ"א .
 וּמִעוֹלָם לֹא נֶעְצָם עֵין . בְּדָבָר עֲלוּלֵי הַלֵּמ"ד וְהַע"ן .
 עֵינָיו כִּיּוֹנִים קְרוּעִים בַּפּוֹף . נִפְלְאוֹת ה"א הַיְדִיעָה
 וַיְוֹ הַהַפּוֹף . יָגַל בְּהַשִּׁיגוֹ הַפְּעָלִים הַזָּרִים וּבִבְלָדֵי
 נִכְרִים יִשְׁפִּיק . וַיִּתְּבוּגֵן בַּה"א אִם הִיא נָחָה אוֹ עִם
 מִפִּיק . לֹא יִשְׁוֶהוּ יִמְנֶה וַיִּשְׁוֶה וַיִּשְׁוֶי . בְּסִדֵּר אוֹתִיּוֹת
 אֲהוּ"י . וּבִטְעָמֵי אוֹתִיּוֹת הַסֵּף וְהַשִּׁפְהָ . יִבְנֶה בִנְיָן נֶאֱחָה
 אֶפֶק שִׁפְהָ וְעַל שִׁפְהָ . וְסוֹד אוֹתִיּוֹת אֶמְתִּין . בָּא
 אֵלָיו בְּדַמּוֹת נְבוּאָה יֵשׁ שִׁפְרָשׁוֹ עַל יְדֵי מִלְאָף וְהִקְא
 מִרְגִּימוֹ שָׁדָה וְשִׁדְתִּין . בִּיּוֹצָא וּבִבּוֹד יֵשׁ לוֹ סִתֵּר
 וְחִבּוּן . וּמִסְלָמִישׁ צוּר יִחְזַק בְּאוֹתִיּוֹת הַרְפִּיּוֹן . וְאִם
 יִסְתַּבֵּל סִפְרֵי בֶן קִמְחִי וּבֶן גִּנָּח . יִלּוּלֵי יִלּוּל וּגְנוּחֵי
 גִּנָּח . כִּמָּה רְאִיתִי מִדְּקָדְקִים עֲבָרִים נָצִים . עַל
 קָלִל גָּדוֹל אָמְרוּ מִקְדָּמוּנֵי הַמְּלִיצִים . בְּלִדֵּד וְצוּפֵר
 וְאֵלִיהוּא . בְּעֲנֵן בְּגִ"ד כַּפֹּת סִמוֹף לִיהוּ"א . וּמֵאֵלּוֹ
 שְׁמַתְחָכְמִים בְּכָל יוֹם לִקְרוֹת . וּלְהִבִּין וְשׁוּם שְׂכָל אֵלּוֹ
 הַמְּסוּרוֹת . אֵלּוֹ שְׁסוּפְרִים בְּתוֹרָה כִּמָּה אוֹתִיּוֹת . שְׁעִטְנִ"ז
 גִּיץ וְאוֹתִיּוֹת תְּלוּיּוֹת . קָרִי וְכִתִּיב חֲסִרוֹת וַיִּתְּרוֹת .
 וַיּוֹצִיאוּ מִזֶּה פִּירוֹת וּפִירֵי פִירוֹת . וּקְצֹתָם בְּעִינֵיהֶם
 חֲכָמִים . וְלֵהֶם סוֹדוֹת סְתוּמִים . בְּמִקְרָא אֵלּוֹ הַטְּעָמִים .
 אֲנִי רְאִיתִי מִחֻלְקַת גְּדוּלָּה . בְּעֲנֵן קִדְמָא וְאֵלּא . וְרִיב
 גְּדוֹל עַד שְׁהֵדָם נִשְׁפָּף . בְּעֲנֵן שׁוּפֵר מִהֶפֶף . וּמֵהֶם
 אוֹמְרִים כִּי מֵצֵת מֹשֶׁה סִפְרָא רַבָּא בִּישְׁרָאֵל קָבִיר .
 לֹא נִהְיָה סוֹד עֲמָק כְּמוֹ לִפְנֵי דִרְגָּא תָבִיר . וְכֵן
 הִתְחַבֵּר יִתִּיב עִם מִקָּף . רָמּוֹ אֵל יֵשֵׁב וּלְבִסּוּף הִקָּף .

וטעם פשט וזקף קטן . הלא הוא כמוס במגלת סתרים
 בתוך הקיטון . יסוד שני גרשין . בשלשה אין דורשין .
 ויש תקף גדול וממשלת . בטעם תלשא ושלשלת .
 והיוצ סתר טרחא ואתנחתא . ינגן בתשבחתא . וסוד
 פזר גדול רביע וזקא . מאיר על סד תרין פחו ברקא .
 פמה מאלו ראיתי בןמני בחקמות הללו חלוקים . פתנה
 לבדנה העמיקו בפרכטים ודקדוקים . ונקהו לפי דעתם
 מאראלים ומצוקים . אף על פי שלא ראו אור במלאכה
 אחרת . חשוכה ממנה ונבחרת . ועל האמת אם בדרך
 הללו הערות טובות . אין לזלזל בתורה בעבורם כי
 הם עקלפות והתורה לבבות . היא לבדה תרומם גבר
 תולידנו קוממיות . דקדוקיה עשר וכבוד והללו בערכה
 דקדוקי צניות .

ויש שיתפאר בשירים ומליצות . בהם ירוץ
 גדוד כל מצניו גם בדעת ובמוצות . יתנאה ויתמר .
 במשלי חן בתמודות המאמר . אם חפו מפתקים ומדברו
 גאונה פחלי כתם פמין חומר . לצניני בני עמו ירים
 ראש יתנצב כחומה . כי ידבר בחידות ומשפטי בלשון
 חכמה . לא יערכוהו שרידים וראשי משפחות . כי
 ימהר לדבר צחות . בבנותו בתים מחפצים תבנית
 היכל . פמדמה לו ישר אל מלאך ניוכל . כי ישקל
 במאננים אמרי נעם ודברים צרבים . יחשב שיפל
 ארצה מן העצבא ומן הכוכבים . וכי יוציא מלבו מלים .
 כידי השיר הטובה עליו תלי תלים . בהם לדעתו יבנה
 עולם מלא . עולם חדש ברוח פיו נעשה לבנות ולנטע
 אשיותיו ממנו לא יפלא . בלשונו יסדנו יציב דלתיו .
 ברוח חן יסד לו את גגו ואת קירותיו . ממצל מסלא

בָּפוּ מִצָּפָה זָהָב וּמִרְגְּנִיתָא תוֹתָהּ . בָּזָה יִחְשָׁב יִמְשֹׁף
 שְׁמוֹ הַגָּדוֹל אֶפְשָׁר דְּנִפִּישׁ וְכוֹתָהּ . יְהֵא שְׁמָה רַבָּא
 בְּעֻלְמָא דְּבָרָא כְּרַעוּתָהּ . עַל כֵּן יִנְבַּח לְעֻטּוֹ . זְבַחֵי
 הַבְּהֵבִי וְקִטְרֹת זָרָה יִקְטֹר לְמִלְאכָתָא קִסְתּוֹ . זֶה הַחֲלִי
 הַמְּגִנָּה הַמִּית לְפָנֵינוּ רַבִּים . הַנְּגוּצִים בּוֹ לֹא יוֹכְלוּ
 לְקַיֵּין כְּנִשְׁכֵי גִחְשִׁים וְעַקְרָבִים . גַּם הַיּוֹם בְּזַמְנָנוּ זֶה
 הַנְּהַפְףָא כְּמִהְפַּכַת זָרִים . מְכִים בָּזָה הַשְּׁעָעוֹן וְתַמְהוֹן
 לְכַב אֱלֹא שְׁנַתְמַצְטוּ מִצְרוֹת וְנוֹתְרוּ מִפְּזָרִים . הַשְּׁבוּשׁ
 הַזֶּה טָרְדָם מִן הָעוֹלָם . בָּזָה הַקִּנְיָן הַפְּחוֹת נִגְדַּת פְּנִיָּהֶם
 נְבוּנִים אֵין עַל צָפָר מִשְׁלָם . יוֹדַע אֲנִי מֵאלוֹ שְׁכַל יָמִיו
 זָרִיו וְחֲרוּץ . לְהַרִיק חֲנִיקֵיו וְלִידֵי צֻטוֹ הַמוֹנִים הַמוֹנִים
 בְּצִמְקָא הַחֲרוּז . מִדְּצִתּוֹ עָלָיו הוֹפִיעַ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְחֲזוֹן
 נִפְרָץ . אִם יִפֹּה יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת חֲרוּז . בְּאַלְהָא יִקְוָה
 לְהַתְנַחֵל כְּסֵא כְבוֹד וַיִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּתֵגָא . זֹאת הַחֲקֻמָּה
 תֵּאֵיר פָּנָיו יְנַהֵר נְהוֹרָה כְּשֶׁרָגָא . הַלּוֹךְ וְסוֹפּוֹךְ יִלְךְ
 יִדְקֹדֵק בְּפִסְיֻתָּיו בְּחוּצוֹת צִיר בְּרַחֲבוּתֶיהָ . עָקֵב בְּצַד
 גָּדֹל כִּיּוֹנָה נְחֻפָּה בְּכֶסֶף וְאַבְרוּתֶיהָ . כִּי הַפְּלִיא הַשֵּׁם
 חֲדוּשׁ לוֹ מְלִיצָה מִשְׁנָה מִמְּבְרוּתֶיהָ . וְאִם קֵן חֲמֻדוֹת
 בְּזִרְכּוֹ יִקְרָא . דְּבָרִים לֹא שְׁמַצְתָּן אֲזַן בָּלָם בְּרוּרִים
 זָרוּ בְּרִסְתָּ וּבְמִנְרָה . לֹא כְּאוֹתָן שֶׁהִרְגָלוּ בְּהִמּוֹן מְלִיצִים
 וְנִהְיִי בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וּדְלֹא כְּטַפְסֵי דְשֻׁטְרֵי . גָּאָה גָּאָה
 וְאָמַר מִי כְּמוֹנֵי מוֹרָה . חֲכָמֵי הָעִזִּיוֹן לֹא זָכוּ בְּצִינֵיו .
 וְהַמְּלָכִים רַבָּנָן דְּאַקְרִי מְלָכֵי לֹא צָמְדוּ לְפָנָיו . וְכִי יִקְבֹּץ
 מֵאלוֹ מְלִיצוֹת נִמְרָצוֹת מְגִלַת סֵפֶר בְּכֶתֶב רְשׁוּם . חֲכָמֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּצִינֵיו קָקֻלְפַת הַשּׁוּם . תְּמִיד יָדִיו מִלְּאוֹת
 מִמְּלִיצוֹת נְאוֹת אֲגָדוֹת פְּתֻקִין . שְׁבָכֵל הַלִּילוֹת כְּמֵה
 הוֹצִיא בְּשֶׁמֶן עַד אֲשֶׁר אוֹתָם כְּרָצוּנוֹ הִתְקִין . בְּחוּץ

יריון ברחובות קריה . ואל על יקראם לפרסם
 מליצתו להראות העמים והשרים את יפיה . ישמע
 לאזניו מה שיוציא בפיו לא יקרא בנאוש ולא אדעתא .
 יבצת קראו באזני אנשים יהודים יאמר בכל שעתא
 ושעתא . אל העומדים לפניו פנו אלי והשמו הלא
 תבינו כמה מעליא הא שמעתא . ואם ישבחוהו בצניו .
 תגל נפשו ויצהלו פניו . ואמר ברוכים אתם לאדני .
 כי תבינותם עמק עניני . ואם תדרש יחרישו מפה
 ומפה . מתח רחם ידבר אלימו באפו . ראו קראתי
 אליכם לבקר בין טוב לרע תבדילו ומפרישון . ואתם
 תפרישון . טעיתי במחשבתי וחזקתי על שכלכם .
 מלאכת תפי ונקבי לא תבינו וחקמת מה לכם . בן
 מנהג האיש הזה וסיעתו אין להם אמונת אלא הוא .
 ועם כל זה גאונתם וגאונם רחבה ונסבה אבירי לב
 נינהו . עליהם אמרתי הוי המצמיקים ולא בצמקה של
 הלכה . פלו זמיהם במה שאינו לא חכמה ולא מלאכה .
 וימתרו לארץ הימים הבל בלתי הפלה והחרץ . שד להם
 כי צללו במים אדירים והצלו בידיהם חרס .

ויש שיתפאר בחכמת החורה . ממרקח המלמוד
 יתבשם ועל אפיו ישים קטורה . שמש בנהני דאפני
 ורכא . שתה דבשא עם חלקא . את מתקה ואת
 תנובתה הטובה . ואם יגדל פים — עצה על כל אפיקיו
 וישם את הים לחרבה . אלה ברוכי יי המה על קיומם
 ראוי להתפלל . בזאת יתהלל המתהלל . בו לנצח גוי
 קדוש יהיה . הוא אשר אמרנו בצלו גחיה . תורה
 היא סנינו . וארץ זמינו . ומכירה ברוך . וינקה בעולם
 שכלו טוב ועולם שכלו ארץ . אלא שבצונותינו בקצת

חכמי תושביה . ראיתי שצוריה . בגגן אדרת צמח
 אשכולות מורות לצנה בסצפיה פריה . קצת לומדיה
 הזילוק שמוה לשמה . עשאוה צטרה וקורם לומדים
 שלא לשמה . מהם אשר ללמד נגש ויקרב . כדי שישוב
 ראש על מנת שיקרא רב . לזרק מנה בספרנים דלא
 מקימי בהימנותא . לדינא מןמין להו בטסקא דהמנותא .
 ומהם יושבי אהלים תריסר שני בבי רב בחדרים ולשכות .
 לא באו ללמד אלא לקפס בתלכות . ומהם בשחד
 ישפט ובמחיר יורה . שקר על כל דבור ודבור שהוא
 מלמד וקורא . לקבל פרס כסף מלא מלי בדינרי .
 ומהם דתני בעקצין תליסר מתיבתא . עובר ומנו
 וישיתהו בתה . ומהם ברע מצללם . תנאים מבלי
 עולם . ומהם לקנתר לא ידם ולא יחשה . ובריבו
 צבד דינא לנפשה . יבוס קמיו בשוט לשון נכס עד
 התרמה . בסלוא דלא מבע דמא . ומהם שלומד לפטר
 עצמו מן המס . ועל המחיבו יצחק חמס . לאמר חפשי
 אנכי תורה הרבה למדתי . וכל ימי בצל התקמה
 ישבתי וחמדתי . עליתי במרום התורה ולא אפחית
 מתומי דרגא . ואם שכנגדי חלוק עלי לחיבני חצי
 אכלה בו נשדי בה נרגא . צבד יי באש יבא אנכי
 צבדא דבי נורא אנא ולא יתבנא כרגא . ומהם שמוזפים
 תלמודם בגלוי או בהסתר . ועושים תורתם פלסתר .
 אסור ומתר פשר ופסול הרשום ביד כל נביא וחזוה .
 ישנו את תפקידם יחליפו את שלוחה בזה . ראינו
 מאלה שיוצאים את התורה כלה . שואלין אותו בכל
 מקום ומשיב ונאפלו במסכתא דכלא . ויוצא עליו קול
 המולה . שהנה מסור בספק אשת איש לקלא . ולהראות

פנים לטעותו נכנס ודוחק . וכל זה למחן בסתר ושחר
בסך . כמוהו רבים בהוראות חקקי און חוקקים . והמה
חקמים מחכמים בישיבה מחזיקים . ומהם דתני ומתני
לית לה שעורא וכלהו תנויי בנזיקין . ויותר רע מזאת
המחלה . בהמצא חכמינו בציר גדולה . שם קהל גדול
באחד מצרי הממלכה . ואינם נוחים זה לזה בהלכה .
מה שזה מגלה זה מסתיר . ומה שזה אוסר זה מתיר .
לא ישאו פנים לאמת ואם כל אחד ידעוהו בלבו .
יודעים רבונם ומתפונים למרד בו . נבכה להולכים
חסידים הראשונים . תורת אמת היתה בפיהם ואל
הישר פונים . בזמניהם צמדו לאותות ולמופתים והיו
למאורות . בהצדקם נצדקה האמת רודפיה השיגוה
והשליכוה באחד הבורות . ולזה מעט מעט נשתבשו
העצמים ונתקלקלו הדורות . ורבו מחלוקות ביישראל
עד שנצשית התורה כשתי תורות .

אלה ראשי מומי הזמן הזה החסר . כל היום
יחרש לזרע שוא ועולתה קוצר . דרכו ישרה בצנינו
ומלכה ישפר . נגעים הללו על ראשו ועל זקנו לא
יבוש ולא יחפר . זולתי חסרונות אחרים פרטיים אלו
אין מספר . כי מהם שיתפאר באוהביו ומידעיו .
מליציו ורציו . נגידיו ושופדיו . יאמר נשוא חן אני
בציני הנוצרים . מדרגתי נחשבת בקמי החצרים .
יכול אני להנצקם ממוני ומוגי . יד ושם יש לי בהצד
המלך עם אבלט ומבגאי . ושעשגו והגי . ובבית
אדוני ההגמון . יצשו לי הדור גדולי הבית עקוב
וטלמון . ושלמה ושלמון .

ויש שיתהלל בגבורתו . אמיץ לבו בגבורים לא

יתנצב איש לקראתו . שבח ותהלה יתן לאלהא דבריה .
 כי צשאו בן חיל ולבו קלב העריה . ויש שיתפאר
 ביפי תמונתו . אין כמוהו בעיניו בענשי מדינתו .
 מדעתו כל רוציו יתמהו . וצבי עדיו לגאון שמהו יאמר
 שאין כמוהו . יפה המראה והמצב . ולפני מלכים
 יתנצב . ישמח לארץ צלו . ויסתכל בקבוצה שלו .
 מסלסל בשצרו וממשש בעקביו . ואם גבהה קומתו
 למעלה מצשרים לא תפסל כסכה וכמבוי . ומסקלות
 האיש הזה ודפיו . יחשב שכל שלמות לא ידמה אליו
 בקפיו . בעיניו לא יחסר כל כאלו הוא שלם . משום
 דאשתיר משפירי דירושלם .

ויש שישתבח בחתוף לשונו ומליצת ניבו והגיונו .
 לפניו כל מליץ ירשש . ולשונו כתצר מלטש . כשהוא
 מדבר . נובע אמרי צחות כמצנן המתגבר . כשהוא
 דורש במלין דחקמתא או במדרשים . יתקבצו לשמעו
 אנשים ונשים . ובשעה שפותח נצשו הכל כחרשים .
 כאלה וכאלה ירבו החסרונות . בעיני כל משכיל
 מגרעות המה לא יתרונות . בפאות הגלות הזה הרחוק
 והקרוב . לא יספרו מרב . לכן אפרתי פרטיהם לא
 יכלו והזמן יכלה . הריני מכלה מדברותי מקצר ועולה .
 ואם כל היום חצי צדס אורה . לרדף כאשר ירדף
 הקורא . אחרי מומי הסכלים . חצי פלים והם אינם
 פלים . אין די במליצים לית דמסו . אם יאמר החכם
 לכלל בתכלית הקצור ארבע מאה פרקי הוו . הנני
 חותם מצנן פתיקתי . לקלוקל הדור לא נסתרה אנתתי .
 לתמורת הימים כל היום היא שיחתי . בןקרי דור
 געורי אנשי אמה . על זקב ועל כסף על שם ועל

שְׁלָמָה . הַשֵּׁם מְסֻכִּים עַל יְדִיהֶם אִי בָּעוּ בְּרוּ שְׁלָמָה .
 קְדוּשִׁים הָיוּ לִי אֲשֶׁרֵי תַּמִּימִי . דּוֹר יָחַם לָכְבוּ לִקְנוֹת
 בָּבוֹד וְעוֹ וְעֵתָה נִתְקַרֵּר אֲשֶׁתְּפוּךְ סְמִימִיָּה . מִיּוֹם לְמַחְרָתוֹ
 הוֹלֵךְ לְאֹבוֹד אֶזֶל וְשָׁפַל . כְּגֹדֶר הַדְּחוּיָה נּוֹפֵל מֵאֲלוֹ
 כְּנֹנֶיָא דְּמִנְפָּשָׁה נָפַל . אוֹתוֹתָיו אוֹתוֹת מָוֶת נָכְרוּ מִבֵּין
 רִיסֵי צִינְיוֹ . הוֹלֵךְ לְמוֹת כְּנָפַל שְׁלֹא גָמְרוּ סְמָנָיו . כְּמָה
 כַּעַד הַדּוֹר הַזֶּה וַיּוֹתֵר מִמֶּנּוּ הַצֵּתִיד לְבָא . אֵין אֱלֹהִים
 כָּל מְזֻמּוֹתָיו לֹא יִנְהָרוּ אֵל יְיָ וְאֵל טוֹבוֹ . יָרְעוּ מֵאֲבוֹתָם
 עַל כֵּן רָצוֹן מִי לֹא יָפֵק . מִכְּלָפָא בִישָׁא גּוֹרָא טְבָא
 לֹא נָפֵק .

בְּיָמִים הָהֵם יִרְאוּ צִינִים בְּאֲבוֹן נְפֻשׁוֹת וּלְבָבוֹת .
 תְּפוּצִינָה הַצֵּאן מֵאֵין רוּעָה כְּשִׁעָלִים בְּחֻקְבּוֹת . אִישׁ
 כְּלָכְבוּ לְבִשְׁת יָגוֹר . וְכִשְׁל צוֹר וְנָפַל עוֹזֵר . מֵאֵן
 דְּחָמִי סְמִי . יָמִים בָּאִים לֹא אַחִי וְלֹא מְרַחֲמִי . קְרוּבָה
 הַמְּהוּמָה לְבָא וְהַחֲרָפָה לְהַגְלוֹת . הַמְּשָׁאֵת הַחֲלָה לְעֻלּוֹת .
 עַל אֵלֶּה צִינֵי בּוֹכִיָּה . וְנִפְשֵׁי כִּיּוֹנֵי הַגְּאֻיּוֹת שׁוֹאֲנָת
 וְהוֹמִיָּה . אֲמַרְתִּי מִי יִתְּנֵנִי בַּמִּדְבָּר בְּמִלּוֹנָה קִטְנָה צוֹר
 וְכִלּוֹא . טוֹב לִי שְׂכֵת בְּדָד אֲלֻמְנוֹת חַיּוֹת טַב לְמִיתָב
 אַרְמִלּוֹ . דְּבָר אֵין לִי עִם אָדָם כָּל שְׁאֲרִית חַיִּיתִי צַד
 תְּמָה . יַחֲדִידִי אֲכַל פְּתִי לְבָדִי טַבְלָא דְּסַד פְּמָא . כִּי
 יִדְעָתִי הַזֶּמֶן הַרְעָה הָזָה . עֲצָב נִכְנָה . מַחְלִיִּים אֱלוֹ לֹא
 יִתְרַפָּא וְאֵין לוֹ מִפְּלֵט . תּוֹחֲלָתוֹ נִכְנָה כְּמַצְרַע מְחֻלָּט .
 כִּי נִשְׁתַּרְשָׁה בְּכָל קְצוֹתָיו זֹאת הַמַּחְלָה . הַלֵּנָאִי דְּלֹא
 לוֹסִיף עֲלֶיהָ . כָּל הַיּוֹם נִרְאָהוּ הוֹלֵךְ לְאַחֹר וְלֹא לְפָנָיִם .
 הוֹלֵךְ וּמִפְסִיד מִדֵּי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹ מֵאֲבוֹת לְבָנִים . קָלְלוּ
 שְׁלֹדְכָר : בְּאֲשֶׁר הִסְתַּכְּלָתִי בְּמַעֲשָׂיו הַנִּכְבָּדִים . וְסוֹרְתִי
 עַל כָּל הַצְּדִידִים . לֹא מִצָּאִיתִי לוֹ כֵּךְ דְּרָךְ אִסַּת לְהַצִּיל

לו מרצתו . בָּה לְבַדָּה יִתְרַפֵּא לְשַׁצְתּוֹ . יָסוּר הַחֲלִי
 מִצַּקְרוֹ וְיִחְדַּל חֲדוֹל . אִם יִצְמַד מִיכָּאֵל הַשֵּׁר הַגָּדוֹל .
 גַּמְשִׁים צִדְקָנוּ . יִקְבֹּץ נְפוּצֵינוּ . מִבֵּין לְאֲמִים . וְיִצְמַד
 הַזֶּהֶן לְאֹרִים וְתָמִים . וְשֵׁב מִטָּה יִשְׁצֵנוּ מִצִּיץ וּפֹרֶס .
 וְרַב שְׁלוֹם צַד בְּלִי יָרֵם . בְּאֵלֶּה בְּאֵמַת מִצְוֹתֵינוּ יִתְקַן .
 וְסֹדֶר עֲנִינֵנוּ כִּי־רֵם יִכּוֹן . עִם הַמְּלוּכָה וְהַחֲרוּת . יִתְחַדְּשׁוּ
 יָמֵינוּ כְּקֶדֶם בְּלִי קִנְאָה וּמַחֲרוּת . וּבִנְבוּזָה יִתְחַדְּקוּ
 שְׂרָשֵׁי הַמִּצְוֹת וְהַחֲקוֹת . וְיִסְתַּלְקוּ כָּל הַסְּפָקוֹת . וְלֹא
 תִּקַּח עוֹד הַתּוֹרָה בְּשִׁנָּה . וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כִּסְאָה תַּחֲזוֹר
 לְיִשְׁנָה . אִם כֵּן עֲלִינוּ לִשְׂאֵת רִנָּה וּתְפִלָּה . שֶׁתִּבְנֶה
 וְתִכּוֹנֵן מִמְּשַׁלְתֵּנוּ כְּבַתְחִלָּה . תִּשׁוּב הַעֲבוּדָה לְמִקְוֵה
 וְנִבְנֶתָה הַצִּיר עַל תִּלָּה . וְתַחֲזוֹר נְבוּזָה לְאַכְסִינְיָא שְׁלָה .
 וְהֵינֵנוּ לְגוֹי קָדוֹשׁ לִי אֱלֹהֵינוּ לְשֵׁם וּלְתַהֲלָה .

אָנָּה יי שׁוֹמֵר הַבְּרִית בְּךָ בְּטַחוֹ אֲבוֹתֵינוּ . שָׂא נָס
 לְקַבֵּץ גְּלִיתֵינוּ . מִכְּחוּק לָהֶם תִּשָּׂא נָס . וְנִדְחֵי יִשְׂרָאֵל
 תִּכְנֹס . כָּל עֲמַת חוֹרְשִׁים עַל גְּבוּ יַחֲרִשׁוּ . אֵלֵינוּ גּוֹיִם יִדְרִשׁוּ .
 עוֹד בְּשִׁיבָה יִנּוּבּוֹן . וּפְדוּיֵי יי יִשׁוּבּוֹן . יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם וְתִרְאִינָה
 צִינֵי . וּמַעֲחָרֵי תִשְׁמַעְנָה אֲזַנֵּי . יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה כְּרֻכָּה רוֹאִיָּהֶם
 יִכִּירוּם כִּי הֵם זָרַע בְּרַךְ אֲדָנִי . גּוֹיִם יָבֹאוּ מֵאַפְסֵי אֲרָץ
 לִקְרֹא כָּל־שֵׁם אֲדָנִי . הַמִּקְדָּשׁ וְהַמִּיָּתָד . וְהִיא יי לְמַלְךָ
 עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד .

אָמַר הַמִּסֵּד : לְפִי שְׁמַלִּיצַת הַחֲרָזוֹ צָרָה וּדְחוּקָה
 אֲצִלִּי וְאֲצִל זולָתִי וְנִשְׁאַר לִי לְחַת שְׁבַח וְתַהֲלָה לְאֵל
 מֶלֶךְ יוֹצֵר כָּל וְתוֹכַחַת לְנַפֶּשׁ הַשּׁוֹכַחַת גְּמוּלָיו וְלַהֲצִירָה
 מִשְׁנַת סְכָלוּתָהּ אֲשֶׁר הִיא בָּה חוֹלְמַת חֲלוּמוֹת כּוֹנְנִים
 וְלַהֲצִירָה יוֹם תִּתְּצֵב לְדִין וְעַל מַעֲשֵׂיהָ כְּפִי מֶה שִׁיְהִי
 תִּקְבֹּל פָּרֶס אִם טוֹב וְאִם רָע — לָכֵן יִשָּׂר בְּצִינֵי לְגִמְרָה

הדברים במליצה מסדרת לא אסור אסר חרזים אם
לא שיוצמן מאליו או במקרה גמור עולה על רוחי .
ויי אלהים יצור לי השולח פורו מקדש אמן וכן יהי
רצון אמן.

מה רבו מצשיף יי עושה פלא . מה גדלו
מצשיף פצל ישועות . מה נשגבו ממחשבת חושב .
אחד, נצליה מדמיוני השכלים שמשונף ובמלאכי
ואם קדמוהי יקומון מרוממותך פשים תהלה . השמים
ושמי השמים לא יכלקלוק בגויתם . אין בשחקים
שיראה אור בהיר ונהורא צמך שרא . לגלגלים לא
נגלית . ולאופנים לא פנית, רק ערך . פכים פי
רמו שפלו מהשיג איה מקום פבודך . אף פי אנוש
רמה בסיוו ובמותו . מאז יצר בפטן המלאה לה חלאה
מרדך בלי חשך מכאובים וכעס עד אשר שב אל
הצפר . הלא המה ימים אחרים מצט ורצים לשלו
שבאנשים . כל שכן לקשי יום אשר נגצה בם יד יי .
ואיך שוכני בתי חמר יוכלו להמנות בסוד ישרים
המצמיקים מי צמק צמק בסתרי מדרגותיו — מה להם
יבא רוחם במפלא מהם הפלא ופלא . למה זה הכל
ייגעו בחקר אלוה ומקלית שדי לבא אל המלך הסדרה
אשר ילאו למצא הפתח . למה בני בשר נדם . אשר
בצפר יסודם . ישוטטו בפלגות תצלומות אלהי הרוחות .
ונפשם יביאו בסודם אשר פבודם לצפר ישפן סלה איך
בקתלם תסוד פבודם . הציגי בשר יחוו בנצם יי ? ואם
הרואות בארבות המה יביטו אל האלהים ? שוכני ארץ
ציפמה היבדו ביושבי בשמים ? או המתים יהללו יה

בְּאֶרֶץ הַחַיִּים: מַה לִּגְבֹּר בְּסִיּוֹ קְרוֹי מִתּוֹ יְהִרֵס אֵל יי
לְרֹאוֹת . מַה אֲנוֹשׁ כִּי תוֹכְרֶנּוּ.

יי אֱלֹהֵי גְדֻלָּתָּ מְאֹד . עֲצַמְתָּ מִמֶּנִּי עַד אֵין חֶקֶר .
קִטַּנְתִּי מִמֶּךָ וְאֵין מִסְפָּר בְּמַעַט שְׁעוֹר שְׁפִלוּתִי לְגְדֻלָּתְךָ .
נֶחֱס נִקְדָּה מִדָּמָה לְקוֹ יֵאָבֶד מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם עַד קְצוֹתָם .
וְמַה כָּחִי כִּי אֵינִי לְסִפּוֹר מַעֲשֵׂי תִקְפָּךָ וְגִבּוֹרְתְּךָ .
וּמִבְּשָׂרִי אֶחְזֶה נִסְתָּרוֹת . לֹא יִדְעָתִי סְפוּרוֹת . מַה גִּבּוֹרְתִּי
כִּי דִבְרִי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה אִם מַעַט וְאִם הֶרְבֵּה וְאֵנֹכִי
לֹא יִדְעָתִי נַפְשִׁי . אִם שְׁנֵי קְצוֹתִי נִצְלָמוּ מִמֶּנִּי אֶסְכֵּל
גַּם שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד . אֵיךְ יִהְיֶה לִּי לֵב לְדַעַת גְּדוּלוֹת
וּבִצּוּרוֹת בְּשָׁמַיִם . אִם אֶסְכֵּל אֶת עֲצָמִי וְאֶפְלוּ שְׁמִי
מִנְּהוּ עִם מַעוֹט עַרְכִּי וְחִלְשָׁתִּי אֵיכָה אֲדַע מַה שְׁחֹק
הוּא מִמֶּנִּי . מַה לִּי עוֹד צְדָקָה לִיחֹס לְעַצְמִי מִדַּע בְּדִבְרִי
שֶׁהוּא חוּץ מִמֶּנִּי אִם יי מִסֵּף בְּקֶרְבִּי רִיחַ הַסִּיָּה וַיִּשְׁקָף
צִלָּהּ בְּעַמּוּד אֵשׁ דַּעַת יִדְלִיקָנָה וְלֹא יִדְעָתִי מִי זֹאת
הַנִּשְׁקָפָה . לִכֵּן אֶמְרָתִי: אָבִי שְׁבַשְׁמִים, אֲחֵרִישׁ וְתִהְיֶה
לִי לְחֶקֶמָה פֶּן מִדִּי דִבְרִי כֶּךָ פִּי יִכְשִׁילֵנִי . אֲדַבֵּיק
לְשׁוֹנִי מִלְּקוֹסֵי שֵׁמָא אֶתְבַּדֶּה וְאֶאֱחֹז . יִהְיוּ דִבְרֵי מַעֲשִׂים
פֶּן אֶפְשָׁה בָם וְחִטָּאתִי לֹאֱלֹהִים . אֶמְנֵם כִּי וְכִרְתִּי
וְאֶצְלֶה עַל לִבִּי כִּי בָעוֹד אֵלֶיךָ יי אֲשִׁים דִּבְרָתִי
צוֹרְתִנִּי וְנִסְתַּמְנִי בְּקֶרְאִי שְׁמֶךָ מִן הַמַּצֵּר תִּנְחוּמֶיךָ יִשְׁעִשְׁעוּ
נַפְשִׁי . וְכֵר נִפְלְאוֹתֶיךָ בָּהֶם סִי רֹחִי . בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ .
מוֹשִׁיעַ חוֹסִים, כִּי תִשָּׂא פִשְׁעִי . אִם תִּהְלֶתְךָ יִמְלֹא פִי
וְתִהְיֶה זֹאת נִסְתַּמְתִּי תִקְנוֹה לְדוֹרְשֶׁיךָ . כִּי תַצְבִּיר אֶת צוּנִי
אִם בְּפִי וּבִשְׁפָתַי . אֵלֵי אֶתָּה אֲרוֹמֶמְךָ בְּחִנֹּת לִבִּי צִרְפָּתִנִּי .
כִּנּוּנִי רְצוּנָה בְּצִבּוֹר תִּהְיֶה יִרְאַתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אֶחְטָא .
וְאִם יִדְעָתִי טוֹב מִמֶּנִּי אֲשַׁמְרָה לִפִּי מִחֲסוֹם גְּצָתִי הַטּוֹבָה

אשב בְּדָד וְאָדָם, אֲךָ נִלְאִיתִי כְּלָכֵל כָּל הַיּוֹם מִטָּה עוֹ .
בוֹרָא נִיב שְׁפָתַיִם יִנְיַעְנִי וַיִּגַּע עַל פִּי וּלְשׁוֹנִי הִצִּיקְתָּנִי
רוּחַ בְּטָנִי.

?? אֲדוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּהוֹצִיאֲךָ מִן הָעֵין
יֵשׁ לְמַעֲשֶׂהוּ . יְמִינֶךָ ?? נֶאֱדָרִי בְּכֹחֶךָ זֶה בַּעֲשׂוֹתֶךָ אֲרָץ
וְשָׁמַיִם וְכָל צָבָאָם מֵלֵא דָבָר . מִמֶּנּוּ הִמְצֵאתָ מִלְאָכֶיךָ
אֵלֶיךָ אֲלֵפִין רַבְבוֹת קֹדֶשׁ וְכָל קְדוֹשִׁים צִמְךָ וְאֶצְלֶתָ
מֵהוֹדְךָ צְלִיחָם . אֵתָהּ יִצְרָתָּ מֵתָהוּ מִמֶּשׁ בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה . בְּדַכְרֶךָ שָׁמַיִם נִצְשׁוּ מֵאֵין
עוֹזֵר . צָפוֹן וְיָמִין אֵתָהּ בְּרֵאתָם וְאֵין לָוִים אֵתָהּ .
אֵתָהּ הִכִּינוֹתָ מְאוֹר וְשִׁמְשׁ אֵתָהּ עָשִׂיתָ נֶאֱחָ זִיו וּפָעִלוּ
לְנִיצוּץ לְמִמְשָׁלֶת בְּיוֹם שֶׁן יוֹשְׁבֵי חֵלֶד יוֹמָם יִפְגְּשׁוּ
חֹשֶׁךְ . אֵתָהּ נוֹתֵן יָרֵחַ וְכִכְבִּים לְאוֹר לִילָה שֶׁן הוֹלְכֵי
דְרָכִים יֵלְכוּ חֲשָׁכִים וְכָשְׁלוּ בְּגוֹתָם . תִּקְנֶנָּה מְאוֹרוֹת
לְשִׁמְח עוֹלָם בְּפִעֲלָהּ . תִּכְנֶנָּה בְּרִיּוֹת וְקִירוֹת יָחוּי דַּעַת
מִמְצִיאָם . בָּאֵין דְּבָרִים יִגִּידוּ עוֹ וְנִמְצְאוֹת הוֹדְךָ בְּלִי
נִשְׁמַע קוֹלָם . גּוֹפִים נְפִישׁ אֲשֶׁר אֵין בָּהֶם כָּל מוֹם חַיִּים
בָּלָם וְשִׁכּוּלָה אֵין בָּהֶם . כְּמִרְאֵה הַבֶּזֶק יִנּוּצֻצוּ וַיִּגִּיהוּ
נִתְוַשִּׁיבָם לְנִצָּח וַיִּגְבְּהוּ . יִצִּירְתָם הַחֲשׂוּבָה עוֹמֶדֶת לְעַד .
הַפְּעֻלוֹת וְשִׁנּוּי לֹא שְׁלִיט לְמִרְמָא צְלִיחָם . זוֹלָתִי שִׁנּוּי
הַמְּצָבִים הִקְף אֶת הָאָרֶץ גַּם בְּזֶה יְרוּצוּ וְלֹא יִיָּצְפוּ .
אֵין בָּהֶם גּוֹפִים נִכְבָּדִים לְהַלֵּל מְאֹד . גִּשְׁמֵי בְּרָכָה אֲשֶׁר
בְּבִרְכָתָּ מַעֲשֶׂה יְדִיהֶם . הִמָּה הַקּוֹדְמִים עַל בְּרוּאֵיךָ
הַמוֹחֲשִׁים לְצָבִי וּלְכָבוֹד אַחֲרֵי מִלְאָכֶיךָ מִלְאָכֶי צָבָא
יוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּת לְקַבֵּל שְׁפָעַת מִי נִסֵּל צִדְנִיךָ .
תַּעֲרֹךְ לְפָנֶיהֶם שְׁלֶחֶן וְעָלְיוּ לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם לַחֵם
הַפְּנִים לְפָנָיו תְּמִיד . תִּשְׁבִּיעַם מִנְחַת שְׁלַחְנֶךָ . יִקְבְּלוּ

האצילות מהשלחן אשר לפני ?? ויאכלו ויתירו לכלכל
אדמה שוקקה מפסלת גרן ונקב. הלא השאירו עוללות
לסיות ורע על פני כל הארץ והניחו יתרם לפרגס
בני תמותה — העניים והאביונים. ציני שפלים נשואות
לפת בגם לעליונים למעלה ככלבים מלקטים תחת
השלחן מצפים אל יד אדניהם ישליכו אליהם שיורי
כוסות וקצרות את אשר הותרו משבצם. נפלאתה
אתה ה' אלהי צדקות. חמלה גדולה ויתרה חמלת
עלימו לשמך מכל תמורה גופנית. אתה אלהי המלך
חפץ ביקרם מתנן ונבזבא ויקר שגיא יקבילן מן הדמך.
נתתן להם יד נשם בכתיו ובחומותינו. הפקדתם שומרים
על שוכני ארץ ראשים ביושבי תבל כלה פצם להקים
אמה לרומם גוי פצם להקם ולעבדם. מושל בכל
המשילם במעשה ידיו בארץ ואותנו הוציא משם.
יחתו הגוים מהמה, כי לא השליטם האלהים בנו נוצרי
קריתו להרע או להטיב. בשומרי תורה לא יתגרו
המודים באל האחד לבדו. על כן לא נתנם לנגז
אלינו המאמינים ביי ובמשה עבדו.

מי-כמכה באלים תולה צפון על תהו ארץ על
בלימה. מאבני בהו הסבצת אדניה. מהמה יסדת
מכניה. יוצר הרים הגבוהים לאבני מחצב לבנות
לנו בית פרצון איש ואיש. מצניס בנחלים להשקות
פני אדמה. מבוצי מים וכל תהומות לרוות הצמא
לשתות. עליה כראת דשא צשב וצץ כל פרי. חלוקי
מדרגות ומעלות וכהנה אחריהם לנפש סיה סיות
קטנות עם גדולות. ולצת נכון תפתח ידך להשביע
נפש נצנה נפש כל צומם שים השדה. על העצים

תצננה למטיר עָשָׂם בָּעֵתוֹ . לַהֲחִיּוֹת אֶתְנוּ מִצּוּאִים רַבִּים
עַל פְּנֵי הָאָדָמָה בַּעֲבוּר הָאָדָם . אֶתָּה נוֹמֵן נִשְׁמָה לְעָם
עָלֶיָּהּ . בּוֹחֶנֶת הַטּוֹב מִן הָרָע . נִשְׁמַת אָדָם מִמַּקְבָּלַת
בוֹר כַּפֶּף . אֶתָּה בְּרָאֲתָ מַעֲלִיּוֹנִים חַיִּים . אֶתָּה יִצְרָתָ
מֵאוֹר לְבוֹשֶׁף לְקַחָהּ זֹאת . גֵּר אֱלֹהִים . חוֹפֵשׁ תַּדְרִים
יִמְלֹאוּ תַעֲלוּמוֹת חֻכְמָה וְתַשְׁימָה בְּמִבְחַר הַחֻמְרִים .
לִמְצֹן יָגֵה שְׂבִיב אִשָּׁה וְתִהְיֶה בְקַרְבָּנוּ כַּפְתִּילָה דּוֹלֶקֶת
בְּתוֹךְ עֲשָׂשִׁית וְכוּכִית . לַהֲיֹוֹת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט מִבֵּית
וּמְחוּץ . וְהָאָדָם לִרְצֹב בְּחִירָתוֹ יְנוֹפֶף יָדוֹ . מְשִׁיב הַרוּחַ
לְכַבּוֹת גֵּרוֹ . עַד שִׁיִּדְעֶךָ בְּאַשּׁוֹן חֹשֶׁךְ . וְאִם לֹא יִכְבֶּה
בְּאֵלָה נוֹמֵן אֲצַבְעוֹ עָלֶיָּהּ עַד בְּלִמִּי הַשְׁאִיר לָהּ שְׂרִיד .
כָּכָה יַעֲשֶׂה בְנֵי הָאָדָם כְּפוּיֵי טוֹבָה . כִּי יִתֵּן יְיָ אֵת
רוּחוֹ עָלֶיהֶם . צוֹד צְדוּהוּ כַּצִּפּוֹר לְבִלְעוֹ חֲנָם . אֶתָּה
הָאֵל בְּדַעָה וּבְהַשְׁכֵּל בּוֹרָא נִפְשוֹת רַבּוֹת וְחִסְרוֹנוֹן
מֵאֲתָם יִצָּא . מִיָּדָם הֵימָּה זֹאת לָהֶם לְאַבֵּד טוֹבָה
הַרְבֵּה . יְיָ נִמֵּן כְּבוֹד חֲנָה בְּצוּרַת גּוֹיָה . וּפּוֹשְׁעִים
וְחַטָּאִים יִמִּירוּ כְבוֹדָם בְּלֹא יוֹצִיל . עַד שְׁבוּ אֱלִילִים
אֲלֵמִים צִלְמָם נִבְזֶה.

אֶתָּה יְיָ תִשְׁלִיךְ מִשְׁמִים אֶרֶץ תַּפְאֲרַת לְמִין
הָאָנוּשִׁי דְרָף אֶרְבֶּה . בְּעַד הָאֲשָׁנָב תִּרְיֵק לוֹ בְּרָכָה
מִשְׁמֵי שְׁמֵי קָדָם הַמְרִיקִים מַעֲלֵיהֶם הַזֶּהָב . יְיָ חֲפֹץ
לִמְצֹן צִדְקוֹ לַהֲשִׁיגִים בְּאָדָם לֹא בַצִּדְקָתוֹ . וְאָדָם אֵין
לְהַפִּיר יָד אֱלֹהָיו הַטּוֹבָה עָלָיו . לֹא יִדַּע מֵאוּמָה לְקַחַת
הַתּוֹעֲלֵת מִרְצוֹן בּוֹרָאוֹ . וְלֹא חֲפֹץ יְיָ בְּיָדוֹ יִצְלַח .
יִהְיֶה יָדוֹ כָּל הַיּוֹם לְהַחֲטִיא כֹנֶנֶת הַגְּזוּהָ הָאֱלֹהִית
לְרַעְתּוֹ . כָּרֵב לִפְרִי הַרְבֵּה לְמִזְבְּחוֹת . כְּטוֹב לְאַרְצוֹ
נָטַע לוֹ אֲשֶׁרָה כָּל עֵץ . וְיִהְיֶה הָאֶרֶץ עֹשֶׂה לְכַעַל לְמַעַן

הַקָּצִים אֱלֹהֵי הַכְּבוֹד . יְיָ בָּרָא דָּצָה צְלוּלָה נִיבִיאָה
 אֶל הָאָדָם לֹאשֶׁת נְעוּרִים וְדָבַק בָּאִשְׁתּוֹ וְתָהִי לוֹ סוֹכֶנֶת
 וְלֹא קָבַל . וַיִּפֹּת בַּסֵּתֶר לְבוֹ לְסַבֵּק חֵיק נִכְרִיה . וְאִשְׁתּוֹ
 הַיְּהוּדִיָּה הִסִּירָה מִגְבִּירָה וּשְׁלָחָה מִבֵּיתוֹ . וּמִלְכוּתָהּ יָתֵן
 לֹאשֶׁת זְנוּנִים רוּחַ שֶׁקֶר תַּפְצֶמְהוּ לְהַטּוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ . אוֹי
 לְאִשֶּׁר קָלְלוּ וְנָשׂוּ קָלְלָה נִמְרָצַת לְנֶקֶר צִינִי שֶׁכָּלוּ וַיִּמָּשׁ
 חֹשֶׁךְ . אֲבוֹי לְאִשֶּׁר יָקוּץ מִהֵיּוֹת חֲמֵן מֶלֶךְ הַכְּבוֹד
 וּבְצֵל בַּת אֶל נֶכֶד . וְמֵה יַצְנוּ הַבּוֹגְדִים הַלּוֹקָחִים נָשִׁים
 עַל בְּנוֹתָיו בְּקוֹמוֹ לַעֲרֹץ שְׂטִי כָזָב . בְּבוֹאוֹ לְתַבְּעַ
 עֲלֻבּוֹן הַבְּנוֹת בְּנוֹתָיו . אֵיךְ יִסְתַּר עִם טָמֵא שְׁפֹתָיִם
 מַעֲשֵׂהוּ, מֵה יַצְדֵּק אָנוּשׁ עִם אֵל.

הָאֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר וְהוּא לְסִכְלוֹתוֹ
 הִרְבֵּה עֲנִתָתּוֹ . וְעַקְמִימוֹת פִּיּוֹ וּלְשׁוֹנוֹ לְהוֹצִיא דָּבָר
 מִגִּנָּה . וַיְכִידוּ מֵלֵא עֲקֵב הַלֵּב מִכָּל עֲנָה נַצֵּנוֹת הַמִּרְדּוֹת .
 עֲסָקִיו רָעִים . מַעֲשָׂיו מְקַלְקָלִים . הַזֶּמֶן יִדְפְּנוּ מִמַּצְבוֹ .
 בְּמַצָּנוֹת יְיָ עָלָיו יִהְרָסְנוּ מִמַּעֲמָדוֹ יַצְנִפְנוּ צִנְפָּה יַצְרִפְנוּ
 בְּכוֹר הַתְּמּוּרוֹת . כִּי כֵן צָנָה לוֹ הַמֶּלֶךְ . וְהוּא מִסְבוֹת
 מִתְהַפֵּף לְכִמְהָ גּוֹנִים . עָרֵם יַעֲרִים הוּא לְהַשְׁפִּיל גֵּאֲתָנוֹ .
 פָּעַם בְּתִהְפּוּכוֹת מִתְחַלְפוֹת יַמְצִיאָהוּ יוֹם בָּיוֹם וּבִבְהֻלּוֹת
 שׁוֹנוֹת בָּקָל שָׂעָה וּבְכָל זְמָן . בְּבִקְרָה שִׁחְרוּ מוֹסֵר .
 וּלְעָרֵב בַּשָּׁבֶט יִכְנוּ מִכָּה בְלִמִּי סָרָה . וּפָעַם יַעֲטֵהוּ
 בְּרִכּוֹת טוֹב לְרֵאוֹת אִם יָתֵן פָּנָיו נֶגֶד יְיָ . וּמִפְּנֵי שִׁמּוֹ
 נִחַת הוּא . כָּאֵלוּ בָּא הַזֶּמֶן לְנַסּוֹתוֹ בְּחִידוֹת וְלֹא שָׁנָה
 לוֹ . הַמִּנְהֶג כְּמִנְהֶג רֶשַׁע וְגַם רוּחַ . כָּל עוֹד תּוֹסִיף
 לְהוֹכִיחוֹ יוֹסִיף גֵּאוֹן וְגִבָּה וְטַפְשׁוֹת מִתּוֹסֶפֶת בּוֹ .
 כָּל שִׁיבּוֹ שְׁנוּאִיו אֵלָיו תַּחֲנוּנִים יַדְּבָרוּ רַכּוֹת . וְהוּא
 יִרְבֶּה גְבוּהָה גְבוּהָה יַדְּבָר אִתָּם קָשׁוֹת . כָּל אִשֶּׁר יִלּוּ

אליו רבים בתלקלקות הוא בגבה אפו על הדוקרים בו
 ישפך מררתו . ככה יצשה האדם עם אלהיו . אם וממו
 נפק למת תאנת לבו ישמן ויבצט . אם יצשרנו המלך
 עשר גדול יאמר : כחי ועצם ידי צשה לי את הסיל
 הזה . ואם אונתו תסלף דרכו והיא לא תצלח יתקצר
 וקלל במלכו ובאלהיו . אם יוכיחנו במכאוב על משכבו
 יקין בתוכחתו . אם יביא עליו אימים את יי הוא
 מגדף . ואם לפעמים במצור ובמצוק תשוצה יקראו
 ויבואם עד משבר בין המצרים אל יי ישענו עד
 יצטר להם והצילים . הנה בהיות להם הרנסה לבם
 יכבדו . בקום רשע מפסת מלכותו הכל נשכח כאלו
 דגני אדם פרתו ברית את מנת וצם שאול הרבה צמם
 פדות . לא יראו פן יקחם בציצת ראשם או ינהגם
 בכבדות . נסו גיון ואנחה ולא יפחדו ליום ההוא ינדע
 ליי יום צרה ותוכסה .

בצקת השם גשמי ההנה בכור הבריאה למוצק
 לנטע מיני הברואים וליסד אפני המצואים איש על
 דגלו באותות כרצונו יצאו ובצביונו נבראו — שומרים
 משמרת טבעם וסדר תולדותם בכל אשר יושת עליהם
 מאת יוצר הכל . וולתי האדם לבדו הנה לסיגים . צשהו
 השם ברוח בינה כאלו הוא ציר וקדיש מן שמאי נחת
 בצבור מהנה לו לעדה על מציאות מלאכיו . והוא מן
 הבור יצא לשטן למרות ציני כבודו . וניפשט גם הוא
 בגדי בחינתו החמודות ולבש בגדים אחרים ומלבוש
 נכרי . בכל הכתוב בתורת משה עבד יי כי כל אשר
 צשה אלהים והנה טוב מאד ויצר לב האדם רע מעוריו
 מצשי יי כלם נכוחים למדין לולי האדם קלל את

השורה כי השחית את דרכו על הארץ וחבל את מעשי ידיו. ואני ידעתי — אין זה רק מחמדי תבל פשוט רשת לרגליו. משמני הארץ הציבו משחית ליד מצגליו. האדמה הארוכה ברב לקחה דלדלה את כחו. בקלק שפטיה מדיחנה בשמי ידים. בכשפיה הרבים קוברתו ומביאתו לידי צניות. רבו למעלה רצי האיש הזה חברים מקשיבים לקולו. ציגנים להם ולא יראו. מחול ירביון סטאים ליי חרשים ואוננים למו. אודיעה נא אותם מי הוא זה ואי זה הוא העולם אשר עליו השליכו את יתקם. אודיעם את כחו ואת גבורתו למען יכירו הסוק הוא הרפה ואם הוא כדי לסמך עליו.

העולם בגנו יסן רעוע. פרוץ נופל מרבה על העומד. ברום מצויה ינועו אמות הספים. רום קמצא מקרקרת קירות הפית דא לדא נקשן. ועמה בן אדם על כרמך אמה עובר מחמיו מאז היית עד שובך אל האדמה. ואין לאל ידה להנצל מפחד מפלת ומזיקין ירקדו שם. בהם יוקשים בני בליעל. ופושעים יקשלו כם. ואם כמה פצמים צברת ואין פגע רע. כי צצור צצר יי בעד כל רום למען נסותך. ולא היה לך לב לדעת כי מנסה יי אלהיך אותך. מה תעשה בהוציא השם הרום מאוצרותיו גדולה וסוק מפרק הרים. כי יקום יי בהר פוצים. ברוחו הקשה יתלס בצבחה מקצר. משגב חומות וסל יגיע לארץ. אם כל בסן ועפל יקחהו אפל. איך תבטח אחרי נפלים בפרכות הנתוצות אשר אמה יושב בהנה. אנה פניך מצדות לנוס שמה ביום שהוא ואמה באשר אמה שם באחד מחלקי הסרבה הנה הנף. וכי תאמר בלבך אין טוב כי אם הפלט

אמלט בִּינְרֵכְתִּי הַמַּצָּרָה לַפָּנִים מִמַּצָּרָה . גַּם שֶׁם לֹא יָנוּחַ
 לָהּ מִפְּנֵי רוּחַ רָצָה . בְּנִפְל הַחוּמָה מַחֲתִימָה וְנִשְׁקָצָה
 בַּמַּחֲתִיאוֹת אָרֶץ . אֵיפֹה מִפֶּלֶט לָהּ אִם מוֹסְדוֹת הָרִים יִרְגְּזוּ
 מִפְּנֵי פֶסֶד יֵי מַצָּרָתוֹ יְנוּסוֹן . מֵה יוֹצִילָהּ גִּלְגּוֹל מַחֲלוֹת
 אִם הַשָּׁתוֹת יִהְרֶסוּן . וְאִם יִקְרָה לָבָה בַּחֹר בְּטוֹב בֵּית
 מוֹשֵׁב בְּסִגְיֵי הַסֶּלַע . מֵה יִסְפֹּן לָהּ כִּי תֵשִׁים בְּסֶלַע
 קִנְיָה אִם רוּחַ נֹסַע מֵאֵת יֵי מִשְׁבֵּר סִלְעִים . אוֹ כִּי מַעֲוֹן
 אֶתָּה יִסְדֹּת מַעֲוֹן בְּנִקְרַת הַצּוּר — אִם הַצּוּרִים נִתְּצוּ
 מִמֶּנּוּ . מֵה הִרְנוּחָה כִּי תִקְרָה בְּסֶלַע מִשְׁפֵּן לָהּ בַּקֶּצֶבִי
 הָרִים מְכוֹן לִשְׁבֶּתָהּ פְּעֻלָּתָה בְּיוֹם כָּל הַר וּגְבֻעָה יִשְׁפֹּלוּ .
 מֵה בָּצַע אִם בְּגִבְעוֹת בֵּית מְנוּס כּוֹנֵנוּ יָדֶיהָ אִם הַגִּבְעוֹת
 יִתְקַלְּלוּ . וְאִם לָבָה יִשְׁאַף לֵאמֹר : אֲשַׁכֵּנָה בְּאַחֲרִית
 יָם לֹא אֵיכָא בְּהִמִּיר אָרֶץ בְּנִפְל מְגִדְלִים — מֵה יוֹשִׁיעֶנָּה
 זֶה בְּהִרְעִישׁ הַשָּׁם אֶת הַיָּם וְאֶת הַיִּבְשָׁה וְעֹבֵר בַּיָּם
 צָרָה וְתוֹכְחָה וְנֶאֱצָה .

שָׁמַע נָא . נִבְצָר מִדַּעַת . אֶתָּה וְרַעֲיָה הַיּוֹשֵׁבִים
 מוֹשֵׁב הַבְּטָחוֹן הַכּוֹזֵב . אֲנָשִׁי מוֹקֵשׁ הֵמָּה אֲחֵר אֲשֶׁר
 רוּחַ רָצָה יוֹם מִהֵימָיִם יִשְׁאַף בְּאֲשֶׁר לֹא תִדַּע אֶתָּה
 וְקִנְיָנֶיהָ כְּנוּס עֲלֵיהֶם הָרוּס . הַאֲחֵרִי זֹאת תִּיחַל נִפְשָׁהּ
 בְּשִׁקָּר נִסְכָּה לִיגַע עֲצָמָהּ בְּמֵה שְׁסוּפוֹ לְכָלוֹת הָרוּס
 וְנִמְצְאָתָה מִצְטָרַר עַל עוֹלָם שְׁאִינוֹ שֶׁלָּהּ . וְאִיךָ תִּיגַע
 לְחֹשֶׁב מִחֲשָׁבוֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף מַצָּשִׁים וְנִסִּים .
 בְּרִגַע קִטָּן קָרוֹב אוֹ רְחוֹק יַעֲזוּבוּ אוֹ תַעֲזוּבֶם . וְרִים
 יִבְלָעוּהוּ וְאִישׁ אֲחֵר יִקְחֶם . יִיבֹשׁ מִמוֹנָה אִישׁ נָדָרִי .
 וְאוֹלִי לֹא כֹאזִי וְלֹא מִחֹק . וְאִיךָ שִׁיחֶיהָ . אֶתָּה וְהֵם —
 הַנֶּפֶשׁ וְהַרְכוּשׁ — יִחָדְדוּ בָלֶם יִכְלִיוֹן . אִם בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל ,
 אֲחֵרִי חֲשׁוֹבָנָה . וְדִי בְּזֶה אֲרָכָא בְּחַיִּים וְזֶה וְעַדן בְּפִי

הטבע הנהוג, ואולי שנות מספר קרבו ונאמיון —
המה שארית סייף. ואולי לא חדש ולא שבת אף יום
או ימים, ואולי כמצט רגע גא צליף קצף מלפני יי.
כי קץ כל בשר בא לפנים מן האנשים בכל הקמון הרב
מוצר לא בביר. כי תראה היום סל גדול מאד מאד
מקץ שבצים שנה והנה כלם פגרים מתים. ואם
בגבורות שמונים יחדיו יסופו גאבדו מן תחות שמא
אלה. כי מצנת המלך היא יגוע כל בשר — אין נקי.
פן יאמרו מקבצים קבוצת הסף: ידנו רמה, באספם
מחמדי תבל וקניניה. יי צנה במשפחה האנושית כשאר
הטי לשמיד מצוניה.

ואחר שכן יסד המלך יי. להיות כל הונה נפסד.
ותנאי התנה עם מצשה בראשית. להיות כל מתחיל
כלה וכל חדש בלה — אמרתי: המדה שנה אין צול
בחקו. אם ישתו הכל בכוס אחד כעבד באדוניו.
כל אפיא שוין אין משוא פנים לפניו. למנות המקרית
נשבר לבי. לפגעים רעים בלתי משפדים פלצות
בצתתני. לחדושים קשים לא תקדם ידיצה לנפלים
צרה החזיקתני. יש שילין בקר כפתו רצונה יאחזהו
השקץ ואל יראה בעפעפי שחר. יש שישפב קריא
אולם בטרם בקר איננו. יש שיחשב לשכן בטח בך
רצון בהיכלה בעד הסלון נשקפה המנות איזה דרך תוכל
לכנס במעונתו. ובאה ולנה בביתו ובחיקו תשפב.
יש שישקים בבקר בחור בארזים והתהלך בחוץ
לסבלותיו ואולי מדי עברו אבן מקיר תרץ גלגלתו.
או יפל בעד השבכה. או תשטפהו שבלת מים. או
תאכלהו אש. או במלחמה ירד ונספה. או חמת המלך

תמיתתו בלא צתו . או פגיעת השוטה תקצר ימיו .
או חץ יעוף יומם . או יריבון אנשים והכה איש את
רעהו — ונצא לריב להשבית מדן . ונכה נמת פשגה
שיצאת . או אולי פתאם לפתע יחוש בראשו או באסד
מאבקיו וקרהו אסון עד שיפוס היום.

העל אלה לא ידאג הדואג, זה העני בקומו שאנן
ושלו ויחג סגיו . בצדדים יקרהו אבדון וקמת מבית
תענוגיו . בבקר ילדיו ירקדון ובנותיו ישוררו . לצת ערב
והנה בלטה וצקת שבר יעוצרו . בבקר עליו תרנה אשפה
אשתו ונצקו עליו גילו . ולערב אוהבו ילילו . בבקר
משוש בביתו והשמחה במעונו . ולערב יגלו שמם
עונו . בבקר משתה בביתו כמשתה המלך כל שלחנות
מלאו, אוכלים ושותים . לערב קסא דהרסנא ניד הדמע
בשר תמותה ודחי מתים . בבקר יציץ וישיש בגבור
גאות לבש . מתנשא לאמר: אני אמלך אהיה חובש .
ולערב ימולל ויבש . ומה חפצי בביתי לגור או
להשתקע אם השם ישימנו למפגע לי . אם נבראתי
לנגע ולקלון . כאלה היום, רעות רבות וצרות — שנאתי
אני את הנסים . אם לסבל תמיד חלי ומכה יצרני
יוצר העדם — מדוע קדמוני ברבים . אם להיות כל
ימי מכאובים צשאני עושני — טוב ממני הנפל . אם
השם חפץ דכאי בשש צרות שבכה ושכבה . למה
לא מרחם אמות . אם הנחלתי לי ירחי שוא ולילות
צמל למה לי חיים.

ני לן דמיתנין כמות נכל . והסי לא ימן אל
לבו ונפשו עליו לא תאכל . מה יתרון לאדם ידיו רב

לו כי ירגיו ארץ מקומה ושולם בים צירים למצן
 רבות העשר והקבוד . מצתיק הרים לבנות גזית מקום
 מנוחתו . למצן ספות הרנה מרעיש לבנון וטור פרותות
 ארזים למפלט ולמקלט מרעם ורעש מבית לשדרות
 למחסה ולמסתור מזרם וממטר . כאלו זה האיש מלפני
 יי הוא בורח . השכח ענות אל אשר חטאו לו . ברצות
 יי לפקד את צון יושב הארץ ובצעם בראש כלם .
 בבא את להשליך אבנים גדולות מן השמים אבני
 אלגביש על גב איש תפלנה . מחיצה שלפרנל אינה
 מפסקת . אין מנוס מלפניו ביום אפו . ולא תצדכנו
 חומת ברנל הרחבה . ובלעדי זאת כמות כל האדם
 ימותון אלה . בדרך כל הארץ גם הם עדי אובד . הול
 באלפי זהב ואשר הגדיל לעשות עמנו פה לסדש פני
 אדמה בסנים חדשות בנן מפאר היכל גדול מקדש
 מלך . מה יתרון לבונה בשמים מעליותיו יבנה אתהן
 גזית חל וחומה אבני שיש טהור וגבולו אבני חפץ .
 או בית עבדיש מבטחו גודא רעופה כספה בכרם . אם
 דל ואם פשיר גם שניהם כאחד המה יאבדו ומעשה
 ידיהם יבלום . הבונים חרבות למו יאבד וקרם המה .
 תסת אבן ראיתי מסיע אבנים . חוצב בחר שחצבו לו
 קבר . מצתיק צור מקומו . יובא בצור וישמן בעפר
 בבא יומו . לא נודע איו ולא נכר רשומו . בונה עולמות
 ומחריבן נשמו בתיהם , חרב בסף . אשר יחשף יצרות
 להביא בפסודות לעשות אני שיש . חלף הלך לו נתיב
 לא ידעו ציט . כל אחר לא השתכחת לה כעור מן
 אדרי קיט . אשר יחטב צצי ארזים . לתת נתיבה
 במים עזים . בים דרך על פני תהום כבה . בצמקי

שאל הנה זה בא . אשר אדמו עצם מפנינים וכו
מגביש וראמות . נעשו גל של עצמות . השוככים על
מטות שן לצפר ישקבו . הנותנים קנם בין כימה ובין
עש . כנגד יאכלם עש . האוכלים למצדנים יאכלם
התולצת . שבעים בלחם ישבעו בקרפה . לבושי מכלול
תכרות ילבושו . מתכסים בשלמה תדשה רמה תכסה
צליהם . נאוו לחיו בתורים יצלו עשבים בלחיו .
שפתותיו שושנים רגבים ישקון . פה מפיק מרגליות
ילחץ צפר . אשר תהלתו מלאה הארץ ישוב מלא
מנוח רגב וקה לאבק . אשר לו מקצות הארץ יובילון
מנחתו — למנות יובל שי . הגונה תכסה ותענגה אשר
נסתה לשבת בבתים ספונים מצשה חרש וחושב . דור
דורים לארץ תשב .

האף על זה לא תפקח צינייה . צני ונכה רום .
התשפח יום עליה יצבר כוס מרורות ומטה . מבסר
אזהרה יורידו מערש כבודו השכב אותה ארצה ושמו
בארון ובתיבה שוממה לאמה וכלוה מלמלה . ודיה
לא אסורות — אין נודד בהם . ורגליה לא לנחשמים
הגשו — התפשט בין ביד בין ברגל אף כי יציגו צרם
וצריה לבד תכריך בוך צרדא בר וזנא ליקרא דסני
והשליכו באתר הפתחים . פסת היותה צליהם באסד
הפתחים . לא תשא מעט צינייה . כמצט רגע ורוח
תשוב אל נדנה . הלא מוצר אז ראית המון רבה
סביבה נאספים . להסמינה בחורי צפר וכפים . לקברות
תוכל סחוב והשלך בגיא צלמנת בצמק הפגרים . וקה
בשוקם לקבר פגרה בגיה ובגותיה ידעו מצפונייה .
כל הון יקר אשר צמלת בו וגדלתו וחלק שללך בקרנם .

הדברים הנקראים . כל מחמדי עין ומטמוני מסתרים .
אשר בחשך יגלו . כל זקר אשר אצלך מהם ורצה
עינך להראותם למחמדי בטנה . החוצה יוצאו לעיני
השמש במקום רואים . כל טמון לצפוני אשר הסתרת
שם בימי המעשה בחשאי יחדיו יבזו ביניהם בקולי
קולות . ואם יראו בשלל איזו חמדת שכייה תגדל
תגרא בין אחיך בעודך יושב בצמק הבכא . זה יאמר :
כלה שלי וזה יאמר : כלה שלי . וכל הקודם זכה .
יום מותך יצצקו . מרה יאנקו . כאנוק חלל . ומחרתו
יגילו בסלקם שלל . ואם לכבודך במותך יזמינו שחורים
מבחוץ הלא הנה מבפנים בלבותם פצמר יהיו . הרביית
הבכי כי אתרת ללכת בית מועד לכל חי . הגדלת
השמחה כי תורישמו בתים מלאים כל טוב . נתת
שמחה בלבם מאז ברתת הסתופף בצלמות . ישישו כי
ימצאו קבר נכון לך צורך לבלות שאול בבור תחתיות .
והאבן גדולה על פי הבאר כי אמרו יורשיך בלבם פן
ינחם האיש כי עוב לאחרים חילו ועלה מן הארץ ישוב
לביתו ונלחם בנו . יוסיף שנית ידו לאסוף פזורי קניינו
לקחת ממונו מידי כל הנוגעים בנחלה והיינו להרפה .
ונקרא זה אל זה ואמר : עתה הבה נתחבבם לו לבל
יצא עוד ממקומו ולא יוסיף עוד קום . זאת עשו .
לקטו אבנים גדולות אבני מעמסה ושימו עליהם אבנים
גדול . ושכן תחתיו בתוך העמק עד בלתי שמים לא
יקצו . ונאנחנו על הארץ נאריך ימים על ממלכתו
אחריו . ושנות חיים ושלום יתן השם ויחזר ויתן לנו
עוד כל ימי הארץ .

ואם פן אפוא במי אני בוטח . אם בנים — לא

אָמון בָּם. מִי לִי לְמוֹשְׁעוֹת בְּיוֹם צָרָה. אִם בָּנִים גָּדַלְתִּי
וְרוֹמַמְתִּי — הֵם פָּשְׁעוּ בִּי, מִי אֶתִּי בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק.
אִם צָאצָאִי מֵעֵי לִזְרֹךְ יִחְשְׁבוּנִי — מַה תּוֹסַחְתִּי בְּצַמִּי.
בְּרֹאוֹתַי יִלְדֵי עָצָם מִצָּמִי בְּלִבּוֹתָם תִּמְיֵד כָּל הַיּוֹם שְׁמִי
מִבָּאֵץ — עַל פְּרִי בָטָן לָמָּה אֲרַחֵם. אֶת אֲשֶׁר טַפַּחְתִּי
וְרִבִּיתִי יִסְבוּ עָלַי רַבִּיו. מַה לִּי עוֹד לַעֲצָבִים וַיְמִי
מִכְּאוּבִים לְהִנָּחִילָם יֵשׁ לְהִשָּׁאִיר לָהֶם אֲחֵרֵי בְּרָכָה
וְהִמָּה בְּכִלְיוֹתָם כֹּלָּה מְקַלְלֹנִי. אֵיכָכָה אוּכַל לְסַפֵּר אֶת
נַפְשִׁי מִכָּל טוֹבָה לְתֵת לַבָּנִים לְמֵלֵא בְטָנָם וְאֵלֵי יִחְשְׁבוּ
דָּע. לָמָּה אֲצִיל מִפִּי כָּל חֶלֶב וְכֹסֵי וְטַבָּחִי לְהַשְׁמִין
לֵב הָעָם הַזֶּה בְּעִגְלֵי מִרְבֵּק וּלְבָם לֹא נָכוֹן עָמִי. אֵיךְ
אַדְאָג בָּמָּה שִׁיבָא אֲחֵרֵי, יִכְבְּדוּ בְנֵי אוֹ יַעֲצְרוּ, וְהֵן
בְּעוֹדֵנִי חֵי מִמָּרִים הִיוּ. לָמָּה אֲצַטְעַר בָּמָּה שִׁיְהִיָּה כָּהֶם
כְּלַכְתִּי אֶל בֵּית עוֹלָמִי אִם יַעֲלוּ שְׁמַיִם אוֹ יִרְדּוּ תְהוֹמוֹת,
וְהֵם שׁוֹמְרִים לְבַקֵּר יוֹם מוֹתִי. תִּקְנֹתָם מִפֶּח נַפְשִׁי וְאֶבְדֹן
גּוֹפִי — לִמְעַן יִירָשׁוּ אֶת אֲשֶׁר בְּעִנְיִי הִכְיָנוֹתִי לְתוֹעֲלוֹתָם
וּכְבוֹדָם. וְאֲנִי בַחֲלוֹתָם לְבוֹשֵׁי שָׂק. וּמִדּוּעַ יוֹגִיִּין נַפְשִׁי,
בּוֹגְדִים בְּגָדוֹ, וְאִם הִמָּה כָּשֶׁר מִבְּשָׂרִי. זֹאת וְעוֹד
אַחֲרָת: אֵיךְ תִּדְלַף נַפְשִׁי מִתּוֹנָה וְדַמְעִי יַצְרֵף בְּמִטָּה
אִם תִּקְצַר יְדֵי מֵאֶסֶף אֲלֵפִים וּרְכָבוֹת כְּאֶסֶף בִּיּוֹצִים
צוּבוֹת לְהוֹרִישָׁם. אוֹי לְעוֹלָלִים אֲשֶׁר מַעֲלִיָּהֶם רָעִים,
הֵבֵל יִהְבְּלוּ יִכְצְרוּ וַיִּכְסְלוּ לְאַבֵּד קִנְיָן כִּסְפִּי אֲשֶׁר כִּנְסִיתִי
לִי, וְאוֹלֵי לֹא יַעֲצְרוּ בְּרוּחָם לְבִלְתִּי הִשְׁחִית הֵכֵל. לָכֵן
אַמְרָתִי: אַף שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בִימֵי יִתֵּר שְׁנוֹתִי.
וְהַבָּאִים אֲחֵרֵי יִרְבוּ בְּכָר אוֹ יִסְגֹּר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר בְּנֵאוֹת.
דָּשָׂא פֶר נִרְחַב אוֹ בֵּית הַשְּׁלָחִין מִקּוֹם נְהָרִים, יֵאוּרִים
אוֹ תֵהוּ יִלִּיל יִשְׁמֹן הֵכֵל שְׁוֵה אֲצִלִּי. חֲלִילָה לִּי

מַעֲשֹׂת טוֹבָה לְמִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדְעָהּ, לְדָרֵשׁ טוֹב לְמַבְקֵשׁ
רָעָתִי, לְגַמֵּל חֶסֶד לְשׁוֹלְמִי רָע. אֲנִי אוֹהֲבִי אֶהְבֵּה, לֹא
אֶפְרִישׁ בֵּין הַיּוֹתֵם כָּחִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי אוֹ נְכָרִים מֵאַרְצִי
רְחוֹקָה כְּאוֹ אֲלִי. מִכְּבֹדִי אֶכְבֹּד וּבֹוֹנֵי יִקְלּוּ. אֲשֶׁר יַעֲמֵד לִי
לְמַחֲסֵה וְצֹנָה בְּצֻרוֹת אֶמְלִיךְ מִלֶּךְ קָלִיל הוּא בַּהֲדָרִי
מַעֲשֵׂה יָדָיו אֲחֻקֵּק בְּקִירוֹת לְבִי קֵל גְּמוּלָיו הֵלֵא
בְּסִסְרֵתִי כָּלֵם יִכְתְּבוּ לְבַלְתִּי יִשְׁכַּח מִפִּי וְרָעִי. וְאֵת
אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחֶזֶק מִסִּסְרִי, אֶסִּירֶנּוּ מִגֵּגַד עֵינַי. דּוֹרֵשׁ
דְּמִי תַסֵּת רָדְפִי טוֹב אוֹתוֹ אֶצְמִית. לוֹ יֵשׁ חֶרֶב בְּיָדִי
אֲשַׁפְּצֶנּוּ כְּשֹׁפֵעַ הַגִּידִי. לוֹ יֵשׁ לֹאֵל יָדִי לְאַבֵּד בּוֹנֵי
שְׁמִי עַל לֹא חֶמֶס בְּכַפִּי שְׁנוֹתִי בְּרֶק חֶרֶבִי לְהַכְחִידֵם מִגּוֹי.
אֲתֵם רָעִי שֶׁאַהֲבָה נִפְשִׁי, זֹאת עֲצָתִי הַהוֹגֶנֶת לִי
וְלָכֶם, צְרִפְתִּיהָ בְּכוֹר הַנְּסִיוֹן בְּאַרְצִי מְכוֹרְתִי. הַעֲבֹדָה
בְּמַעֲבָה הָאֲדָמָה יִצְקֶתִיהָ בְּחֻנֵּי בְּיוֹם שְׁקָדָתִי לְלוֹהָה. חֲדָלוּ
לָכֶם מִן הָאָדָם, כֵּלֵה בַחֲבָה אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יִצְדוּ חֶרֶם. כָּל
גֵּבֶר אֲשֶׁר יִדְרֹכּוּ נִסְתָּרָה יִחְבֹּשׁ פָּנָיו בְּשִׁמּוֹן לְהַכִּין מִשְׁחָתוֹ
וְאֵל יִנְדַע לְאִישׁ. כָּל אִישׁ יִמְלֵא טֶרֶף חֲרָיו בְּמַרְמוֹת
וְתוֹף, כָּל הָאָדָם כּוֹזֵב. סוּרוּ מִנִּי דֶרֶךְ חֲבֵרְתֵם, מִצִּדִּים
נִחְרָמִים בְּרֵאשִׁיתָהּ אֶמְצָעָה רֶשֶׁת פְּרוּשָׁה וְאַחֲרִיתָהּ מְרָה
כַּלְעֵנָה. כֵּלֵה הַגִּלָּת שְׁלֹמִים, הִטּוּ מִנִּי אֶרֶץ מִרְמָתָם כִּי
כָבֹדָה מָאֹד. עֲצֹרָת בּוֹגְדִים הִמָּה בְּקֶרְבָּם לְדָמִים יֵאָרְבוּ
וּמְחוּץ תִּשְׁכַּל חֶרֶבָם. בְּחֹן שְׁפָתַיִם לְשׁוֹנִם יִחְלִיקוּן
וְלַהֲלֹךְ בְּגִוְהָ הַסֵּלֶשׁ יֹאמֶר גִּבּוֹר אֲנִי וְלַעֲבֹד אֶת יְיָ
הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ יֹאמֶר: הַכְשִׁיל כָּחִי. וְאֵם יִקְרְבוּ אֶתְכֶם
הוּא לְהִנָּאֲתֵם. אִם תַּעֲשִׂרוּ יִקְנְאוּ לָכֶם קִנְיָא גְדוֹלָה.
וְאִם תִּרְוֹשְׁשׁוּ יַעֲלוּ לְאַיְדְכֶם יִשְׁחָקוּ. גּוֹרוּ לָכֶם מִפָּנָי
חֶרֶב הַיּוֹנָה הַמַּעֲוֹפֶסֶת עַל פָּנָיו. רַבִּים הַלָּלִים הַפִּילָה

בכנפות הארץ הליו הנשמה אשר אברהם יי. נשמו
פנותיה מרב חלל וכבד פגרי האנשים הפושעים זה
בזה. אל תשענו בכנים — בננים סתירה, גם לא
באחים — הם אוחים וחוחים. אל תאמינו ברע — רעה
הוא מבקש ולבו יעשה און. אל תבטחו בצלף, צלף
עונו פיהו. אל תסמכו בקרובים קרבות יחפצון. הנסמך
בהם כסומך ידו אל הקיר ונשכו הנחש. אף כי יקראו
קרובים — רחוקים הם בכליותיהם. זאת עשו וחיו,
איש לגופו יצור ולעצמו יאמר חזק ונתחזק בעד עצמנו
ושוא תשועת זולתו. אין אצלי דרך נכון להנצל בצדי
מיד מוקשי הזמן להמלט בצפור מפח מרמותיו וכוס
הפרצלה בידו רבים שמו. אין טוב כי אם לברח
ממעונותיהם בברח ממעון תנים. לנוס מהם בנוס מן
הארץ ביער, אף כי טוב לחסות בהם מבטח באדם.
כי הם לארץ ההטבה ילקדון בסבלי אדם. ברבוי
החסדים בצבותות אהבתו ימשכו יבאו בברית לא יופר
לא ירעו ולא ישחיתו. ראיתי אני בפירים שואגים
לטרף — נער קטן נוהג בהם. נמר ודב שכול — עוללים
ישחקו בהם בצפור ועל ברפיהם ישעשעו. איש
מקאובות — דר עם נחש בכפיפה כי יקריב לו חמאה
וקלב בספל אדירים. נבזה נחל אישים — הוא ונמר
אוקלים באבוס אחד. הארי ואף הדב ילחכו בקשרו
בלב נמס כלחף השור, על גבהם ירפב ועל במומתימו
ידרף. אכל בני אדם ארורים הם אין תחבולה להשען
בהם. כל אשר תיטיב להם ירעו. כל עוד תוסיף לתת
להם קבור יוסיפו סרה. כל שתחשב להצור מהם
תושד. בעת תדמה: יעמדו נא ויושיעוך — יגדו בך.

אָנא, עליזי גאַנתי, סורו נא מעל אַהלי האַנשים
הרשק מאד הנזרו מעקב בַּשָּׁמַם. פֿנו וסעו לָכֶם הַמִּדְבָּר
דֶּרֶךְ לא עֵבֶר בָּהּ אִישׁ. בַּחֲרוּ לָכֶם לִשְׁפֹן חֲרָרִים
בְּשׁוּבָה וְנַחַת מִקּוֹל עֲנֹת יִשְׁמַע תְּמִיד בְּקֶרֶב הַעֲמִים.
תִּשְׁלִי בְּאַרְץ תְּלֹאבוֹת מְרֻגֶשֶׁת פּוֹעֲלֵי אֶנָּן. וּלְעַתָּה הָאֵכָל
תֵּיטֵב לָכֶם אַרְוֶסֶת יָרֵק וְשִׁלְנָה בָּהּ מֵאֲשֶׁר אֵל עִיר
תִּתְּסֹפוּ לְזִבְחֵי רִיב. בָּאֵהֳלִים תִּשְׁבּוּ בְּאַרְץ צִיָּה אֵהֵל בַּל
יִצְעַן בִּישִׁימוֹן דֶּרֶךְ וְהֶאֱמַת וְהִשְׁלֹם לא יָמוּשׁ מִתּוֹךְ
הָאֵהֵל. טוֹב לָכֶם מֵלֹא כֹף נֶסֶת בְּאַרְץ מֵאֲפִלְיָה לא יְגֹר
בָּהּ בֶּן אָדָם מִמֵּלֶא חֲפָנִים עֹמֵל בְּתוֹךְ הַמּוֹן עַמִּים רַבִּים.
אַל תִּחַנּוּ אֶת פְּנֵי הָעִיר שֵׁם הַרְגִּיעָה לִילִית — שִׁכְנוּ
עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר בָּרְכוּ יי. וּבְעוֹד אֲתֶכֶם הַשְׁלוֹם
מֵעֵבֶר נוֹגֵשׁ — עֲבֹדוּ אֶת מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ. וְשִׁבְתֶּם
וּרְאִיתֶם וְשֵׁשׁ לְבָבְכֶם לְאַחֵר וְמִן בָּמָה שְׂאוּלִי בְּרֹאשִׁיחוֹ
יֵצֵר לָכֶם. זֹאת צִצְתִּי הַיְעוּצָה וְהַסִּדְמָתִי בְּלִבִּי זֶה
כִּמָּה כִּבְרִי שִׁקְטָה לַעֲצָמִי. אֲנֹכִי אֶסְתִּיתִּי וְלֹא אֶרְפָּנָה
עַד שֶׁאֲבִיאָנָה לְתִשְׁלוֹם בְּמֵאֲמַר קְדִישִׁין בִּינָם מְחַקְרֵי
אַרְץ. אֲצִרְפָּנָה לַמַּעֲשֵׂה בְיוֹם הַיָּיִם יי לִי מֵעַצְבוֹן
וּמִלְּגֹז. זֹאת הַצִּלְתִּי מִיּוֹשְׁבֵי תֵּבֵל אֲרִיּוֹת שׁוֹאֲגִים.
זֹאת תִּשׁוּעָתִי מִחֶרֶב מִפִּיהֶם. זֹאת מְנוּחָתִי צְדִי צֶדֶד.
עַל מִי בְּטַחַת אָדָם בְּלִיעַל אִישׁ אֶנָּן. כִּי הִרְאָהָ
יּוֹצֵר עֵינִי רַבּוֹת וְלֹא תִרְאָה. נוֹטַע אֶנָּן אֲזֻנִּים בָּרָה לָהּ
לִשְׁמַע לְלַמֵּד לִירְאָה אוֹתוֹ וְלֹא תִשְׁמַע. סִי הִבִּלָּהָ
בְּחִשְׁקָה תִּתְּהַלֵּךְ. וְלֹא תַחֲוֹשׁ בְּהִיוֹתָהּ מְגִשֵּׁשׁ כַּעֲנָרִים
קִיר פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן בְּגִלָּהּ. וְכָל יָמֶיהָ עַל אֲדָמָתָהּ
בְּאֵפֶל תִּתְּהַלֵּךְ בְּאֵין עֵינַיִם בְּאֲשֶׁר יִמְשֵׁשׁ הָעוֹר
בְּאֵפֶלָה. וְלֹא יִרְאֶתָּ מִצּוֹר מִכָּשֶׁל סִתְמָתִים בְּדֶרֶךְ

פון ג'המה יתגבפו כגליה. באַננים קשובות בראַך בורא
 את הכל נמאטס אַנייה משמע מורים יורוך מעשה יי
 תמיד לא יחשו באין אמר ואין דברים. בעשות יי את
 האותות לעיני העם שייכאו מלפניו. בהראותו כבוד
 מלכותו לברואים השפלים. ואת יקר תפארת גדלתו
 לשוכני אדמת עפר. לתת לסתאים ערמה אשר לא
 ידעו דרך יי יתבוננו בה בינה. מאת יי היתה זאת
 להשמיצנו קולו ליסרנו. ואתה איש הבליעל לא שמת
 לבך לדעת מה זה ועל מה זה. ונתי כמחריש. מה
 לך פה ומי לך פה למחזיק ולמעוז לך זולתי אלילי
 כסף ומסכת זהב. אלה אלהיה אשר התהלכו לפניך
 ונמלך לפניהם. כי בהמה שמן חלקה והמה יתנו מאכלה
 בריאה. אוי לך, עור ועינים יש. ונה לך האות כי
 אראך טועה לקחת רע בטוב והנקלה בנכבד. עד אשר
 תחשב הנמלים גמלים. ונרמש האדמה סוסים מיננים.
 והנזוב ושרץ העוף — הנשר והפסס והעונניה. תחשב
 האדם כעץ השדה וצל ההרים אתה רואה באנשים.
 הלא כה דבריה כי תבסר בקננים הפחותים עד גדלו
 אצלך. יקרו בעיניך. עליהם שבת מאחרי יי ותעש
 לך אלהי כסף ואלהי זהב ויי אלהים אמת השלכת
 אחרי גוף. ואם יפתוח מהמלות כי תראה הממלאים
 בתייהם כסף. יעשו להם כנפים פרודות מלמעלה יגביהו
 עוף באשר יראה הנשר. ונטילי כסף תכפילה כנפיהם
 כי אין בהם גודל כנף. לא תבהל באלה. הנה יום
 בא והיה כעם ככהן. במלך כהן. ערם יצא מבטן
 האדמה וערם שב עשיר ורש. לימים הבאים חלום
 אחד הוא. והענין אצלי בתינוקות של בית כהן לעתות

הפנאי בקיץ בדרך צהרנים משחקים ברחובות עיר.
פונתם לשום עליהם מלך מקרבם. ונהיה הנער אשר יקחו
בו יהיה להם למלך יקבלו כלם את על מלכותו באימה
רבה ובמוראים גדולים. וגם הנער שהוא תועה בעצמו.
יתברך בלבו, ששלה לגדלה. ישער בנפשו שהצליח
למלוכה. ורם לכו וישכח: אם הוא קבוד מתמיד או
צחוק עשה לו אלהים. עוד מעט בעבר המנחה בקום
המלמד ממשכב הצהרנים. תחת גערתו כם מאותה
ההנה אשר המה עושים. בחורנו יבהלם לבא לפניו
אל הלמוד. יפרדו איש מעל אחיו מהמצמד שהוא
שנים במדרגה בראשונה. בן מנהג המות להשוות
בין בני חלוף המצליחים אשר החזיקו בעשר שחקו
בו בצפור. תנה ציני לבך לי זכור תזכר מה חלקם
מכל הדמיון קרע הזה ביום שתכלה הרוח וגשם אין
לעשות מצשהו כמאז. בספק הידבק מאום, ואם מחוט
ועד שרוף נעל תחק מכל אשר לך. ביום שהוא תתנחם
על מה שעבר. יום אין עצה ואין תבונה לתקן את
אשר עוית אותו וקלקלתו. יחידתך שסת. נפשה
הרגת בלא חרב ובלא חנית. לא ישאר לפניך אז
בלתי אם גויתך ואדמתך.

אשאלך והודיעני: תביען פי תצבר כעפר כסף
ועפרות זהב לך כל אבן יקרה מסבתך — אין אלהים
כל מזמותיך. התבטח על משענת הקנה הרצוץ הזה.
פי חשים זהב מחסך ובכסף נסתרת. היקח מקנה נסוף
משצן ומשענה לזקף כפופים לסמך גויה נדבאת מרב
ימים. או מצץ רקבון מטה עז לחולה ולנשפרת בתסעם
בו בכף ירץ. בהשענם עליו שכבים יהיה. בן הממון

וקנן העשר לכל הבוטחים בו . ראיתי בחיי רבים אשר
 אתנו, עודם חיים — בוטחים בחילם . מהמונם ארץ
 רעשה . ומשאונם עמודיה יתפלצון . מגאונם צמודי
 שמים ירופפו . גזרו גזרות לבנות ולנטוע בארץ מדבר .
 לצקר נטוע . להפך גם לבשה . וארץ ציה למוצאי
 מים . וממחרת הובד גשמים . ושפל רומם . והנה ענינם
 כמראה חולמים נוגי ממועד בתנומות עלי משקב . ששון
 ושמחה ישיגו והקיצו בנפש ריקה והנה חלום . ישובו
 לא על, כשהיו בטחם תפל עליהם תרדמה . כל מחשבותם
 כחלום חזיון לילה אשר אין לו שחר . כל אשר
 גזרו אמר בלילה דברים הדברים בטחם יבא הסרסה
 בעוד השמש לבא, והנה תנור עשן ולפיד אש אשר
 עבר בין הגזרים האלה . בטלו הגזרות הנה אחת מאלה
 לא תקום ולא תהיה . אין מספר לגדודי הסבות בהם
 תשתנה הצלחת האדם כהרף עין . כמה דברים יש למקום
 לאבד מהרה שלומם וטובתם . כדור לעוף יתעופף
 כבודם זו חיש כצפור לנוד יד מהם . ראה גם ראה
 איך אבד העשר שהוא בענין רע . בלילה הנה גדול
 בים ובבקר כטל משקים הולך . ואולי בדרך לא ישוב .
 ואם קאלה רבות ראית כה נכה נפלאתי איך לא סרף
 מלכת אסר כעיוניה יבהלוד ועודך מחזיק בם .

זה הענין אשר נתגלגלו בו הדברים רעה חולה
 וגדולה היא . מעטות הנה כמוה בבגידות הזמן לרע .
 שיפקד הננין ממחזיקו באמצע חיו ללא דבר . בהמנע
 טוב מבצלו בטחם ימות בלא עתו ללא סבה גלויה .
 כי יאסוף אדם הון עתק ובחצי ימיו יעזבנו . ולא ימצא
 בו צון אשר חטא בו יפשע גבר להקסיד ממונו .

הַמְלִיכִים הָאֵלֶּה עָצְמוּ מִסֵּפֶר בְּכָל הַפְּאוֹת . וְהַמְלָא
הָאֶרֶץ אוֹתָם . שֶׁבֶט אֱלֹהִים צָלִיחָם לְהוֹרִיד עָלֵיהֶם מִבְּטָחָם
בְּקֶרֶב שְׁנוֹתָם . יֵשׁ בִּימֵי צְלוּמֵי יֹאכָל וַיִּשְׁתֶּה בְּעֶסֶד
שָׂרֵי הַמְּדִינֹת — לִזְקֻנָּיו לֹא תִמָּצֵא יָדוֹ דִּי פֶת חֶרֶב
לְשֹׁבֵר כַּעֲבוֹנוֹ . יֵשׁ בְּנֻעֻרָיו אֲרָגָנָא יִלְבָּשׁ . רִבִּיד הַזֶּהָב
עַל צִנְאוֹ . בְּשִׁיכְתוֹ יִלְבָּשׁ קָלִלָה וְעַל צִנְאוֹ נִרְדֵּף .
יֵשׁ שִׁישׁ בְּבִימֵי בְּחֻרָיו עַל מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף מְרֻבָּדִים
עָרְשׁוֹ וְתַחֲתָיו יֵצֵעַ רֶמֶה בְּבִיר הַעֲזִים מְרֻאָשׁוֹתָיו וְכֹר
נֶרְחָב צִבְעִים וְרֻקְמָה תַּחַת לְרֹאשׁוֹ . אֲחֵרֵי זִקְנָתוֹ תִּכְלֶה
פְּרוּשָׁה מִן הַכִּיס מוֹכֵר אֶת כָּלִיו עַל פֶּת לֶחֶם לְכָלֶּל
שִׁיכְתוֹ מִדְּלִית אֶסֶר . וּבִלְיָלָה לְעֶסֶר יִשְׁכַּב עַל גִּבִּי קֶרֶעַ
וּמֶרְפֶּסֶת . מֵאֶפֶס כֹּר אוֹ כֶּסֶת . לֹא יִשְׁכַּב בְּפֶאֶת מִטָּה
וְלֹא בְּדִמְשֶׁק עָרֶשׁ . אֲבָל הָעֵבֶן מְרֻאָשׁוֹתָיו וְתַחֲתָיו סְדוּדֵי
חֶרֶשׁ . וְאֵין אֲתֵנוּ יוֹדֵעַ לָמָּה זֶה — בְּלִיתִי הִרְצוֹן הָאֱלֹהִי .
עַל אֵלֶּה הָמוּ מְצִי . כִּי אֲרָאָה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים לְתַמָּם
וְהִזְמִן קֶרֶא צָלִיחָם מוֹעֵד לְמַעַד בְּגָלִיחָם בְּלִי פֶשַׁע .
כִּי אֲרָאָה יְלָדֵי יוֹם טָמְנוּ פֶת . אֲנָשִׁים יִשְׂרָאֵל לֵב יִלְכְּדוּ —
נָחֵם יִסְתֵּר מִצִּינִי .

וּמִזֶּה כַּעַן נִמְרַ בְּרֹאשֵׁי בְּנֵי בְּלִי שֵׁם קוֹפָאִים
עַל שְׁמֵיהֶם יוֹשְׁבִים עַל סִיר הַבֶּשֶׂר וְשִׁבְבִי אֲדִינְרִי
הָאוֹמְרִים שֶׁשְׂכָלָם וְנִרְיוֹתָם הִנְחִילוֹם כְּסֵא כְבוֹד מְרוֹם
עַל שְׁכִנְיָהֶם הַנּוֹאֲשִׁים . בְּשָׁנֵי אֱלוֹ הַחֶלֶק הַזֶּמֶן מִכְּבוֹדוֹ
לְבֶשֶׂר נָדָם . בְּשָׁמַיִם יִתְחַתֵּן בּוֹ וְתִהְיֶה בְּהֶפֶץ . עֲצֵלָה
תִּפְּלֵי עֲנִיּוֹת . וְעֲצֵלָתִים מִחֲסוֹר כָּל דָּבָר . רֵאִיתִי מֵאֵלָה
אֹמֵר וְגִזֵּר: אִם הָעֲשִׂירִים הָרֵאשׁוֹנִים עָמְקוּ גַם גָּבְרוּ
חֵיל . כִּי יַעֲרִו וַיַּעֲזְרוּ בְּרֵכֵי הַתּוֹעֲלֹת יוֹם וָלַיִל .
וּבְזֶה נִצְחוּ לַע הַגְּזֵרָה וַיִּתְּנוּהָ לְמַחְרָאוֹת . אֵף אֲנִי אֶעֱשֶׂה

זאת . ויותר מהמה הזה מקום אתי ויכלת עצום לצאת
בעקבותיהם . ואם בנרוע נטויה אמץ פחם מאד צשו
להם מפספס פתבונם שם ושאר . אעשה כן גם אני
לכח אמץ הזה פי שנים ברוח אלי . פמוני בזה .
כחם פחי רצוא נשוב . ואולי אוסיף אמץ לסבל צמל
נטרח לשוט בארץ אי זה הדרך ישכן רנח ונהלה עד
אעלה על במתי עשר מרום קצו . ובסוף דבריו לשקר
ישבע . חי פרעה . אם לא באשר דמיתי . כן היתה
בתקמתי . כי גבונתי הצל הצלתי . בפריצותי כי רבה
אף צשרתי מצאתי און לי . אליכם אישים נשמה
גבורתם היו לגשים אסנה דעי לרחוק ולקרוב אענה
חלקי . זאת הממשקה הוציאה רבים מן העקר לחפא
על יי דברים אשר לא כן . לאמר : לחם עצלות — לחם
עני . ולחם וריוות — לשד השמן . ולא יי פעל כל זאת .
ואין העשר והקבור מלפניו . למתבשרים לשחר לטרף
לא נמנה ארוחת תמיד . לשפלי ידים והנזאש אין
הברכה באסמיו . זאת הטענה אסו שבחי יי לחם
לעצמם בינה יתרה ברבו יתירא הוספת למו . מרו
ועצבו את רוס קדשו בקברא משבשת להגדיל צרכם .
והאמת עד לעצמו על פניהם יבויבם . כמה וריוות
ראינו ידיהם ריקניות ואם יום ולילה לא ישבתו .
וכמה ראינו עצל ידיו תביאינה את אבני השפה . כמה
ראינו יד חרוצים בזה . וכמה מתרשלים להם נעשו
ארבות בשמים . כמה נואשים מלאו אמתחותיהם אכל .
וכמה יודעי ציד אין הפת בסלם . יי מוריש ומעשיר
או צת נפגע יקרה את כלם . ואם אענה : נכון הדרך
יציקא מלתא . שניהם פאחד טובים . יד חרוצים מעשיר

בְּחִמְלַת יְיָ עָלֶיהָ . הַתְּצַלְחָה וְהַזְרִיחוּת זֶה נָאָה וּמִתְקַבֵּל .
 מִן בְּמִינוֹ, עֲנֹבֵי הַגֶּפֶן בְּאַשְׁפָּלוֹת הַכֶּפֶר . זֶה יִתְקַן שִׁגְגַּת
 חִבְרוּ וְזֶה יִמְלֹא חֶסֶד וְרַחֲמֵי . אֲשֶׁרֵי אָדָם עָז לוֹ כֶּסֶם .
 אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ שְׂדֵי בְּצִרְיָו וְהוּא בֶן חֶסֶם . אֲשֶׁרֵי שְׂאֵל
 יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ וּבְשִׁכְלוֹ יִהְלֹל עַל דְּבַר אֲמִתּוֹ .
 וְיִוָּתֵר כֵּעַ מִכָּל מַה שֶּׁנִּכְרְנוּ בְּעֶשֶׂר כִּי יִדְעֵתִי
 קִנְיִן יֵשׁ לוֹ בְּסֻגִּים מִהַמַּעֲלָה הַגְּדוֹלָה לִירְאֵי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי
 שְׁמוֹ . הַרְדִּים מְגֻיִּת הָעֲרִיָּה דְּבִשׁ דִּים לְעַת מִצָּא .
 הַמִּדְקָדְקִים לִנְגָע בְּקִצְחוֹ לְאַחֲזוֹ בְּזִנְבוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ מִמֶּנּוּ
 בְּהִכְרַחֲתִי לְכַד . אִישׁ לְפִי אָכְלוּ שְׂאֵרוֹ וְכִסּוֹתוֹ וְצִרְכֵי
 צְבוּדָתוֹ אֶלְהִיּוֹ וְהַיּוֹתֵר יִסְרִים . וּמִזֶּה הַצָּד קָרְאוּהוּ
 הַמּוֹשְׁלִים סֵלֶם הַמַּעֲלוֹת . וְהַיּוֹם הַזֶּה יִדְרֹשׁ עֲשֵׂים תְּנִידָהּ
 כְּרִצּוֹנָה . וּמִכָּל הַחֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי הָאֲמִתּוֹת לֹא תִגַּע בּוֹ
 יָד . בְּיָמִים הָאֵלֶּה אֵת הַזֶּהב וְאֵת הַכֶּסֶף לְבָנֵי בְּלִיעַל
 לְמוֹרָשָׁה . וְהַיִּשְׂרָאֵל בְּלִבּוֹתָם לְצִרְכֵיהֶם אֵין יָדָם מִשְׁגָּח .
 הַגְּדֹלָה וְהַמִּתְפַּאֲרֶת נִתְּנָה בְּיַד רָשָׁע . וְהַשָּׂדֶה וְהַשֶּׂבֶר לְבָרָא
 אֵת דְּבַר יְיָ . הַזֶּמֶן הָאֶחָד נִתֵּן הַכָּל בְּמִרוּמֵי רָבִים .
 וּבִשְׁאֵט בְּנֶפֶשׁ יִגְרַע מִצְדִּיק צִינּוֹ . צַר וְאוֹיֵב הַזֶּמֶן הָרַע
 הַזֶּה חֲשָׁקָה נִפְשׁוֹ בְּרַע מַצְלִילִים . וְכָל יֵשׁ לוֹ נִתֵּן בְּיָדוֹ
 לְהַשְׁבִּיעַ מִכָּל אֲשֶׁר שְׂאֵלוֹ צִינּוֹ . עַל כֵּן יָרִים רֹאשׁ .
 וּלְקַדּוֹשׁ יְיָ יִתֵּן הַמַּהוּמָה וְהַמַּגְעֶרֶת לְרַב . עַל כֵּן יוֹרִידוּ
 לְאַרְצָא רֹאשָׁם . הַעֲנִיק צִוְּאֵרֵי הַנִּבְכָּלִים כֶּסֶף בְּאֲשֶׁר יוֹכְלוֹן
 שְׂאֵת . וְאֲנָשֵׁי מוֹפֵת יִשְׁלַח רִיקָם חֲזָם אֵין כֶּסֶף . הַיַּעֲמֹד
 הַלֵּב בְּהִרְאוֹת הַשְׁחַתָּה הַסֹּדֶר הָאֵלֶּהִי בְּאַרְצָא . בְּהַשְׁתַּמֵּן
 מִטְּבַע גְּזֻרַת עִירִין הַפִּיכָת אַרְעָא וְהַפִּיכָת מִלְתָּא . גְּזֻרַת
 יְיָ הִלָּא הִיא כְּתוּבָה לְהִיטִיב לְטוֹבִים וְהַמַּעֲבָטִים אַרְחוּתָם
 רַעָה תִּבָּא עֲלֵיהֶם . וְעַתָּה יִשְׁלִי אֱהָלִים לְשׁוּדָדִים .

ולתמימי דרך אין שלום בניהם . בטוחות למרגיזי
אל בתיהם שלום מפסד . ולנוצרי בריתו פסד ופסת
נפח . דרך רשעים צלחה . ודרך צדיקים המכשלה תסת
זיהם . בית גאים — בית נכון . נה שאנו . והאיש
ענו מאד ירדפוהו שואה ומשואה ואת נהו השמו .
שפלי אנשים את מלכים לכסא . ואדירי כל חפץ בשפל
ישבו . עבדים על סוסים ירכבו . נבזים ושפלים בצבים
ובפרדים . ושרי המעלות ברגליהם ירמסו ארץ ואיש
משענתו ידו לכד מרב דלות . בלילה השבע לעשיר
הנבל איננו מזים לו לישון . ואנשי השם יקוננו על
משקבותם ושנה לא יראו לכלות פד הקמח וצפתת
השמן . הרשע מרבה דאגה כי הרבה נכסים . ורודף
הצדק רבות אנוחתיו כי הוא רש אין כל . עשיר רב
מעשקות לשד ולקפן ישחק . לא יחוש כי יקר השער
ולא ידאג על דבר הבצרות . ויושב תהלות ישב בך
וידם מפגי עניו . לבו דני ודמעתו על לחייו מאין
לחם ושמלה . תמותתהו מגנת לב ושבך רום . כל
רוחו יוציא . מרבה נכסים עם צון ופשע וחסא . אוהביו
רבים יחמו מריביו . וצדקות אהב מצדו קרסליו . אחיו
שנאוהו ולא יכלו דברו לשלום . רעה מזאת העשירים
החטאים האלה בנפשותם . כפי אשר יגבה עשרם תשפל
ענינתם . כפי שירבה תקפם ימצטו כחמיהם . כאשר
יצלה עד לשמים יקלסם . נדבתם יורדת היא למטה
לארץ . ואוהבי צדקה וכבוד אשר נדבה רוחם אותם .
כל אשר ימוטו לבם נכון ביי . מני הדרך הנדיקה
לא תטה אשורם . כי אולת יד העשיר לא ירבה עשות
מוסר ואהבת חסד ברבות הטובה בכל אשר יש לו .

וצדיק מט — במעט אשר אתו ידבנו לבו והוא על נדיבות
 יקום. בן מנהג הזמן לא סר ולא יסור באשר אבותינו
 ספרו לנו וצינינו הרואות מהיותו מקרקר קיר ושוע.
 משפיל יקרים עדי ארך שופך בוז על נדיבים בחמה
 שפוקה, מגביה שפלים עד מרום בשמחה ובטוב לבב.
 לא ינוס עד יתן מאוני רשע. שלמים וכן רבים יעשו
 לו כנפים ידא על כנפי רוח. ותם וישר הוא מכלה.
 סרים מרע יאסר בוקים מוסרות ומטות. כגלי חסידים
 ישים בסד. ונדבדיהם בכבלי ברזל. על כן אמר:
 מה נפלא משל הקדמוני. הזמן ישלח חפשי הזבוב.
 ויתן הנשר בכלוב.

הקרצה הזאת ואם אמנה אאנח עליה תמיד הנה
 שבתיה ביותר קשה ממנה. אם מעי רתחו לנדבדי
 עולם — קצרי יד סתו ויבושו. יחרה לי עד מות, כי
 עתה יתפך להם לאכזר. נששתי את דבר הקמון
 ונדאגתי כמה שהוא יותר קר בעיני אלהים ואדם.
 הסירותי הפעם הנה מלבי מפני חדש הוצאתיו מקרבי.
 עליה מאנה להנחם נפשי נתקו מורשי לבבי בהשמות
 השמא והזובס, והיה בצדיק ברשע לסבל מצוקי ארך.
 עם קדוש — קדם המתאזים תאנה רעה, לשא חרפת
 אדמה, מפותיה ואת תחלואיה. לא נפר שוע מנבל.
 לשוט שוטף כי יעבר. ולא השלם במיני המדע לפני
 הפסיל, ללהב אש אוכלה. אהה יי, איך יחיד יקרא
 קהלה, מקרב עמים רבים נותר לבדו לסגלה. וסלה והיה
 באסור האדם לפגעי הימים במטרה לחץ. נפלאתי איך
 שידר יבאנו עד בואו בקלח אלי קבר אשר אי אספר
 בלעזריו. מדוע נתן השם כח בזמן לגעת אל עצמו

וְאֵל בְּשָׂרוֹ . וְלָמָּה הִשְׁלִיטוּ הָאֱלֹהִים לֵאמֹל מִמֶּנּוּ . אֵיךְ
 אֲשֶׁר יַעֲלֶה בְּהָר יִי יַעֲלֶה הַכֹּוֹרֶת עָלָיו . הַיּוֹרֵד בְּמַעֲמָקֵי
 הַסּוּדוֹת מִי יוֹרִידֵהוּ אֶרֶץ . הַשּׁוֹלֵם אֶמְכָּתוֹ צָרוּסָה מִי
 שָׁלַח אֵל הַמַּקְרִים . בְּעוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת מִי עֹשֶׂה שְׁפָטִים .
 וּמִי לֹא יִתְמָה בָּמוֹ אֱלֹהֵי . יוֹדֵעַ דַּעַת עָלְיוֹן לֹא יֵדַע
 מֶה יֵלֵד יוֹם וְשֹׁמֵר כָּגֵלּוֹ מֶלֶכְד . גְּבוּן לַחֹשׁ לֹא יָבִין
 אֶחָרִית הַנֶּעֱשִׂים . שׁוֹמֵר הַרוּחַ לֹא יִשְׁמֵר מִפֶּחַ קוֹשׁ .
 רוֹאֶה בְּעֵינָיו אֵיךְ לֹא יִרְאֶה מֶה דִּי לְהִי . שׁוֹמֵר אֶמְכָּרִי
 אֵל לֹא יִשְׁמַע מֵאֶחָרֵי הַפְּרָגוֹד אֵינָה פְּרָעוֹת בָּא לַעֲוֹלָם .
 וּבִמְהָ יִנָּדַע אֲפֹא יִתְרוֹן תְּמִים דַּעִים עַל הַעֲדָה
 הַרְעָה . אֵין בִּינָה נִדַּעַת אִם לֹא שִׁידַע הָאוֹמִיּוֹת בְּטָרִם
 תְּבִאָנָה . אִם לְשִׁבְטֵי אִם לְחֶסֶד יָבִין וְיִשְׁמַע לְאַחֲוֵי
 תּוֹלְדוֹת הַנִּמִּים בְּטָרִם תַּצְמִחָנָה .

וְאֵלֵי הַשְׁמָו הַנִּקְלָה וְהַנִּכְבָּד בְּדָבָר הַזֶּה הַחֲרָשְׁתִּי .
 אֲבָל בְּרִאוֹתֵי הָאָדָם הַגְּדוֹל מֵאֶחָיו לְכַבֹּד וְלַתְּפָאֶרֶת
 יָמִיו מִכְּאוֹבִים וְהִנֵּה כֵּן וְנָשָׂה . יָמִי שְׂגִי סִיּוֹ בָּלָם אוֹ
 רָבָם יָמִי עֲנִי רַעִים . יִרְדְּפוּהוּ שׁוֹאֶה וּמְשׁוֹאֶה . בְּגוֹפוֹ
 וּבְקִמּוֹנוֹ בְּתִירוּהוֹ נִגְעִים . הַרְדִּיפוּהוּ שְׂכוֹל וְאֶלְמוֹן .
 וְאִשְׁתּוֹ מִשְׁפָּלָה וְצַקָּה . בְּבָקָר קוֹל פְּחָדִים בְּאֶזְנוֹי
 וּשְׂמוֹעוֹת יִבְהִלּוּהוּ . וּבַעֲצַת הַצְּהָרִים תִּרְוַעַת מִלְחָמָה .
 הַזְּמַן גָּדַר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדוֹ כֵּל אֲשֶׁר לוֹ לְבַל תִּגְעַע בּוֹ שְׁלֹנָה
 הַשְׁקֵט וְהַסִּיּוֹם וְהַטּוֹב בָּל קָרֵב אֵלָיו . וְלַחֲוֹטָא אֵין עֵיף
 וְאֵין כּוֹשֵׁל . אֲשֶׁה לֹא תִשְׁפָּל . יוֹלֶדֶת שֹׁשֶׁה בְּכָרִם אֶחָד .
 בְּשָׂרוֹ לֹא עָלָיו יִכָּאֵב . מִשְׁמוּעָה רַעָה נָכוֹן לְבוֹ בְּטוֹם .
 מִלְאֲכֵי שְׁלוֹם אֵלָיו יִבְאוּ . יִתְּנוּ אֶמֶר הַמְּבִשְׂרוֹת . וְהִנֵּה
 דָּשׁוֹן וְשִׁמְן בְּשִׁמוּעָה טוֹכָה מֵאֶרֶץ מֶרְחָק . שְׁלוֹם אֶהְלֹו
 מִשְׁתָּה וְיוֹם טוֹב . שְׁתִּין הַלּוּלִי וְלֹא הַלּוּלִים לִי .

על בן תשחוח עלי נפשי כי מרו מריתי . אי
 שמים , בארזים נפלה שלקבת והיו לכער . והאזוב הולך
 וגדל והיה עלהו רענן . ארי סבל על גבו משא לעיפה
 ועל שכמו מטות עלו . והשוכל בשריונו יתצל בפריץ
 סיות יתן מחי קבלו . לונטן בסקה העלה . הפנינים
 הגדולים גאחזים במצודה רעה . ידגי רקק שאננו לא
 שמעו קול נוגש . הנשר הגדול רב הנוצה ילכדהו
 ציד הרמאי במשכו ברשתו ונלכד במצודתו . והדוכיפת
 והעטלף אין דורש ואין מבקש אותם . איככה אוכל
 וראיתי ברעה הגדולה הזאת מאחרת . יודע במפלא
 ובמכסה מושל ביראת אלהים לא יראה בטובה . ורשע
 וקסיל לא עדה עליו שחל . נח"ת ונ"ח חלק אדם
 רשע , שמ"ה ובז"ה על גורל הצדיקים . מי זה אשר
 ינחמני מעצבון לבי לדמי אדמה נחמס ארץ . מי חכם
 יודע להשיב אחור ימינה מהשחית וינה מבלע . מי
 האיש הירא יעמר אל אלוה וירפאה מזה הנגע וחלי
 רע . מאן חכים למעבד הכי ?

ואם בן נהג שבעולם , מקרה אחד לכל משכיל
 וקסיל . הם ורשע נגעה בם יד יי . לקמה לא אלף
 בעצת רשעים למען ייטב לי בעבורם . אם שומרי
 משמרת הקדש פקדת כל אדם יפקד עליהם , מדוע ממושב
 לצים יפקד מושבי . אם הם וישר לא יצרוני , מדוע
 אטרף נפשי להבין ולהתענות , ולמה זה צום אבקרהו .
 אם דורש טוב ורודף שלום אויב ירדפו , לקמה לא
 בשרירות לבי אלף ונצבר עלי מה . אם טוב נחסד
 ירדפוני עד השקרים ופילוני למשואות , מה לי אהבת
 חסד ונענע לכת עם אלקי . אם המןפירים את יי אל

דמי להם מסבל צרות ולא פוגת מנשוא תלאות, מה
בצע כי אתם דרפני, מה יושיעני זה. מה יועילני אם
צדק לבשתי כשריון נאעט במעיל קנאה בהוללים.
אם הצדיק אובד בצדקו או ישרים נכחדו, במה אדע
כי איבש על זה בצדן גן אלהים הסתים ונשלוט, והיה
שקרי. אם צדקתי לא ענתה בי ביום קטר בצבר סופה.
ולא תצילני מפח יוקשים כי יבא רגז, מה המופת
כי במותי אראה פני אלהים להתענג מזיו כבודו.
ומה האות כי אעלה בית יי לרחץ הליכי בנהרי נחלי
דבש וחקמא. אם הזמן יניף ידו על חכם וקסיל בעזים
רוחו, מה יתרוני כי אחכם מכל האדם. אם יש תקנה
לקסיל ושקר לאויל תוחלת לפתי אהני לה שטומה.
למה אפשע בעצמי לנודד שנתני מציני לדעת אי זה
מקום בינה. אם אשר יתהוללו בבית ישתגעון כרחובות
יורידו ריכם על וקנם שלום ושקטים לא טעמו נסיון.
מה לי להעמיק בסלגות חקרי תושיה ומומה להנחילני
יגון נאנסה לכד. מבוכות הללו עכרו שארי בזמן
החולף ולא עצרתי כם להנה. היה חלל בקרבי
פאלו נקב בבית חללו. במעט עליו אבד נצחי ותוחלתי
מי? היתה לעולם: תמות ישרים תנחם. זה העלכול
בלה בשרי בימי צדני, עליהם ישבתי משומם. בתחלת
הציון צמדתי מרעיד לפשר מלתא משתא לה מחריש
לדעת. יגדתי ולא מצאתי טוב משתיקה על פן נאלמתי
דומיה ימים רבים. זה הדבר אשר עליו שוממתי מפני
יצמי לחמס הזמים. ותפעם רוחי לנבלותם כי רבה
היא. נפלתי בבור עמק והיה במחשף ציוני. פעם
אאחז בזה ופעם מזה לא אנוח ידי. אמתה בררף המחקר

קִהְתָּעוֹת שְׁכֹר מִחוּץ לָפָנִים . אָשׁוּב אֶתְפֹּלֵא מִלִּפְנֵים
וְלַחֲצִיזוֹן כְּאִישׁ נִדְהָם אֶלְכָּה וְאֶשׁוּבָה .

אֲחֵרִי נִפְלְתִי קָמְתִי , שָׁבַח וּתְהִלָּה לְמִקְיָמִי מִצָּפָר .
אֲחֵרִי שׁוּבִי נִקְמְתִי , יְהִי שֵׁם יְיָ מְבָרָךְ . אֲחֵרִי אֲמַשֵּׁשׁ
בַּצְהָרִים רְאוּ נָא כִּי אֲרוּ צִינִי . קִקְרָתִי בְּדָרִים .
בִּינּוּתִי בְּסָפְרִים . מִצָּאֲתִי כִּהֶם תִּנְחֹמוּת אֵל . טַעֲנוֹת
בְּרוּרוֹת . מִמְּלִמְדֵי הַשְּׂבִלְתִּי . הִמָּה יִנְחֹמוּנִי . תְּשׁוּבוֹת
לְאֲנָשִׁי צָדֵק הִנִּיחוּ לְעִיָּךְ . עֵינֶיךָ נִפְשִׁי מִהֶסֶפֶק הַזֶּה .
בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי וּמִן מְרֵבָה וְאִין פּוֹתֵר אוֹתוֹ אֵלִי ,
עַד הַשְּׂגָתִי אֶת אֲשֶׁר רִדַּפְתִּי אֲחֵרִי , עַד שֶׁמִּצָּאֲתִי אֶת
שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי . וְזֶה פִתְרוֹנוֹ . גְּלוּי וְנִדְוֶעַ מִדְּבָרֵי חֲסִידֵי
עֲלִיוֹן כִּוֹל הַכּוֹתָבִים אֶמְנָה תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה , שְׂאֲדוֹן
הַנְּבִיאִים נִסְתַּפֵּק בְּדָבָר זֶה , שְׂאוֹל שְׂאֵל הָאִישׁ הַמִּקְרָאֵשׁ
אֶת פִּי יְיָ , מִפְּנֵי מָה צָדִיק — וְכַע לוֹ וְכו' .

וּתְשׁוּבוֹת חֲכָמֵינוּ , הָרָאוּנוּ וְהָאֲחֵרוֹנִים , חֲלוּקוֹת
בְּזֶה , וּבִמְקוֹמוֹת חֲלוּקִים לֹא רָאִי זֶה כְּרָאִי זֶה , וְהַשְׁנוּה
לְכֻלָּם הַמְּסַבֵּם בִּינּוּתָם : הַתְּחִלָּה גְּמוּל שָׁבִים וְשׁוֹכְבִים
בְּשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ . חֵק נָתַן בְּעוֹלָמֵנוּ זֶה
לְגְּמוּל רָשָׁעִים בְּמַעַט הַזְּכוֹת אֲשֶׁר בָּיָדָם , בְּסִיְהוֹן מִשְׁלָם
לְהוֹן מַעַט צָרִי , מַעַט דָּבָשׁ , לְמַתֵּק מְרִירוֹת וּמָגֶם . כִּי
אִין הֵשֶׁם מְקַפֵּס שְׁכָר כָּל בְּרִיָּה , מוֹנֵעַ מִרָשָׁע דִּרְכֵּי
הַתְּשׁוּבָה בְּמִכְמַצֵּי הַזֶּהָב וְרַב פְּנִינִים , פֶּן יֵרָאֶה בְּצִינּוֹ
וּבִלְבָבוֹ יִבִּין וְשָׁב . אִם בְּחִיתָם כָּלָה שְׁלוֹם אָמַר יְיָ
לְרָשָׁעִים , בְּאַחֲרִיתָם הִמָּה לְמַלְחָמָה . אִם מִתּוֹקָה שְׁנַת
הַעוֹבָר אֶת פִּי יְיָ בְּרָאוּנוּהָ , הִלֵּא יִדְעָתִי מָה תִּהְיֶה
בְּאַחֲרוֹנָה . אִם שְׁנוּתָם בְּנֻעִימִים בְּחִיָּהֶם , בְּמוֹתָם מוֹתָרָם
מִן הַבְּהִמָּה אֵין . אִם רָשָׁעִים יֵאָרִיכוּ בְּרָצָתָם , אֲחֵרִיתָם

צדי אובד, לבד אשר אכלו עוֹדֵם בְּשֵׁר וְלֹא רוּחַ — הִיא
נחלתם, וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד בְּסֵי בְּשָׂרִים, הֵם יִקְחוּ חֵלְקָם
וְלֹא תוֹסִיף עֵינָם לִרְאוֹת טוֹב. אִם הִמָּה יָמוּתוּ תוֹלְצָתָם
לֹא תָמוּת. וְאִם יִכָּבֶה שְׁמֶשֶׁם אִשָּׁם לֹא תִכָּבֶה, אִשׁ
לֹא נִפְחָה, אִשׁ הִיא עַד אֲבִדוֹן תֹּאכֵל. וְהָעוֹלָם הַשָּׁנִי לֹא
יֵדַע אָדָם שָׂרְכוּ וְתִפְאָרַת רוּחַ עֲנָנָיו לֹא עָלָה עַל לֵב
אִישׁ. וְאֵין קֶצֶה לְאוֹצְרוֹתָיו, אוֹצֵר כָּל כְּלֵי חֲמָדָה.
לֹא יִשְׁעָרְהוּ לֵב רִחַב, וְלֹא יִגְבִּילְהוּ מַצִּיב גְּבוּלוֹת. עֵין
לֹא תִאֲמָה הַטּוֹב צֶפֶן בּוֹ יִי לִירְאָיו וּלְחוֹסָיו גְּמוּלָה
כַּמַּעֲשֶׂה יִדְיָהֶם. וְהָאֱלֹהִים נָסָה אוֹתָם בְּעוֹלָם הָרִאשׁוֹן
לִרְאוֹת הַנַּעֲמָדוֹ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שְׁמוּרִים בְּלִבָּכֶם לְהַרְבּוֹת
לָהֶם מִתֵּר וּמִתֵּן בְּעוֹלָם הַמְּנוּחוֹת. נָמַן יָמֵי שְׁנוֹתָם הִנֵּה
בִּדְאָגָה וּבְשִׁמּוֹן וַיְהִי חַי צָרָה חַיִּיהֶם, כִּדִּי שְׁלֹא יִסּוּרוּ
מֵאַחֲרָיו אֵל מוֹל אַחֵר לְשַׁפְּעַת מִי מְנוּחוֹת בָּהֶם טָבָעוּ
אוֹהֲבֵי נֶגֶס. וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב, יָאִי לָהּ עֲנִיּוּתָא
לֵבֵל יֵצֵא עֵתָק מִפִּיהֶם מְרַב כָּל. וַיִּמָּן לָהֶם הַמֶּלֶךְ אֶת
פֶּת בָּגָם דְּחֻקָּה וּמִימֵיהֶם בְּמִשְׁוֹרָה, שְׁלֹא יִהְיֶה צָדִיק
גָּעוֹב. וְאִם עֲלִיָּהֶם עָבַר עַת נִקְשָׁה וְרָעָב, לְמוֹעֵד שְׁמוֹר
לָהֶם לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב. כָּלְלוּ שֶׁל דָּבָר: מִכָּאֵן אֲצִלִּי
רְאִיּוֹת נְכוֹנוֹת וְנִגְמָנוֹת לְמָה שְׁאָמְרוּ וְלֵל: אֵין אָדָם
זוֹכֵה לְשִׁמְתִּי שְׁלֵחֲנוֹת.

עוֹד תְּמִיָּה אַחֲרַת נִוְתָּרָה בְּלִבִּי וּגְדוּלָּה הִיא
אֵלֵי. מְבַאֵר הוּא מֵאֵד אֵין סִפֵּק בּוֹ בְּכָל הַגּוֹיִם וְאֵין
מִחְלָקָת בּוֹ בְּכָל הָאֲמוֹת: מִצִּיאוֹת שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת. הַכָּל
מוֹדִים בְּאִמּוֹנָה זֹה, צָדִיק וְרָשָׁע שְׂוִים בָּהּ. אִם כֵּן לְמָה
זֶה תוֹעִי רוּחַ שְׁמוֹ קִנְיָהֶם בְּסִלְמִישׁ מֵאֲנוּ לְשׁוֹב מִדְּרָכָם
הַרְפָּה? מִי שִׂוֵּדֵעַ הָעֵת הַעֲתִיד לְבֹא אִיד לְעוֹל וּמַהְלֹמוֹת

נצפנו לעריץ. צת רעה היא ימיה ימשכו לסוף יומיא.
איו יפטה בנוצצות צין נחשת קלל וזהר הפספ ולטה
הזהב המתהפך מיד ליד. מבקר לערב, מאדון לאדון.
בצגל ובזמן קריב. אוי למוכרים סיי עולם בסיי שעה.
נחלת שפחה בצבור נעלים. ויתנו את הילד המספן
וחכם בזונה. החליפו זמן — שלותו נצח, ולשלוש אין
קץ — בזמן דעוף יתעופף בנשר חש להתעלם מן העין.
כמץ גנבתו סופה דרום יכרח, גם במעט שהוא לא
יעמדו באסת הצלחות התועים בו, מקניהם וקנינם
הפחות ירמו מעט ואיננו. יגבהו בהכל וישפלו. יעלו
בתהו ויאבדו. ואם לאיש מהאנשים הזמן יתן דודיו.
רצון יעטרנו. אהל אפדנו יטע בין ימים לגבעת
הלבונה. ולהגדיל ממשלתו אפריון עשה לו רפידתו
זהב לתת לו לציגי בני עמו הוד והדר ונגד זקניו
קבוד. עד פה ועד פה תהיה רום אחרת אתו. יתחדש
בו רצון לתת פניו באיש שהוא לרעה. לא שער פה
האיש שהוא גם מתמול גם משלשם והוא יושב לבטח
אתו. אם התחיל גומר. יחתנו ויסחנו מאהל, לא
ישקט עד אם פלה. הזמן הזה נכל הוא ונכלה עמו.
במרמה לוקם ברכות כמתלהלה היורה זקים. קשר
קשר הן הוא משוש דרכו. לא נחשף שבט הנוגש
בו. לא יסור מהכות בראש או בזקן במטה אשר בידו
בשבט עברתו הבה ופצוע. לא ישא פני אוהב ולא
סנן פני מידעיו. ממקדשיו החל ובקטן פלה. ומפתי
הזמן הזוים שוכבים. לא יעירום מנענעים כי כלם
ישנים. ולא יקיצום מוצנעים כי תרדמת יי נפלה עליהם.
דובר המכיר מומי הזמן ומרמותיו באון אנשים.

להשמיצ ודונים לכל מאן דצריך . והתנשא הוא
 במשכיל שעיניו בראשו כל עוד שישמע רע מנהגו
 ויתר תועבותיו עליו אימים, כל אשר יפירו אותם
 אליו יסחד פן ילכד בשחיתותם . והנבון החושד עצמו
 תמיד לא ישרה נפשו בו כי ישמע שקוצי הזמן העצומים
 והכבים תחתיו ירגז, פן ילפתו ארחות ברכו — יוסיף
 שנא אותו, יאנח לעינים משד רשעים פורץ גדרו
 ועולתה ידיהם תשלך אמת ארצה . ואולי יירצתו פן
 חטא גם הוא במסתרים תבכה נפשו הרבה בכה . והסכל
 לו חנה אלף שנים פעמים יקראו באזניו שבע ביום
 כל התועבות האל — לא ימיר עבדבורותיו . אותו שהנה
 הוא שיהיה, הוא ברשעו מתחלתו ועד סופו . לא יבצר
 הקדש מן הבית עד זבולא בתריקתא . לא יתרפא נגעו
 עד יתן בעפר פיהו . לא ינסר בכל אלה מלכת אחר
 הבלי עולמו . ואולי יוסיף בו אהבה . אלה הם הלוקחים
 הססר לבדו לעזרה ועל זהובים ישענו . יבחרו לחסות
 בצלם מחסות ביי . כי יש לאל נדם למלאת כל אשר
 הנה ברום . מה נפלא קשי העם הזה אביני לב הרחוקים
 מצדקה ומכל האמת בימי בחורותם . גם כי ינקינו לא
 יחתו מאשר יראו בעיניהם לא יזועו כי יראו דבר
 יום ביומו זה תמורת זה: טוב ברע, חג באכל לזעף
 יי, וזה מות זה לשוט ימים פתאום . תמה אני למי
 שלא הורוהו הימים דבר חכמה ובינה, בהפפל צרות
 בו ובשכניו לפחות שיפירו בני איש עד מה כבודם .
 אוי לזקן וקסיל שישוב בעולם עד כי ארכו לו הימים ולא
 יוסיף דעת להשיב שואלו דבר על העולם ומה שחו .
 אבוי לפתי אם יקין בארץ ורצה אדם טובל מקרים

קשים ורעים עם היותו בחשיבות ממעל ליתר העצמים אשר אתו בתבל. וגם בזאת לא תסור אנולתו ממנו. ומי ראה בזמנו בהמשכו הגבורים אשר מעולם בהר מרום הכבוד שתולים ויכלתם במלכי האדמה באדמה כרעו הם ונסלו — וקשת צאנתו לא יסג אחר. גדולי הערף אנשי השם נתנו בקבר וקמקו ולא ישיב חרב המיתו אל נדנה. ולכן כתוב על ידי כבתינו ו"ל לנצח יצר הרע, אם יקצרו מנצחים, אמרו: אם נצחו מוטב, ואם לאו יזכר יום המיתה. כי באמת ואם כבו מלמנות הפגעים ההווים בעולם הקלה, היוצאים מלפני האלהים לקחת מוסר השכל מהם כבו המארכים הנבאים מאת יי הוהדים מלמעלה לתת חתית בצרץ, די במנות תוכחת, כנגד עשרת אלפים מהיותר קשים שבהם אין בכל התלאות עזה במנות, אין בכל המהומות קשה כשואל. לא יערכה זיקין וזנועות. ולא ישוו בה כל מיני רעות. ולזה כשעניתי דברי החכמים עליה, לא מצאתי בהם מאמר יותר כולל ממאמר אחד מיתם לאחד מסכמי ישראל, הנה בגלות מצרים, צוהו קלמרו בהפךדו ממנו באחרית דבריו ליסרו מוסר קים, מה שזה נסחו: "בני, שים המנות בין ציניף — וזה סוף דברי לך".

עתה ראוי לנו שנוזכר מאמר החכם באמרו: "המנות קשה מכל מה שלפניו וכו' מכל מה שלאחריו". יום המנות כמה הוא קשה — ואחריו אל המתים קשה ממנו. אוי מיום דין. אוי מיום תוכחה. יום ישב לכסא שופט צדק כי יקראו לבא למנין הרוחות וכל הנשמות לפני מבקשי חשבונות רבים על דברת

בְּנֵי הָאָדָם . וְהִיא יִי לְדִין בְּעַל גְּמֻלוֹת בְּעַל יִשְׁלָם .
בְּכָל אֲשֶׁר יִמָּצֵא כָּתוּב בְּסֵפֶר הַזְכָּרוֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים :
הַיְלֻדִים לָמוֹת וְהַמָּתִים עֲתִידִין לָתֵן אֶת הַדִּין . נִשְׁמַת
כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בָּשָׂר יִשְׁפָּטוּ עַל פְּנֵיהֶם כִּי יִבְיָאם
הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם . הַדִּין לֹא יִקַּח שָׂחָד ,
לֹא יִשָּׂא פָנֵי שָׂרִים , וְדָל לֹא יִהְדָּר כִּי יִסָּנֹן קוּלוֹ .
תִּמְאַלְמָנָה שְׂפָתַי שֶׁקֶר וְטַעֲנוֹת עוֹרְכֵי הַדִּינִים לֹא יִצְּלוּ
וְלֹא יוֹעִילוּ לַהֲגִיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל . מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט שָׁמָּה
הַצֹּדֵק . פְּעַל הָאָדָם — הִרְעָה וְהִטּוֹב — בְּפֶלֶס וּמֵאֲנֵי מִשְׁפָּט
לִי שָׁקֵל יִשְׁקַל בְּאֵבֶן הַמִּלֵּךְ אֲשֶׁר יִכּוֹן מִשְׁקָלוֹ בְּאֲשֶׁר
זָכוֹת וְהִנָּחֹת בְּמֵאֲנֵים יִשְׂאוּ יָסֵד , זָכוֹת וּמִישׁוֹר יִכְרִיעוּ
כֹּף שִׁנְיָה . מִה יִפֶּה מֵאֵד יִרְשָׁתוֹ , אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ עַל אֲדָמַת
הַקֹּדֶשׁ , יִי הוּא נִחְלָתוֹ בְּאֶרֶץ הַחַיִּים . בְּגִינַת בֵּיתֵן הַמִּלֵּךְ
יִחְיֶה וְלֹא יִרְאֶה מָוֶת . וְלֹא יַעֲבֹר עָלָיו עוֹד בּוֹגֵשׁ .
וְנִפְשׁ כִּי תִחַטָּא — עֲוֹנָה מִחוּל יָמִים יִכָּבֵד . עַד אֲזִירֹעַ
מִחֲזִיק בְּפֶלֶס מִקְנֶה תִּשְׁבֵּר . פִּעֲלָתָה אֵל חִיקָה תִּשׁוּב , עֲוֹנָה
תִּשָּׂא . יִשְׁטַפּוּהָ גִחְלֵי זָפֶת , יִשְׁרַפּוּהָ מוֹקְדֵי עוֹלָם , וְהִיא
בְּאֵשׁ תִּתְאַבֵּל , מִלֵּאכֵי מִשְׁחִית יִקְלְעוּהָ בְּחוּף כֹּף הַקָּלַע .
הַנִּפְשׁ הַחוּטָאֵת הַשֶּׁטֶן יִנְפֹּץ חֲלָקֶיהָ אֵל הַסָּלַע . וּבְנֵי
בְּלִיעַל אֲמָרוּ בְּעוֹד בָּשָׂר וְרוּחַם לֹא חֲשָׁבוּ . בְּשִׁלַּח
יַעֲבְרוּ אַבְי דָּרֵי חֲשָׁבָנָא לַעֲזַת תְּמוּט כְּגָלָם , לֹא הִיאֲמִינוּ
אֲמוּנִים עַלֵי תוֹלַע כִּי יִפְגְּעוּ בָם נוֹשָׂאֵי כְלֵי הַשֵּׁם לַקַּחַת
נִקְמָתוֹ מֵהֶם . לֹא הִבִּינוּ לְאַחֲרִיתָם בְּעוֹד רוּחָם מִבְּחֻקַּת
עַל פְּנֵי תֵבֵל בְּשָׂרָם . לֹא שִׁעְרוּ הַמִּתְעַנְּגִים עַל רֹב שְׁלוֹם
כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים שׁוֹפְטִים בְּאֶרֶץ לְשֵׁלֶם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׂהוּ .
לְאֲנָשִׁים הָאֵל , פְּנֵיהֶם בְּחִלְמִישׁ , הַבּוֹטְחִים בְּחֻמְדַּת יָמִים
קָלוּ מִזֵּי אֶרֶג בָּוִים לִיָּמִים אֵין קֶץ , לְאֲנָשִׁי תַּעֲנוּגִיהֶם אֲדָנֵי

בם, השוכחים יום דינא נבא חטאם נטיר, אַחוּדָה לָהֶם
חידות לַפְּלָבִים עֲזִי נָפֶשׁ לָבָם שָׁמוּ שְׁמִיר לַיּוֹם הַגָּדוֹל
וְהַנּוֹרָא — בּוֹז וְבוֹז לוֹ . הֵלֵא מִמַּשָּׁל מִשְׁלִים אָנִי .
הָעוֹלָם יָם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדִים וְהָאָדָם סְפִינָה מְשׁוֹטֶטֶת
בְּתוֹכּוֹ . מִתְקַנֶּת הַמְּלָאכָה, לֵית נָנֵר וְבֵר נָנֵר בְּחֶרֶשֶׁת
עֵץ יַעֲשֶׂה קְמַעֲשִׂיָּה . פּוֹעֲלֵי הַטֶּבַע בָּכֶם אֱלֹהֵי — הֵמָּה
בּוֹנִיָּה . קָלְלוּ יָפִיָּה . רַב הַחֹבֶל בָּהּ וּמְהִינָה רוּחַ אָדָם
בְּקֶרְבּוֹ . וּמִלְחִיָּה כָּחוֹת הַנָּפֶשׁ, קָל תּוֹפְשֵׁי מִשׁוֹט .
וּמַעֲשִׂים שְׂבִינָה הֵמָּה רַכְלָתָהּ . זֹאת הַסְפִּינָה מִלְחִיָּה
מְסִיעָה מִשְׁפַּת הַיָּם, אֲשֶׁר הִיא נִקְדַּח הַלָּחָה, אֵל הַמֶּנֶּח .
אֲשֶׁר הִיא נִקְדַּח הַשָּׁפָה הַשְּׁנִית . אַרְךְ הַדֶּרֶךְ מִהַלֵּךְ
שְׁמָנִים שָׁנָה, אֲשֶׁר הֵם הַחַיִּים הַטִּבְעִיִּים לַגְּבוּרֹת . וְהָעוֹלָם
הָאֲחֵר, הַמְּדִינָה אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם הַשְּׁנִית, אֲשֶׁר אֵלֶיהָ
מִגִּמְתָּ הָאֲנִיָּה עִם אֲנָשֶׁיהָ . וּבְמְדִינָה הַזֹּאת שָׁעָרִים
גְּדוֹלִים פְּתוּחִים לָיָם, וּמִבְּפָנִים קָצֵתָם פְּתוּחַ לַרְנוּחָה אוֹרָה
וְשִׁמְחָה וְשִׁשׁוֹן, וּקְצֵתָם אֵל מַעוֹף צוּקָה צָרָה וְנִשְׁכָּה
חֹשֶׁךְ וְנִלְקַלְקוֹת . וּמִלֵּךְ עָלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְצָבָא עִמּוֹ —
יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ . הוּא וּבֵית דִּינּוֹ הֵם הַמַּשְׁגִּיחִים בְּסִיחֹרָה
הַמּוֹבָאָה לַמְּדִינָה — הַטּוֹבָה הִיא אִם רָצָה בְּעִינֵי אֲדוֹנֶיהָ .
זֹאת הַמְּדִינָה אֵלֶיהָ קָל בְּשֶׁר יָבוֹאוּ מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד
סוֹפוֹ . אֵךְ הַדֶּרֶךְ אֵלֶיהָ רַב הַשְּׁבוּשִׁים וְהַסְכָּנוֹת כְּכוֹבְבֵי
הַשָּׁמַיִם לָרֶב . כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר לֹא יִחַשֶׂה . אַרְבַּע
רוּחוֹת מְנַשְׁבוֹת בְּכָל יוֹם מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם לְרוּסִם
גָּלִיּוֹ, רוּחַ קָדִים עֲזָה, רוּחַ יָם חֲזָק מְאֹד, רוּחַ צָפוֹן
תְּחוֹלֵל גָּשֶׁם, סַעֲרוֹת תִּימָן וְסוֹפָה מְבַהֵלֶת מִדְּרוֹם מִפְּנֵי
רוּחַ רָעָה תְּבֹא אֵלֶיהָ מִכָּל צֶדֶד . זֶה הַיָּם אֲדִירִים מִשְׁבָּרָיו.
עַל כֵּן דֶּרֶךְ אֲנִיָּה בָּלֵב יָם כְּזֶה לֹא יִשְׁעֲרוּ אֶת מִצּוּקֶיהָ וְאֶת

רעותיה. כל צת שם אָנִיּוֹת יִהְיֶה עֲלֵיהֶם יַעֲבֹרוּ
הַנְּסִיּוֹנוֹת הַצְּצוּמִים. כל סְפִינָה עֹבְרָה בּוֹ כִּמְעַט נִטְרָפָה
וְכָל אָנִיָּה חֹשֶׁבֶה לְהִשָּׁבֵר. רוֹכְבֵי פִלְגִּיּוֹ הַשָּׂטִים אוֹחוּ
נִפְשָׁם בְּרָעָה תִּתְמוּגָג וְכָל חֲקֻמָּתָם תִּתְבַּלַּע.

וְאַתָּה הָאִישׁ, הַנּוֹמֵן לֵב לְדַעַת אֲמַתַּת הַדְּבָרִים,
כִּי יִפְגֹּשֶׁךָ מַחֵר שׁוֹחֵק לְיוֹם אֲחֵרוֹן וְשֹׁאֵלֶךָ מִיְּנֵי הַסְּפָנוֹת
אֲשֶׁר בָּם, אוֹלֵי תֵּאבֹד הַסְּפִינָה בָּיָם אוֹ בִּיבְשָׁה אוֹ
תִּקְרַב אֶל הָאֲבוֹד? אָמַר נָא שְׂבֵלַת יִשְׁטָפוּהָ. אוֹ
יִשְׁאָפוּ צָמִים חִילָה. אוֹ רוּחַ רָעָה וְנִבְכִי יָם יִשְׁבְּרוּהָ
בְּנִקְיָקִי הַסְּלָעִים. אוֹ שִׁגְגַת הַשׁוֹכֵב בְּרֹאשׁ חִבְל וּמִלְחִיו
בְּהִתְנַחֵם בַּל יִחְזִיקוּ בּוֹ תִּרְנָם וּלְצַת נָכוֹן בַּל יִפְרֹשׁוּ
בָּם. בָּקֵל אֵלּוּ וּבָהֶם וּבָהֶם יִבְטַל מִהֲלַךְ הַסְּפִינָה אוֹ
יִשְׁתַּבֵּשׁ בְּאַמְצַע הַדֶּרֶךְ.

וְהַנִּמְשָׁל בְּאַלֶּה דֶּרֶךְ כָּלֵל לְתוֹצְאוֹת הַמִּטָּה הַמִּקְרִית.
אֵין מִכְלִית לְרַבּוּיִים מְקַצְרִים הַחַיִּים הַטְּכָעִיִּים. אוֹלָם
הַשִּׁשְׁפָּה כְּזוּטוֹ שְׁלָם — הֵם מִחֲמַדֵּי הָעוֹלָם שִׁישְׁקִיעוּהָ
בְּהִתְנַחֵם. וְאוֹלָם הַשׁוֹדְדִים שִׁישְׁלִלוּהָ בְּדֶרֶךְ — הֵם
הַמּוֹנָעִים הַבְּחִירִיִּים וְהַהִכָּרְחִיִּים אֲשֶׁר יִפְשִׁיטוּ כְּתֵנֶת הַפְּסִים
אֲשֶׁר עָלֶיהָ. וְתֵּלְאוֹת הַזָּמָן הַדּוֹפְקִים עַל פְּגִי אָדָם —
גִּזְּזוֹ מִכִּים וּלְחִיּוֹ מוֹרְטִים. וְאוֹלָם הָרוּחַ הַמְּפָרֵק חֲבוּרָה
הוּא אֵי זֶה פֶּגַע רַע מִחוּץ יָמִית הָאָדָם. וְהוּא כּוֹלֵל
מִיָּנִים רַבִּים מְאֹד. וְקֻצָּתָם יוֹתֵר מוֹכֵן מִקֻּצָּתָם אֲשֶׁר
הִתְצַתְּדוּ לְגָלִים נָצִים, כִּי יִרְמִיט הַשֵּׁם כְּסִיר מְצוּלָה.
וְאוֹלָם שִׁגְגַת מַלְחִיָּה וְחֻבְלִיָּה — הִיא רַע הַנִּהְגָּה הַכּוֹחַ
הַמְּנַהֲיָגִים אֶת הַגּוֹף, אִם מִשְׁרָשׁ הַיִּצְרָה אוֹ בְּקִנְיָן מֵאַחֲרֵי
כֵּן. וְסְפָנוֹת הַסְּפִינָה בְּהִיָּעָה לִיבְשָׁה — אָמָּנָם הֵם
לְשִׁגְגַת רַב הַחֻבְל בְּהִיּוֹתוֹ נוֹאֵשׁ אוֹ בְּהִיּוֹתוֹ שְׂחָי

זין — לא יוליקנה נסה ולא יבון בטוב דרכו ולא ידע
 ללכת אל עיר מושב נכח שער ההצלה . ויטעה ויגיע
 אל שצרי מות, כל באיה לא ישובון . או שיחשב שהביא
 סחורה יקרה מזמרת הארץ מחלבה ומשמנה, והביא
 עמו תביל תבליים שאין בהם מועיל, ואולי דברים גרועים
 ורעים, ואם הם בעיניו נחמדים מזהב ומפז רב . וכי
 יקח מן תבא בידו מנחה אל המלך נשיא הארץ בדי
 שיקבל אצלו ואצל הסגנים הקרובים אליו רואי פני
 המלך בסבר פנים יפות . יהיה הסף כננתו: ידבר אדוני
 הארץ אתו קשות . תצלה חמת המלך מלאכי מות
 לתתו אל המהפכת ואל הצנק, מקום אשר אסירי המלך
 אסורים . ולאנשים אשר אתו יתנו אכסניה פחותה .
 לצת האכל פת קיבר יבש נקודים חמץ לשנים . גם
 מקום ללון במטה של תבליים צרה מאד — עשרה במטה .
 מעטה צאו וראו אם נמחית הנחת האיש שהוא מעקרה
 ואם טעה מן ההפך אל ההפך . או לאותה בווה .
 או לאותה בלמה.

והנמשל לאלו, ואם אינו צריך פרוש: שגגת
 החובל בכיוון הדרך ושצרי אורה מצד יאוש או
 בהמות או שקרותו אמן הם — הנטיות מדרך העולם
 תבא בעולמנו — אם מחסרון הבחינה או מהתכשלות,
 או משקיפה בתאוות . אלה הם אשר לא הכינו להם
 בלכתם בדרך מה יאכלו במלון וגם צידה לא עשו להם
 האנשים האלה נכח אבדון דרכם . ואולם הטעות
 בסחורה מפחות ליתר אמן הוא, שיש בעולם יחשבו
 שעלה בידם קנן נכבד מדברים פחותים. בעושי המרוזות
 והמליצות והשירים ולומדי הדקדוק והרפואות

והאצטגנינות . ובאלה ידמו בנפשם להמלט בית המלך
מכל היהודים העוסקים בתורה ובחקמה ובידיעות
הנסמרות . ואולם טעות ההפך — אמן הם שעלו בידם
אמונות פונבות ומשששות באמונת ההגשמה והתארים
וקצת בעלי הקבלה וזולת אלו . ישמנו השם מהם
ומביוצא בהם .

ואתה . בן אדם . אחרי אשר דבר שמעת ממני
זה המשל והתכלית אשר בצבורו הביאותיו לך . והוא
לעוררך באמונת הגמול והענש . אודיעך עוד חסד יי
עליך הנותן לך כח כי תלך בדרך נכוחות ישליטה
ביכלת רחב למשל בגאות הים כי תקח בידך אמונה
ישנה ומצשים הגונים למטה ישע אשר סעשה בו את
האותות . ואם ככה אתה עושה הנשר בציני יי . גטה
ידך על הים ובקצהו לשבצה נחלים וחדרך בנצלים
בכל אנת נפשה . אז ימן השם לך רוח חן ותחנני
אבר גס נכח פני יי . אז תשמח כי ישחק הים מצפון
ורוח יי תנחמו . רוח צח שפיים תנהל הספינה לאטה .
דובב שפתי קלציה . מתרחש נסא דבר טוב . הרשות
בידך להקים סערה לדממה . לכשתרצה בשוא גליו אתה
תשבתם . להפיק רצונה ישמחו כי ישחקו — לא תירא
מפחד שוללים . יי שומרה — לא תפסד מאבן נגף .
יי מצילה — לא ידך שרב ושמש . יי צלה על יד מינה .
הנה ברכה ישר — לך כי שלח יי מלאכו לפניך . וכי
תקרב אל עיר יי שמה תבנס דרך אולם . השער הפונה
למני עולם . צדיקים יבאו בו . רבבות קדש אלפי שנאן
מחנה אליהם זה יהוון מקדמין למשאל בשלמך . פרוכים
פורשי כנפים יאמרו אליך : לכה אתנו והטבנו לך .

כי־אֵף מֶלֶךְ שֶׁשָׁלוֹם שָׁלוֹ חֲדָרָיו וְרָאָה וְשָׂמַח בָּלְבוֹ .
מַעֲשֵׂיהָ וְקִרְבוֹהָ לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ . מַעֲשֵׂיהָ יִזְכּוֹה לְבָקֶר
בְּהִיכְלוֹ וְיִשְׁבֹּתָ שָׁם עַד עוֹלָם . וְלִכֵּן אָמַר אֶחָד מִן
הַחֲכָמִים, כִּי הִנֵּצִיָּאָה מִכֶּחָם לְצַדִּיק — לִידַת הַגּוֹף.
וְהַמָּוֶת — לִידַת הַנֶּפֶשׁ.

וַיּוֹסֶף הַמִּסֵּד שָׁאת מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר: הִנֵּה כְּמִתִּי
לָהּ שְׁלִישִׁים לְהִנְשִׁירָהּ בְּמוֹעֲצוֹת וְנִדְעָת . וְכֹאסֶף קוֹצֵר
קָמָה אֶל מָקוֹם אֶחָד בֵּן מִשְׁלִים מִפְּזָרִים בְּפִאוֹת סִפְרֵי
הַחֲכָמִים אֲנִי אֶסְפְּתִי לְהַשְׁכִּילָהּ בִּינָה . וְאִם מַעֲט —
וְאוֹסִיפָהּ לָהּ כֶּהֱם . אוֹלֵי הַנֶּרְדָּם יַעֲזוּר מִשְׁנָתוֹ, הַנִּבְקֵל
אֲשֶׁר יֵשֶׁן הוּא וַיִּיקֶץ.

הָאָדָם שֹׂדֵה נֶעֱבֵד, כָּל יְמֵי הַיּוֹתוֹ עֲבַד בּוֹ . וְנִפְשׁוֹ
הִיא הַעֲבֹד הַחוּרָשׁ לְזֹרַע לַעֲבַד עֲבוֹדָתוֹ . וּמִשְׁךְ הַזֶּרַע
וְהַמַּעֲשִׂים וְהַלְמוּד הֵם כָּל זֶרַע וְזֹרַע אֲשֶׁר יִזְרַע . וְהַמִּקְרִים
מִנִּיפִים חֲרָמֵשׁ בְּקָמָה . וְהַמָּוֶת קוֹצֵר . וּמִלֵּאכֵי מָוֶת
מִמְּלָכִים אֱלֹהִים . וְהָעוֹלָם הָאֲחֵר גֶּרֶן נָכוֹן לְכַרֵּר בּוֹ
אֶכָּל מִתּוֹךְ הַפִּסְלָת . וַיִּי אֱלֹהִים אָמַת הוּא הָאָרִיס .
אֲדָמָה יִסְלַק בָּלֵא כֶסֶף וּבָלֵא מַחִיר . יָבֵא לְחֶשְׁבוֹן אֶת
אֲרִיסוֹ, אֶת הָעוֹבְדִים, לְדַעַת מִי הִיָּה הַזֶּרֶם לְשִׁדּוֹ
אֲדָמָתוֹ וְשֹׁנֵה פָנֶיהָ לְהַקִּים זֶרַע בָּלוֹ זֶרַע אָמַת . וְכִי
יָבֵלֵא הַנֶּשֶׁם מִן הַשָּׁמַיִם יִשְׁקָה בְּרִגְלוֹ בְּגֵן הַיָּרֵק, לְמַעַן
זִרְזִיעָהּ תַּפְּצִים וְתוֹצִיא הָאָרֶץ חֲטִים נִצְשׁוֹ יָפוֹת . וּמִי
בַּעֲצָלוֹת תַּסֵּת חֲטָה יֵצֵא חוּם וּבִהְתַּכְּשָׁלוֹתוֹ תַּסֵּת שְׁעוֹרָה
בְּאִשָּׁה, וּמִי שֶׁעָשָׂה שְׂדֵהוּ שְׂדֵה בּוֹר, לֹא יִזְרַע, וְלֹא
יִצְמִים — אוֹי לְרָשָׁע רָע — זֶרַע שְׁוֹא יֵאכֹל פְּרִי כֶחֶשׁ.
פְּרִי מַעֲלָלוֹ . וַיִּי יִשְׁלַם לוֹ, יִסְגִּירָהוּ אֶל לְמִלֵּאכֵי מִשְׁחִית
בְּיוֹם אַפּוֹ וּבְיַד מַחֲבָלִים יִרְטָהוּ תַּסֵּת אֲשֶׁר לֹא עֲבַד

את האדמה אשר נתנה לו לעבדה ולשמרה. אשרי
 זורע צדק ונאמתי על תלמי שדי. ברנה יקצר בגילה
 נושא אלמותיו אל הגרן רננה בו. פתות מלאכי צבאות
 מלכשים בגדים בגרן תשתחווין לאלמותיו. עובד אדמתו
 ישוב לחם, יאכל בשבת מפרי הסיר חטאתו. מצמל
 נפשו ישוב שבע שמחות לארץ ימים.

ויסוף עוד המיסד שאת משלו ניאמר: הראית.
 בן אדם, דברי חכמים וחידותם על שד מרעים ומחמיתם.
 ואיך מפח נפש תקונם. כי יתן השם ברכם בראש
 אחרי מותם. ואיך יעלו חסידים בקבוד ורננו על
 משקבותם? דבר גדול דברו אליך החכמים להזכירך
 למושב, הלא מעשה. ואם לא נאמינו רציוניה לשני
 האותות האלה, עוד תוכסת אחרת נשארה בידי, אוציאה
 נא אותה אליהם שימה בפייהם. תקנתי — נאמינו לקול
 האות האחרון. ונשא את המשל הזה על עזובי יי ואמרתי:
 העולם נרקע שנה, ובקצהו בור עמק גב ארנותא
 אין מים בו וזלתי נחשים צפעונים אשר אין להם לחם.
 רבים יהמו כדבים ככפיר ומזין והאדם הסכל הולך
 סביב לו — עודנו מסתפל בתוכו שוחה ונופל. ובחמלת
 יי עליו אולי ישוב ונתם הקרה לפניו מדי נפלו שרש
 צשבים צומחים בקתלי הבור. ונאסו בסבב השרש
 לבל ירד מטה פן יבלע לו. ובין כך ובין כך ונשא
 ציניו וראה חלון קטן ובו הלך דבש ושלח ידו להתפרנס
 ממנו. תמיד ידו האסת מחזקת בשרש ובשנית ירדה
 תדבק להשיבה אל פיו. ועודנו פעם אוכל ופעם חזל.
 והנה שתי חלדות, האסת לבנה והאחרת שחורה אוכלות
 תמיד שרש העשב. ואותו הפתי להתפתותו לדבש

מָצָא — לא נִרְגֵּשׁ לָזֶה אֶפְלוּ חֲלָדוֹת אֲכָלוּ אוֹתוֹ, וְהוּא
 לֹא יָדַע עַד יַעֲקֹר הַעֲשָׂב מִעֲקָרוֹ, וַיִּפֹּל פְּתָאֵם לְאַרְעִית
 גָּבֵא, וַיִּנְתַּח לִנְתַּחֲיו בְּתוֹךְ לְבָאִים נֹאכְלוֹהוּ וַיִּכְלוֹהוּ וַאֲיִן
 אוֹמֵר הֵשֵׁב. חֶסֶר תְּבוּנוֹת, הִחֲרַשׁ נֶאֱאָלְסָף חֲקָמָה:
 הַנִּמְשָׁל בָּזֶה הַמִּשָּׁל הַמְּפֹלָא הַעֲשׂוֹי לְרַמֹּז אַחֲרִית נִבְלִים
 לְבָד, וּבְהַסָּף סִדִּין הַהַסָּף לְשׁוֹמְרֵי דִרְךָ וְי. אִוְלָם שְׁהַעוֹלָם
 קָרַקַע שׁוֹה, כֵּן הוּא בְּאֵמֶת בְּעִיגֵי הַחֲטָאִים. כְּרָצַפְתָּ
 בַּהֵט וְשֵׁשׁ אֵינְךָ תְּלוּלִיּוֹת וְגוֹמוֹת, וּבְקַצְהוּ בְקַצְהוּ חֲסִים
 סוּף כָּל הָאָדָם קָבֵר פָּחוֹס שׁוֹחֵה צִמְקָה, בְּתַחֲתִיתָהּ מִלְּאֲכֵי
 סִבְלָה נֶצְרוּ כְּגוּבֵי אֲרִיּוֹת, יִכְסְפוּ לְטָרֵף נֶפֶשׁ רָשָׁע אוֹתָהּ
 רָע. וּבַעוֹד יָדִים אֲרוּרִים פְּנִיָּהֶם לְמַטָּה וְנוֹפְלִים עַד
 קְרוֹב מִקְרָקַע הַבּוֹר הַזֶּה, כִּי הֵם בְּסִיָּהֶם קְרוֹיִים מֵתִים.
 אֵלָּא שֶׁהֵם מִסְתַּבְּקִים בְּסִבְיָהּ עַץ חֲסִים הַגִּשְׁמִיִּים וְהֵם
 מוֹצֵאִים סִבִּיבָם מִמַּתְקֵי הַזֶּמֶן כְּדָבָשׁ לְמַתּוֹק, אוֹכְלִים
 בְּהַשְׁקָט וּבְבִטְחָה וְשׁוֹכְחִים מְגוּרֹת הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחֲתִיתָהּ
 וְהַעוֹלָם לֹא נִתֵּן בְּלִבָּם, יִירָאוּ כֵּן יִפְלוּ בְּתוֹךְ הַבּוֹר
 אֲשֶׁר שָׁם עָרוֹב כְּבֵד, יִשְׁלְטוּ הַדְּבִים הַמָּה בְּנִתְחִיָּהֶם.
 עוֹדֵם נוֹאָשִׁים מִזֹּאת הַסִּפָּקָה, וְהִנֵּה שְׁתֵּי הַחֲלָדוֹת, הַלְכָנָה
 וְהַשְׁחֹרָה, וְהֵם: הַיּוֹם וְהַלֵּילָה — מִדְּקָדְקוֹת חוֹטֵי חַיִּיהֶם
 אֲשֶׁר יִתְּלוּ בָּהֶם, עַד אֲשֶׁר יִנְתְּקוּ בְּאַחֲרֹנָה וַיִּפְלוּ לְגִמְרֵי.
 הֵה לִּיּוֹם, שְׁעָה שְׁחֹרָה וְרַגַע זַעַם. אֵת אֲשֶׁר אֲכָלוּ צוּף
 דְּבַשׁ פְּרִי מִצְלִיָּהֶם יֹאכְלוּ — פְּרִי נִבְלָה לְלַעְנָה.

הַיִּתְקַע שׁוֹפֵר בְּעִיר וְעַל הַר נִשְׁפָּה בְּמִגְדַּל הַלְכָנוֹן
 הַמִּצְפָּה יִתְקַע בְּתַקוּעַ, כִּי יִשְׁמַע סוֹס וְסִיל וְעוֹזוֹ וְרָאָה
 רֶכֶב וְהַקָּשִׁיב צָבָא מִלְחָמָה וְהָעָם לֹא יִתְרַדוּ? הֲלֹא
 יִתְלַצוּ חוֹשִׁים לְעֹנֶכֶת מִצָּר לְבַקֵּשׁ מַעֲזוֹ מֵאוֹיְבָיו הַשְׁמַע
 עִם קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מִדְּבַר מַתּוֹף פִּיּוֹת הַחֲקָמִים לְהוֹכִיחַם

לרשע מומו מנעד להבליג שד על עז ותסת מעשה
 מקשה חרב נוקמת ולא יפחד אליו ולגמולו באחרית
 הים? בן אדם, אחרי הודיע אלהים אותה על יד
 גביאיו דברים מנסרים רבים ונכבדים ועל ידי חכמי
 הדורות תוכחות מוסר, למען סור משאול מטה, האחר
 זאת תמאן להתנחם על הרעה אשר אתה חפצת בה?
 עורה, למה תישן עד בוא אשר לו המשפט לפקד על
 רשעים עונם. בבוא ימי הפקדה חוטא ילכד בה, ענוש
 יענש כאשר ישית עליו השופט בשלום. אוהב פשע,
 אך אם אתה לו שמעני, מה תדבר כי יקום עד המקור
 כך לכל עון ולכל חטאת? מכרך עון, ואת שדוד, מה
 תעשה ליום פקדה יום נקם ושלם? הרועה בשושנים,
 מה תצטדק ביום צמדה מנגד בדרכיה יזכרו? אם נחבאת
 לברח לא תוכל להתעלם. ואתה תתנצב מנגד באין
 פה להשיב. החרש תחריש כחרש לא ישמע וכאלם.
 איה אפוא פיה ולשונו? תקום אתה למשפט? אנה הלכו
 אנשי מלחמה, אוהביה אשר אמרת, יקומו ויעורו.
 אלה איפה הם? רבה צבאך וצאה. התתרצה בראשי
 האנשים ההם ביום תדין עם שחקיה ממה? וקר נא
 בצלותה את פניי? כי ידרשה אלוה ממעל לבא לחשבון
 על מרד ועל מעל ערם מבגדי ישע, יחף מפצמי צדק.
 חלוצ הנצל, למה לא תירא פן ישקוף חמת תנינים,
 סף רעל? אשרי הבא שמה נקי כפים, יהי אלקיו
 עמו ויעל. עשה זאת אפוא והנצל מתגרת ימי השלום.
 שאלה אחת קטנה אנכי שואל מעמך להיטיבה
 באחריתה. ראה, שנים כוננוה ויצשוה. יי אביה.
 והאדמה אמך היא. יי עשה לה את הנפש, בה תביט

אֵל הָאֱלֹהִים שָׁם מִבְּטֶחֶךָ לָנוּס לַעֲזֹרָה . וְהִצַּלְתָּנוּ מִיָּד
 לְךָ לְחֶמֶד וְהָיָא בּוֹנָה חַיִּץ בְּחֶמֶד וּבְנֹסֶת לְהַבְדִּיל בֵּינֶךָ
 וּבֵין אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם . וְעַתָּה שָׁמַע בְּקוֹלִי אִיעָצֶךָ : הִנֵּה
 אֶתָּה בֶּן חֶקֶם יִשְׁמַח אָב . וְתוֹגַת אִמּוֹ נִטָּה מִצְלִיָּךְ
 וְרַכָּךְ . מִעֲשִׂיָּךְ כְּמַעֲשֵׂה אִשָּׁה זֹנֶה שְׁלֹטָה . מִצְלִיָּךְ
 כְּמַצְלִי אִשָּׁה אֲהוּבָת רַע וּמִנְאָפָה . תַּחֲלִיף תָּמִיד אִישׁ
 בְּאִישׁ וְאִישׁ בְּרַעְיוֹהוּ תָּמִיד בּוֹ בַּעֲלָה . וְאוֹלָם בַּעֲבוּר
 זֹאת כְּבֹד אֶת אֲבִיךָ וְתַפְלָח . כְּבֹד אִמְךָ וְלֹא תִחַל .
 אִם תִּרְצֶה לְסוּר מִמוֹקְשֵׁי מָוֶת תִּטֵּשׁ תּוֹכַת אִמְךָ . וּלְמַעַן
 אוֹרְךָ אֲמַתָּה יִחַסֶּךָ מִשְׁנֵי הַצְּדִידִים שָׁמַע לִי : תִּסְתַּנֶּה
 לְמַעַל וְרֵאִיתָ הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ וְהַכִּכְבִּים וְהָיוּ לְמֵאוֹרוֹת .
 הַבֵּט-נָא הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לִי וְשׁוּר שְׁחָקִים גָּבְהוּ מוֹשֵׁב
 אֱלֹהִים אֲבִיךָ קִנְךָ . הַבֵּט לְאֶרֶץ וְהִנֵּה חֹשֶׁךְ וְצִלְמֹת
 סָבְבוּ אוֹתָהּ בְּכִנְסִיָּה צַר נְאוֹר חֹשֶׁךְ בַּעֲרִיפִיָּה . הֲלֹא
 הִיא הִתְאַהֲלָה צָרָה אִמְךָ . אֲבִיךָ אָב זָקֵן וְעַתִּיק יוֹמִין
 לִפְנֵי גְבוּעוֹת וְטָרֵם הָרִים . אֲלֵהָא דִּי שְׁמִיָּא וְאַרְקָא .
 אִמְךָ לְבִיָּא לְמַדָּה לְטָרְף טָרְף אָדָם אֲכָלָה וּמִדָּקָא . אֲבִיךָ
 יִתֵּן הַטּוֹב גַּם בְּרִכּוֹת בְּגוּיִם . אִמְךָ חֲתִית וְתִנָּה בְּאֶרֶץ
 הַחַיִּים . בָּעוֹן בַּעֲצָה אִף אֵל שְׁאוּל תּוֹכַד . בְּפִשַׁע אֶרֶץ
 סוֹפָה יוֹרֵשׁ גִּיהֶזֶם וְנִכְרַת לְעוֹלָם . וְהוּא דְּבָרֵי הַחֲקָמִים :
 -לְמַשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבוֹתֶם- כְּתִיב , וּמִשְׁפַּחַת אִם אֵינָהּ
 קְרוּיָה מִשְׁפָּחָה . עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אִמּוֹ יוֹעֲצָתוֹ
 לְהִתְרַשֵּׁעַ וְדָבַק בְּאֲבִיו שֶׁבְּשָׁמַיִם . אִף אֶת הַדָּבָר הַזֶּה
 תַּעֲשֶׂה וְיִקְלָתָ צִמְד . שְׁאֵל אֲבִיךָ וְיִגְדֶּךָ אִי זֶה הַדָּבָר
 יִשְׁכֵּן אוֹר . שׁוּבָה עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ . יְמִינוֹ פֶּשׁוּטָה לְקַבֵּל
 שְׂבִיִּים , יְמִין רוּמָמָה . וְאַטֵּר יָד יְמִינוֹ , הַמְרַבֶּה וְהַמְמַמְצֵיט .
 אִם לָבְבוּ שְׁלֵם בֵּין אֱלֹהֵינוּ , אִם אֶנּוּן בִּדְרֹךְ הַרְחִיקָהּ

ברחוק מן מרחב, אל תסיתך תכל כי רפאים שם.
 אל תבט אל מראה — תחטיו הבהרת. צנעת ממארת.
 אל זמיה קולות שמחותיה — סופם גגון נאנקה ואנו
 ואכלו עתה. אל יפתך הזמן כי כלו אחריו הצצע.
 אל יסיתך הצל העובר הזה לנעימות בימינו כי קללה
 בו. אל תתאו למטעמותיו כי מנת בסיר. אל תטעה
 בנשיקות פיהו. נעמרות נשיקותיו ואחריתו בנחש
 ישף. הרף ממנו אז ינוח לך. ואם עד כה התאוות
 הרעות השיאוה וקלו לך, תורם כמו רוס כי רצה
 גמלוה. אל תשאל המון נשים פן יאכלו כחך. התרחק
 מהן תכלית הרחוק כי מצודים נחרמים הזה לצוד
 נפשות. וכסף וזהב לא תרבה לך פן יסירו לך מדרך
 האמת. ואם ביותר מן ההכרחי טשקה נפשך — לחונן
 דלים תקבצנו. מאד הנה שפל רוס יבדוד עם צו.
 יהיה צדק אזור מתניה כי בו עז תתאזר. שכן ארץ
 ירצה אמונה ויהי אלהים עמך. מעשך רש וגול
 משפט אל תצלם אוניה. גם ציניה לא תעצם מדמעת
 הצשוקים. ריב ריבם כפי כחך. תשא ברכה מאת יי.
 כי תשב לעתות הפנאי — שב את הזקנים ובעלי רוס
 ישנה תלך בדרך אתם למען תלמד. ושמר לנפשך
 מאד לבלתי לכת אחריו הבחורים. תצורף בקור סיגים
 פחיתות המדות הנפשיות והסירה כל בדיליך ורע
 הנקנתך המדינית. אחז לך תורת משה עבד יי יסודך
 למשיב נפש. הנזק בתורה שבעל פה אל תרף, נצרה
 כי היא טיף. אמונת היחוד הגמורה תשית לכסא לך.
 תלמד סתרי המציאות כפי כחך. שמתוכם תדיר מי
 שאמר והנה העולם. לך את העקמים ותחכם. שמה

מים מבורם. כי לחקמים הגדלה והתפארת וליודעים
 חן וקבוד. למקירים התלמוד והמעשה בקירות לבך
 תזמנם לפנדק אסד. גם שניהם כאסד טובים. מה
 טוב שבת שניהם גם יחד בנושא אסד. שניהם יכניסוך
 תחת פנפי השכינה. בהצמדם עדי עד תסיה את נפשך.
 תשען תחת עץ חיים בצל שדי תתלונן. דע את
 אלהי אביך ועבדהו. וקר נא אפרם ו"ל: אי זו היא
 פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה? הנה אומר:
 בקל דרכיה דעהו. אחי, דברים הללו ודומיהם אל
 קלו מציניך. וראש כל הדברים וסופם יהיה זכרון
 האלהים נגד פניך. ובאלה תאמר יי מחסה. ובשני
 העולמות יי אלהיך ירצה.

אמר המיסד: אף על פי שאני צריך לכפל מה
 שרמזתי בתחלת דברי, שכל הערותי לי ולכיוצא בי.
 אמר עוד שכל בן אדם הנזכר בדברים אני הוא והדומים
 לי. ולברר עוד אחתם דברי בדבור אל הנוכח:
 שלום עליך נפשי. תדעי לך כי יי צבאות
 שלטני אליך קשה. גדלה צעקתך את פני יי הטאה
 אליו בגלוליה אשר עשית. צנה יי סביביו צרים עליך
 קתבו שטנה סתמו למו מרורות ספר כריתות וזכרך
 מקרב קדושים.

אף היא תשיב אפריה לי: המר שדי לי מאד
 בדבר הזה. ועתה אחי, הודיעני על מה תריבני.
 מה חטאתי ביי ולא אוסיף עוד צבר לו. מה יש בי
 עון ואשובה לי. כי יראתי אלהי יעיר כל חמתו מתה
 אנכי. אם כלה היא מעמו אפרתי נגזרתי.
 ואמר אליה: שמעי בת וראי מה רבו משובותיך.

מה עָצְמוּ רַאשֵׁיהֶם מִסֹּפֶר . וְאַף־כִּי עֲנִפֵּיהֶם לֹא יִסְפְּרוּ
מֵרֶב . לְהִרְגֵּוּ וּלְאַבֵּד לְהַטּוֹת מִשְׁפָּט זָכָר . לְזָנוֹת בְּבִנוֹת
הָאָרֶץ, וְיִטְבוּם טִבַּח וְהִכָּן . לְאַסֹּף חֵיל בְּלֹא מִשְׁפָּט .
לְדַבֵּר עַל יְיָ תוֹעָה . וְאִם עוֹלָלָתָ כֹּה וַתַּעֲשֵׂי הַרְעוֹת,
תִּתְּסָלֵאי אִם אוֹתָם זָכָר יְיָ וַיַּעֲלֶה עַל לְבוֹ?

אָמְרָה בְּפִשִּׁי: הֵעַל אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם קוֹל כַּעֲשׂ
זָדוֹל, הִרְגֹּנִתִּי בְּאֵימוֹת מִנֹּת מַעַם יְיָ אֵת כָּל הַחֲרָדָה
הַזֹּאת? אַחִי רֵאָה, אֵיךְ יִקְרְנִי עוֹן בְּדַבֵּר הַזֶּה . הָאֲנֹכִי
הִרִיתִי מַעֲשִׂים גּוֹפִיִּים, אִם אֲנֹכִי יִלְדִּיתִים? הַכִּרְאוֹת
אֲנוֹשׁ אָרְאָה, אוֹ גֵשׁ לִי אֲנִי שׁוֹמֵצֵת בְּאָדָם יְלֹד אִשָּׁה?
וְמָה לִּי כֹה לְאָכֹל וּלְדַבֵּר, וְמָה יָדִים כִּי אֶמִישׁ? וְאֵיךְ
אֵלֶּךְ, הִגֵּשׁ לִי בְּגָלִים בְּרִגְלֵי הָאֲנָשִׁים? מִיָּם שֶׁבָּרַח תִּתֵּן
בִּי לְתִמְתִּי לְוַעֲנָה . וְמִי יַחֲוֹשׁ חוּץ מִמֶּךָ בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ .
עֵינֶיךָ הִבִּיטוּ צָר מֵעוֹן אֱלֹהֵי קָדָם . יְדִיךָ עָצְבוּ אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם . בְּגִלְיָה לְרַע יְרוּצוֹ . לֹא תִשְׁכַּח רְתִיחַת דָּמָךְ
עוֹלָה תִּמְיֵד בְּאֶרֶץ מִסְבָּכוֹ, וּמִבְּשָׂרְךָ אֵל תִּתְּעַלֵּם, לוֹ
שׁוֹגֵג וּמִשְׁגָּה . וְאֲנִי עֲנִיָּה רוּחַ נִכְאָה, מֵאִין כְּלִי גִשְׁמִי,
מִה פִשְׁעִי כִּי תִרִיב עֲמָדִי? הִסֵּר מִצְלִי הַמּוֹן אֶשְׁמִי,
שִׁפְךָ מִמֶּתֶךָ עַל אֲבִרְיָה, כְּלִי מִשְׁחָתְךָ פּוֹעֵלִי רַע .
תִּשְׁלַח חֲרוֹנְךָ, תִּשְׁפָּכֵנוּ כַּמַּיִם . וַיִּצְקֶס אֵל כָּל הַכְּלִים
הָאֵלֶּה.

אֲנִי עֲנִיתִי: מֵאֵד נִפְלֵאתִי עָלֶיךָ אַחֲוִיתִי כִּי תִרְבִּי
לָךְ בּוֹרִית תַּעֲלֶה אֵין בּוֹ . נִכְסֶם עוֹנֶךָ לֹא יוֹעִילוּ בּוֹ
דְּבָרֵי רִיבוֹת . וְלִמָּה כְּדַבֵּר אֶסֶת הַנִּזְכָּלוֹת הַדְּבָרִי, דְּבָרִים
אֲשֶׁר לֹא כֵן, לְמַעַן סַבֵּב אֵת פְּנֵי הָאָשָׁם לְהִתְגַּלֵּל עָלֶי
וְאֵת תִּנְקִי . הַעֲוִינִי הוֹמִיָּה וְסוֹכְרָתָ, הֲלֹא אֵת תִּיא
הַנּוֹתֶנֶת לִי כֹס לְבַחַר בֵּין מְחֹק לְמֵר . וּמִלִּסְתָּר עֵין

הלא יביט ויראה, יבסן בין פעור ונאה. בדברך שמעה
 אָנִי וסִבֵּן, בְּרוּחֲךָ תַעֲרֹב קִטּוֹרָה לְאַפִּי וְרִיחַ שְׁמָנִים
 אָרִיס . גַּם אֶת תְּמִישִׁינִי קָר נָחֵם . אֶת תִּלְמִדִי יְבִי
 לְמַלְחָמָה . אֶת תְּשִׁימִי כְּגִלֵּי צִנְלוֹת . מִפִּיךָ אָנוּ חַיִּים .
 וּבִלְעֻדֶיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת כְּגָלוֹ . וְלֹלִי
 רוּחֲךָ מִתַּפְשֻׁטָּת בְּתוֹכִי לְצַחֵק בִּי וּתְנִיעֵנִי אֲזֵן הֵייתִי
 כְּאֶבֶן שָׂאִין לֵה הוֹפְכִים, כְּצָחִים סִלַּע לֹא קָם וְלֹא זָע,
 כְּתִבְנִית אִישׁ מַחֲקָה עַל הַקִּיר וְלֹא רוּחַ בּוֹ . וְאַיִךְ אוֹכַל
 לַעֲבֹר פִּי יֵי, וּמַדּוּעַ יִחַשֵׁב לִי עוֹן? אַךְ אֶת, בֵּית הַמְּרִי,
 יָמִין וּשְׂמָאל תִּסְרוּצִי פֶרֶץ עַל פְּנֵי פֶרֶץ . גַּם אֶת תִּשְׁקָרִי,
 תִּהְיֶי נַעֲלָמָה, וּבָאָה עָלֶיךָ הִנֵּה לֹא תוֹכְלִי בַּפֶּה.

נִפְשִׁי יִרְעָה לִי הַעֲזָה פְּנִיָּה וְתֹאמַר לִי: רְאֵה
 דְּבָרֶיךָ אֵיךְ שָׁוָא וְדַבֵּר קוֹב וְאִין בְּהֵם מַמַּשׁ. לֹא כֵן
 בְּדִיד . הֲלֹא אֲנֹכִי הִנָּצַבְתָּ עִמָּךְ לְהַגְדִּיל וְלִהְיוֹדִיר גּוֹ
 חֹסֵר לֵב . תִּשְׁאַנִּי עַל אֲבִרְתֶּךָ אֵל אֲשֶׁר תַּחֲפֹץ תִּשְׁנִי .
 בְּנוֹחֶךָ אָנוּם . בְּלִכְתֶּךָ אֵלְכָה גַם אֲנִי . כָּל כֹּחֶךָ לְהַכְחִידֵנִי,
 כִּי תִבֵּא בְטִיט וְתִרְמָס בְּחֶמֶר, וְאֲנִי כָּל מַצְנִי הֵם
 לְהוֹעִילָה . מֵאֲזֵן הֵייתִי כְּלוּאַה בְּקֶרֶךְ וּבִכְרֶךְ יֵי אוֹתָךְ
 לְכַגְלִי לְהִיּוֹת בְּאֵלֵהֶם לְדַעַת טוֹב וְרָע . וּמַדּוּעַ אֵלִי
 רִיבוּת לְשׁוּם אֶת מִשָּׂא חֲטָאתָךְ עָלִי . זֶה חֲסִדָּךְ אֶת
 רַעֲךָ? אִין עֲנִנִי אֲצִלָּה כִּק כְּאִשָּׁה עֲזוּבָה וְצָצוּבַת רוּחַ,
 כְּבוֹדָה בֵּית מֶלֶךְ נִתְּנָה לְאִישׁ כְּנַעֲנִי לְאִשָּׁה, לְנִסּוֹת אִם
 בּוֹזֵאת יִצְתַּק מִמִּדְרַגְתּוֹ הַשְּׁפֵלָה הַגְּבֵה לְמַעְלָה . וְהִיא
 תִּתְּנֶה עִמּוֹ בְּיָשׁוּב הַדַּעַת, בְּסִלְסוּל מִדּוֹת יִקְרוּת . כִּי
 טַבַּע יִחְסֶה כֵּן חַיִּב . תִּיַּסֵּר אִשָּׁה בְּדְבָרֶיךָ הַנְּעִימִים,
 תּוֹכִיחֶנּוּ לְאַט בְּמַחֲמָדִי לְשׁוֹן . לְשָׁנוֹת אֶת טַעְמוֹ טַעַם
 לִפְגָּם . וְהוּא לְרַע טַבַּעוֹ יָבוֹן לְשֹׁכֵל מִלִּיָּה, יִמְשַׁל בָּהּ

בַּחֲמַת אַפּוֹ יִרְדֶּה בָּהּ בַּפָּרֶךְ בְּבִגְדוֹ בָּהּ . וּבַחֲמַת עֲצָח
וְדָרָר לְקִיּוֹם מַעֲוֹנָהּ , לְרוּמָם אֶת בֵּית אִישָׁהּ , וְהוּא יֵאָחֵז
דָּרָר עַל־תּוֹן הַפֶּךְ רְצוֹנָהּ לְהַעֲצִיבָהּ . כִּכָּה תִּתְּנֶהָ עָמִי .
כִּי אֶעֱצֵק : שִׁים פָּנֶיךָ מוֹל הָאֱלֹהִים . וְאַתָּה אוֹמֵר : שִׁימוּ
לָחֶם . כִּי אֹמֵר : הִכָּה , נִבְּנָה לָנוּ עִיר גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים .
וְאַתָּה אוֹמֵר : הִכָּה וְנִשְׁתָּה . בְּאֲשֶׁר אֹמֵר : קַח לָךְ עֵץ
חַיִּים לְמַחְזִיקִים בּוֹ . וְאַתָּה אוֹמֵר : קַחוּ לִי מִנְּגֹן . כִּי
אֹמֵר : יָקַח נָא מַעֲט מִיָּמִים מִמַּעַיְנֵי הַיְּשׁוּעָה . וְאַתָּה
אוֹמֵר : קַח אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס . כִּי אֹמֵר : נִרְדָּפָה
לְדַעַת אֶת יְיָ . וְאַתָּה אוֹמֵר : אֶרְדֹּף אֲשִׁיג אֶסְלַק שָׁלָל .
אוֹי לָךְ עָנִי כִּי אֶכְדֶּסְ . לֹא רָצִיתָ לְהַכִּירָנִי וְאֹנְכִי
נִכְרִיתָ , שְׁלַחְתִּי מִמָּקוֹם קָדֹשׁ לַעֲלוֹת יָסֹס הַבָּשָׂר . וְלֹא
רַב לָךְ סוּרָה מִנְּתִיבָתִי עַד תִּכְפֹּר בַּטּוֹבָה וְתֹאמַר כִּי
הִנֵּנִי לְמוֹקֵשׁ בְּקֶרְכֶּךָ . הִיכְפֹּר הָעוֹן הַזֶּה בְּנֹכַח וּבִמְנוּחָה
עַד עוֹלָם ?

יְיָ אֲבִינוּ , הֲלֹא שְׁמַעְתָּ רִיבֵי נַפְשֵׁי עַם גּוֹפִי וְגוֹפֵי
עַמָּה , תִּכְלִית דְּבָרֵי גּוֹי וְנִשְׁמָה שְׁנִיתָ בִּי . שֶׁהֵם לִפִּי
דַּעְתָּם יְכוּלִים לִפְטוֹר עֲצָמָם מִן הַדִּין . טַפְשִׁים הֵם .
בָּא זֶה וְאַבְדָּה אֶת זֶה וְאַחֵר כֶּךָ תוֹלֶה זֶה בָּזֶה . כִּתְּהַנְצָלוֹת
הַחֲגֵר וְהַסּוּמָא שׁוֹמְרֵי הַפָּרָדֶס אֲשֶׁר לְמַלְךָ . וּכְהַתְּנָצְלוֹת
הַסּוּס וְהַמַּצְרִי בְּצֹאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם . וּמִי עָדָם וְנִבִּין
לְבַצֵּעַ מַעֲשָׂהוּ , הַשִּׁיב לָהֶם גְּמוּלָה לְאִישׁ כְּפָעֻלוֹ כִּי
אֲלֵהֵינוּ . וְכִיד שְׁגִייתָם מִי יוֹדֵעַ בְּמִשְׁקַל לִפְלִי לְמִי יֵאָתֶה
עֲשׂוֹתוֹ הַפְּשָׁרָה בְּלִתִּי לִי לְבַדּוֹ . יַחְזִיר נִשְׁמָה לְפָנֶיךָ
מוֹכֵס בְּאֲשֶׁר הִתֵּהָ בְּאִמְנָה אֲתוֹ . חוֹבֵר עַד רִי"ס
מִחֲדָם יָשׁוּב לְסֹבֵר בִּיגִייתָם כְּמִפְּרָאשׁוֹנָה . רֹכֵב שְׁמִים
יִרְכִּיבָם בְּמִרְכָּבַת הַמֶּשֶׁן ה' לְהַנְקֵם מִמַּעֲשֵׂיהֶם .

שנים יחד עשו שלא כהוגן . ותגמולם ישאו על שקם
שניהם . ועתה אשוב אל נפשי .
נפשי , ספיר גזרתיך וך וישר . מנשמת אלוה
מוצאתיו מקדם . ואם קרעת שמים נרדת לשכון בערפל
שיתי לבך למסלה העולה בית אל . אל תשכחי עמך
ובית אביך אשר ידעת מאין המה . הרגעי ודמי לי
ומתהומות הארץ בעלך גם עלה . ועתה אחותי הסרישי
אליו חולי וגוחי מבטן שאל מארץ הריסותיך , צאי
לך בעקבי העקמים הדיבקים ביני באשר ידבק האזור
אל מתני איש . בזאת תנצלי בצפור מפח מן האדמה .
ואם מנעימי ומנוד נדסה קראו לך , בהם ראיתיך מתבוססת
בדמיוך , בצבורם שפלת מארץ ומעפר תשחי . שובי
שובי השולמית אל ערי הרכב אלהים רבותים . שובי
אל עריך אלה אשר יצאת משם . את יי צבאות אותו
תיראי תקחי מוסר . והוא ימן לך אחרית ותקנה בגלו
בצרוגת הבשם . שישי ושמחי כי יאתיו חשמלים ,
לקראת באך בנן רבנו . גילי מאד כי יאמרו באנניך
בני האלהים : אחוננו את הוי לאלפי רבבה ואלף אלפין
ישמשון רבון עלמא יי . תחליפי כח מקום יגיעת
בשר . תצדי תפיך ונצאת במחול צדיקים בגן עדן .
תמונת יי מביטי , תשבעי בהקיץ תמונתו . יונתי תמתי
זה סודך אשר מעשי עמדי . אחרי גמן השם מפתח
ההקינה על שקמך פתחי לי אחותי רציתי שערי צדק
אבא כם אודה זה . אודה עלי פשעי לי כי מיום חלל
המקדש שמעו ונקרע המנבח לא נשאר קידינו ונבח ומנקה
זולתי ונבח תודה לי . אדאג טחשאתי נחמני עושני
כי מודה ועוב ירחם . בקול תודה אובקה לו ממנה

אֲנִשֶׁ . עֲוֹנִי אֶגִּיד בְּלֵב נִשְׁכָּר וּמַעֲוֹף וְכַתּוּת לֹא יִשְׁאַר
 בְּמִכְתָּתוֹ גַּם צָרוּר . בְּזֹאת אוֹחִילָה יְשׁוּעָתָה לִּי . אֲבָל
 טָרָם אֶת חֲטָאֵי אֲנִי מִן־כִּיר , לִפְנֵי הַחֲלִי לְשִׁים לֵאלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד וְתַת לוֹ תוֹדָה , אֲשַׁאלָה מִמֶּנּוּ : יִרְאֶה אֶת
 עַמִּלִּי וְאֶת לִחְצִי . בְּמֹו פִי אֶתְחַנֵּן לוֹ : יָשׁוּב יְכַחֵם־נִי מִן
 הַעֲבוּרָה הַקָּשָׁה אֲשֶׁר עָבַד בִּי , אוֹלִי יִשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹל
 תַּחֲנוּנָי בְּהִתְחַנְנִי אֵלָיו עַל עֲוֹנֵי וּמַרּוּדֵי — תַּחֲנוּנִים
 יְדַבֵּר רַשׁ .

צַדִּיק אַתָּה יְיָ כִּי אָרִיב אֵלֶיךָ . דּוֹרֵשׁ מִשְׁפָּט
 וּמִהִיר צֶדֶק מִשְׁפָּטִים אֲדַבֵּר אוֹתְךָ . מִי אֲנֹכִי רַמָּה וְגוֹשׁ
 עָפָר כִּי תִשֵּׁית אֵלַי לִבֶּךָ . מִי בֵיתִי כִּי תִסְקַד עָלַי
 אֶרְצָה . רֵאשִׁיתִי מוֹצֵר , מַחְמֵר עֲשִׂיתֵנִי , נְגוּעַ מִכָּה
 אֱלֹהִים . וְאַחֲרִיתִי כָל־צֶמֶת שְׂבֹאתִי מֵאֲדָמָה אֶל עָפָר
 תִּשְׁיבֵנִי . וּבֵין שְׁתֵּי הַנִּקְדוּת הָאֵלֶּה קָצִי וּמִדַּת יְמִי ,
 כְּאוֹרֵם נָטָה לָלוֹן . זֶה שַׁבָּתִי הַבַּיִת קַעֵט וּמַהוּמָה בּוֹ
 תִשְׁכִּיבֵנִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְשִׁחְרַתִּי וְאַיִנִּנִּי . הַיּוֹם
 כְּנִשְׁרִים אֲעֲלֶה אֲבֵר . וּמָחָר בִּקְבֹּר . וְאִם כַּחוֹל אֶרְבֶּה
 יָמִים . כָּלֵם מִכְּאוּבִים . הֵייתִי בַיּוֹם הַזֶּה מִתְּלָאָה וּבִלְלִילָה
 וְחַתְמִנִּי בַחֲלוּמוֹת . יִבְעֲתוּנִי מְרִירֵי יוֹם יְבִהְלוּנִי חֲוִיוֹנוֹת
 לִילָה . כִּלְיִתִּי שְׁנוּתִי בַעֲמָלִי . לִבִּי לְנָשִׁים וְלַטֶּף . נִקְשִׁי
 בִּי תַתְּעִטֶּף . וְהִמִּיתָה לְהַחְיוֹתָם לְמִשְׁא מֶלֶךְ וְשָׂרִים .
 נִשְׂאֵתִי אֵימּוֹת מָנוֹת כָּאלוֹ מִצִּיאוֹתִי יֵשׁ חֲלוּשׁ וְקָצֵר
 וְקָשָׁה קְרוֹב טְבַעוֹ מִטְּבַע הָאֵין . וְאוֹלִי טוֹב מִמֶּנִּי אִם
 צָדֵן לֹא הֵייתִי . וְאִיכָּה , אֱלֹהֵי , בֶּן אָדָם תִּסְקַדְנוּ לְמִצָּא
 עֲוֹנוֹ לְהַתְּפֹשׁ ? וְאִם הִנֵּפֶשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר נִתַּן
 עָמְדִי , הֵיא נִתְּנָה לִי מִן הַעֵץ מֵר מִיָּה . מִדּוּעַ בְּאַחֶךָ
 תּוֹכִיחֵנִי ?

אלה כל בריות, חדל ממני כי הבל ימי. מבטן
 לקבר אוכל כל עוד נשקמתי כי. בעותי אלה יערכוני
 עד אגוע. מקמם שותה רוחי. בקיץ קץ עלי הועם.
 ובחרף חמה עזה עלי תחרף. הגלגל בתנועתו יביא
 בכליומי בני אשפתו. בשנוי עתותיו עו פני ישא.
 בתקופותיו בנה עלי ונקף ראש ותלאה. היתי בקיץ
 אכלני חרב ותוכי נחר. שרב נשמש ילחטוני מסביב
 ממקתו יונקתי תיבש שלהבת, ילחכו את כל סביבותי.
 להניס לחי. בחמו פסד קראני ורצה מדבר הוות כי
 יבא בארצנו, פן יתן המשחית לדרך בארמנותינו. לא
 אמלט מהשחפת והקדחת. שבע אפל מדלקה לסרחור
 מפגע לנגע בצת חמה מנתיקה תצא למלקמה לחסר
 מוגנו. וחס השמש ונמס כחלב יתיכנו. בחרף ממזרים
 קרה צנת שלג נקרח בלילה בגבינה יקפיאנו כפור
 כאפר יפור חמנו היסודי. אל מי מצדדי אפנה להמלט
 מיד האלהים האדירים האלה ובכל הארץ יצא קנס.
 אנה אני בא לבלתי יסגעוני בדבר או בחרב ובכל
 מקום מקטר מגש לשמי. אי זה בית ואי זה מקום
 לנוס מפני חמת המציק, הרבה סעע, אם יהי רקיע
 בעוכרי ויקימנו לו למטרה?

אדון כל תולדות, אם הימים כוננו חצם על יתר
 לדקבני, יטילו עלי חגיתותיהם להפותי, מדוע ירב
 בעסק עמדי? איך תשת עלי חטאת אם רב שבעתי
 מרורות? למה תביט מעשה ידי אדם? אם כה תעשה
 לי אלהים וכה תוסיף ענה ענה תסובב נבר, מדוע
 אימתך תבעתני למצא צוני? אם ככה יעשה לאיש.
 הן מאז חוללתי יחמתני אמי, ימי אימים, עתותי

בַּעֲמֶהָ, בְּרַגְעֵי עוֹרֵי רַגַע. תִּרְדָּפֶם בְּסַעֲרָהּ תִּאֲלָתֶהָ
 לָהֶם. נָסוּ כַּצִּלִּים יָמוּתִי בְּרָחוּ לֹא רָאוּ טוֹכָהּ. בְּהִבֵּל
 בָּאתִי בְּסוּפָהּ וּבְסַעֲרָהּ דִּרְכִּי. וַתִּשְׁאַנֵּי רוּחַ לֹא בְרוּחַ ??
 מִבֶּטֶן אִמִּי הִבִּיאֹתָנִי עַד הָלֶם. בָּמֶר נִפְשִׁי בְּחַיִּי וּבְעוֹדִי
 כָּל מִשְׁבְּרֶיהָ וְגִלְיָהּ עָלַי עָבְרוּ. וְאֲנִי כִי אָשִׁיב אֶל לִבִּי.
 בָּמָה יִרְכָּה אֱלֹהִים מֵאֲנוּשׁ, נִפְלְאֹתַי אֵיךְ בִּשְׁחַל תִּצְוֹדֵנִי..
 אֵל תִּפֶּן אֶל קִשְׁיִי וְאֶנְחַתִּי מִמֶּה לֹא נִסְתָּרָה. אֵל תִּכְרָא
 אִם חֲסָאתִי לָךְ, נֹצֵר הָאָדָם, וּתְלֹאוֹת גּוֹי וְצָרוֹת לִבִּי
 ?? אֱלֹהִים אַתָּה יִדְעָתָה.

שִׁית מִמֶּנִּי עַד אֲרִגִּיעָה וְאֶבְלִיגָה מֵעַט מִמִּצּוֹקוֹת
 חֲזָקוֹת בְּתִירוֹנִי לְתַמּוּרוֹת זְמַנִּי. מִנְּעוּבֵי וְעַד עֲמָה סִבּוּנִי
 גַּם סִבּוּנִי יִתֵּר עַל הַתְּלֹאוֹת הַטְּבָעִיּוֹת הַשְּׁווֹת לְכָל אִישִׁי
 הַמִּין וְהַעֲתִים אֲשֶׁר עָבְרוּ עָלַי, אֲשֶׁר לֹא רָאוּ אֲבוֹתִי
 וְאֲבוֹת אֲבוֹתֵי בָהֶם לִרְעָה. יָמִים אֲשֶׁר בְּסִרְתִּי בָהֶם
 קִנֹּת מַחֲסִיִּים. לוֹ בִּקֵּשׁ מִמֶּנִּי אֱלֹהֵי: שְׂאֵל מָה אֶתֶּן לָךְ ?
 אֲזִי אֲמַרְתִּי: בִּשְׂאוֹל תִּצְפִּינִנִי. מָה מִתּוֹק מִדְּבַשׁ בָּלוֹת
 הָרוֹס, "וְהִנֵּה טוֹב מוֹת" — אֵין כְּמוֹהָ, תִּנֶּה לִּי. בָּמָה פְּעָמִים
 מִפֶּסֶד נִסְיוֹן הַצָּרוֹת הַמִּתְבַּשְׁוֹת שֶׁמִּעֲתִי אוֹמְרִים לְהָרִים:
 כִּסּוּנִי. גְּבָעוֹת, נִפְלוּ עָלֵינוּ. נַעֲוִיתִי מִשְׁמַע בְּרָעָה אֲשֶׁר
 יִמְצָא אֶת עַמִּי. נִבְהַלְתִּי מִרְאוֹת בְּאֶבְדּוֹן מוֹלֶדְתִּי.
 וַתִּקְצֹר נִפְשִׁי בַּעֲמַל יִשְׁרָאֵל בַּעֲלוֹת עָלֵינוּ רוּחַ הַמּוֹשֵׁל
 זֶה שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְהַגְלוֹת עַמִּי בְּרֹאשׁ גּוֹלִים. עַל
 צֶאֱן קִדְשִׁים נָטָה קוֹ תְּהוּ הַפֶּקֶם בְּאַפּוֹ וּבְיָד חֲזָקָה יִגְרַשֵּׁם
 מֵאֶרְצוֹ לְדִרְאוֹן עוֹלָם. הַעֲבִיר אוֹתָם לְעָרִים בְּצִירָם
 וּבְחֹסֶר כָּל. הָאוֹצְרִים וְהַב לֶרֶב בְּאֶרְמְנוֹתֵיהֶם נִשְׁמּוּ
 בַּחוּצוֹת. הַשּׁוֹכְנִים כְּמִלֵּךְ בְּגָדוֹד בְּסִרְיָתָם וּבְטִירוֹתָם
 חִבְּקוּ אֲשַׁפְּתוֹת לְמִתְפּוֹכוֹת הַיָּמִים בַּחֲרוֹת אָפֶם בָּנוּ

להשמיד ולעבד זקני הדור ושכניו . לתופשי התורה
 תבלעמו ארץ . נקטה נפשי בחיי . חסידי עליון פורמי
 בריתי שפבר מתו המסו את לבבי פדונג מפני האש
 בהתסדש אחריהם דור חנף ומרע תרבות אנשים
 חטאים . ירדף אויב אחרי עושי משפט וצדקה בארץ .
 רשע מכתיר את הצדיק . לא נותרה בי נשמה .

יסף מכאוב על מכאובי בקום עלינו פעמים צרה
 ליצקב . זה שנמים הרעה בקרב הארץ . ראשונה בפרח
 רשעים עמדו עלינו לבלותנו עם נבל אשר יקרא עליו
 מלא רועים . על זרע קדש ידו גורל באפס הרגו בנו
 זמן ועולל בחור ובתולה יונק עם איש שיקה . נקמת
 עם רב מישקאל ביום פרות רועים חילנו . מאת ??
 הימה זאת כי עוננו תורתו . צדיק הוא כי פיהו מרינו .
 אם הרגנו כל היום בשכן ישראל בארץ שהיא — להסריב
 אנשיה . ונצלו יושביה אהבו הבו רצום ונגוב . ד מ י ם
 בך מ י ם ם נגעו תחת היותנו גוי צדיק שומר אמונים .
 ולא אבה ?? לסלם אכלה נבלה הארץ מרעת יושבי
 בה . חמס בארץ עשק רש גולת העני ואונאת העשיר
 בבתיהם . סלחלה בכל מתנים בשמענו אז — לקוחים
 למנות ומטים להרג להקדיש את קדוש יצקב למען
 ספר שמו . נחשבו כצאן טבחה ביום הרג רב לא
 פחדו ולא נעו בהרג הרג מר לי מר ליום ענן ונצרפל
 אל : יסך בימי שנה . ביום שהוא חלק עמי ימיר . יבטר
 אלהים חדשים . לא יכול להתאפק בהוציא אל הורג
 בניו . נמוגו כי אכלה חרב סביבם ומלאו פני תבל
 מטעני חרב . זוובו מדקרים זוב דמם . בני יצאוני .

חלק לבם ויכרתו להם קרית חדשה. אף על פי שתחלתם באנס — סופם ברצון.

וזאת שנית הנה על הנה. מצפון תפתח הרעה. מושל הקשיב עלינו לתמו הולך רכיל על צדת בני ישראל ושם לה צלילות דברים. חס לה לנרצה דאברהם יצשה בדברים ההמה. אויבנו כי רבו קנאנו במלך ואכלו קרצהון דיהודאי ניאמרו לו: מצאנו מי"ם רעים והערץ משפלת בפשע יעקב. כל זאת הנה עם בני ישראל נוצצו לב יחדו להמית נפשות אשר לא תמותנה. ואתם מקרב אחינו כל צרוע וכל זב. אלה דברי לשון מדברת גדולות, ידע לאשפתעויי לשנא בישא דהמן. ויהי בדברם אליו יום ונקול נשמע הולך וסוק מאד. ונאמן העם, דבר מלך שלטון יצא מפיו לבקש האמת. למראה ציניו ישפט, למשמע אוניו יוכיח. כי אין וכלת במלכי בשר נדם ביותר מזה. גויי הערץ חיים בלעונו לשנאת חמס והמלך וכסאו נקי. מי שמע צרת ישראל ואת הלסץ אשר מצרים לוחצים אותם להוציא מפייהם אשר לא עלה על לבם, ולא תבסר מחנק נפשו? מי ראה למשסה יעקב, יסורים קשים וענויים כמותם לא נקראו בכל הערץ ובכל הגוים, ולא ימות לבו בקרבו? האלהים מצא את עון ישראל לשפך בהם פאש חמתו, בצרה כם אש יי, קדושי עליון בלבית אש איש וביתו באו כסתן יוצא מחסתו, יצאו מבית הסורים לקדש אביהם שבשמים. אל נקמות, הופיע. נקום נקמת דם עבדיך השפוך על לא חמס עשו. ראה יי והביטה הערות האלה להם נמכרנו אני ועמי. פקח ציניך וראה את שוממותי אלה, הטבעיים

והמקרים. מצת צשיתי בסתר רקמתי בתחיתות לא
שקטתי ולא נחתי. מאז נפחת באפי נשמה אני חומה
הייתי לסבל המכות האלה מכף רגל ועד ראש.
שמים אלה חקרו עברו ראשי בתקופות ימים
בעוד שנה לראשונה, מקץ היות לה שנים עשר חדש.
השנה ממחרת לבא ועוד בה שלישיה. תורת יי תמימה
נקדשה ביום חתונה והיתה לבצר. מלבד כבד הנלות
ושנאת האמות עלינו חזקה נלאיתי נשא קנאתם ועברתם
בי קשמה. אלי גוים יבאו לשלל קניני בתוך האהלי.
יחזיקו עשרה אנשים, מלשונות הגוים שפת לא ידעתי
אשמע, בכנף איש יהודי להפשיט כתנתו לשאת רידו
מעליו. ואם יצו פניו למתעב גוי להסיר חרפה ולהשיג
כלמות בסרבו ירוץ אליו בצנאר לאחז בערפו, אם יי
לא ישמר. ומה לא תשא פשעי ותעביר את עוני,
בושא עון נפשע? אם גלמי יי ראו ציניק אותי יום
יום מבוכות בכלפות יהלומון וכפטיש יפוצץ סלע. ומה
ימריצה בי תראה מה צשיתי לה ומה הלאיתי, ואני
באין נגדה באפס נהיה נחשבתי בעיניך? ואתה קדוש
יושב על כסא רם ונשא, איך תשפיל לראות בארץ
צלילות מצעדי גבר להגל דמה וכל צעדיו תספר?
אלהי, לרב חסדיך עלי וטובותיך אתי, אין גם
אחד אני כדאי לקבל. לא יועיל התנצלות לבסות
קלון ולא אוכל להסיר אשמתי ממני. גדלו תלאותי
עד לשמים ומעל שמים חסדך וחמלתך היא סמכתני.
על פן ידעתי כי חטאתי חטאים גדולים, ברחמיך הרבים
אתה תכפרם. אגא שא נא לעונות ולפשעים ולחטאים
שעויתי ופשעשתי בגדל חסדך. ואיך אמר לפניך מוחל

וסולט, כי חסיד אני ולא עון לי, או כי צדיק אני ולא
 חטאתי, אבל חטאתי חטאה גדולה ונפער העניתי.
 אשמתי אשום אשם לי, בראתי משחית לסבל.
 געלה נפשי תוכת יי, דעת מאסתי, הכנתי לפצעי
 נפשי, וילד מסבן לסבורתי, זריתי פנש על פני.
 חמדתי ונשבתי בצל הקסף, טבעתי ביון מצלת מאנתי.
 יצאתי לי פסל כלו תהו, כסדתי אמרי קדוש, לבשתי
 נילבשני בגד בוגדים, מרו מריתי את פי יי, נמתי
 כמף סוכרת, סבותי אני לזאש את לבי מעבד אלהי.
 עברתי ממצותיו ושבחתי, פציתי פי לסרף מערכות
 אלהים טי, צדקת יי נאצתי, קמתי אני לסתם בית
 און אשר נעלו ראשונים וקה סגור, רצון מי לא
 רצתה נפשי, שמרתי ארחות פריץ, פרתי בלבי תהו
 נבהו נחשף, נעתה יגדל נא פם יי למחות קעב פשעי
 וכענן חטאתי.

שומע תפלה חבני ושמע תפילתי בשכרון מתננים
 ובמרירות לב על חטאתי נגדי תמיד, כי יפגעו בך
 אנשים מרי נפש, כמוני אני עבדך, סכין לבם תקשיב
 אזנך, לשועתם תשמע וסלחת, אלהי, נפני מכל עון
 ואשמה ואל תתן את פי לחטיא את בשרי, ומה שחטאתי
 תשליך במצולות ים ולא נעמדו עליו דגים, תכבש
 עונותי תאטר עליהם באר פיה, אלהי, פתח לבי
 בתורתך פתוחי חותם, יחד לבבי ליראה את שמך
 נצח נצחים, עיני ולבי קרב אותם אסד אל אסד וקוי
 לאסדים בידך, שימה נא ערבני עמך, נבד טוב בחותם
 על זרועך, העיר הקדש וטהיכל לפני תבנה בגן עדי
 עד ובזרועי אקבץ אבנים לבצר החומה ובסיקי אשא

נפוצות יהודה וישׂראל . אסוף תאסף יצקב בלו אל
מעון קדשך ננה צדק הר הקדש . בעוד נשמתִי בי
אנאה בירושלים מלך בתוכה מגזע ישי בנפי בקנף
מעילו נוגעות בנף אל בנף . ציני יחזו לציון גואל
קרוב ממני . תשפך רוסך על בשר אדם מבני ישׂראל
המה . ונקה עלי רוס השם ואתנבא בתוכם . כי רבות
בשנים יקרו דבריה אין סזון נפרץ . ונפני השם לראות
יום יהיה אור הלכנה באור הסמה ואור הסמה יהיה
שבצתים . ומציון תצא תורה ודבר יי מירושלים .
יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי .

אמר המיסד: הנני יסדתי בהפכת העולם ובחינתו
אכן בן פנת יקרתו יריתי. ולכן קראתי שם האגרת
הזאת אכן בן. כאלו היא אכן סגלטה וטבעה לבחן
בה מומי העולם וחסרונותיו ומקסיו ובגידותיו. ואני
הנני יוסיף להתנצל כי לא מחקמה עמלתי על זה ולא
מהיותי ראוי לכיוצא בזה ולא מפני שלום העולם
ושלנתו. כי זה ימים רבים הספך יי לישראל לבקר
צלמנת ליהודים היתה תונה ונגון חשך אפלה בכל
מושבותם ויתהלכו באשר התהלכו לבכי ולמספד. ממורד
בית חורון למצלה עקרבים. שק ואפר יצע לרבים. גם
לא ממעוררים העירוני מבצלי מלאכת השיר. כי
בעונותינו מרב הנצרות זאת המלאכה כבר אבדה.
ממגורות וסתתמים פתחו העצטים לאתים וקסותות מחתות
תבטשנה. מתו בני הנצחות והמליצה נישחו כל בנות
השיר, והנותר פגול הוא לא ירצה לקרפן אשה לבני
העולם, כי לא יושרו שירים על לב רע. אבל אקמה
עשיתי זה לשתי סבות:

הראשונה — לקבד אלהי ישראל לקרב
לבי לצבודתו בטחם אמות, להעיר את נפשי ממיד
שיהיו פי ולבי שוים.

ושנייה — לקבד צשכה שליטים שלטי
הגבורים צשכה אנשים ראשי בני המצלה והקבד הם
הושיבוני בגליל קטלונגא — ארץ אשר יי אליהנו דורש.
ארץ אשר אויתי למושב לי, ואם לא אפוא עיני ולבי

שם כל הנמים בעבור הנזכר שמי בן שן משפטיהם .
 עשיתי לי שירים ושירות בעבור העשרה אשר יריעות
 משפן יי פיריעות שלמה . אשר אצבעותי היו כגבורים
 אספרם בסדר העתק מציר אל עיר להולף מפרווינצה
 הלוח ונסוע בגליל שהוא יכולנהו עליון . גם בכל עיר .
 כפי רב השנים תרבה הקדימה .

ראשונה בשלדון יכולנה עליון .

אחד היה אברהם ואין שני להעריכו במעלותיו .
 השגתו לא תסלה בהקמת מצרים ומדע כל בני קדם .
 שר צבא חקמי הדור . לכל דבר חקמת בינה ראשון
 ראשון . לו דומיה תהלה . העתק השלם הרופא המבהק
 גדול מכון שמו יאמר העבד הוא אדוני אברהם
 קשר יי .

והשני היושב על בסא המעלות רם ונשא
 תפארת חקמים הדור השלמים צמוד המדות והמוקר
 שלמים לא צממוהו . העתק הגדול הרופא הממחה
 מאשרי בנדיט יי .

והשלישי קליל המדות . בכל תהלה מדבר
 בו נקבדות . הוא מרצי אחזתי . הוא יחיד סגלתי .
 יונתי תמתי . יונה נחפה בלסוף המעלות . ותשוקת
 תהלות . באבת אהבתו יסוף לי הנצלה לכל לראש
 דון יונה קבל יי .

ומשם גירונה תהלה .

הרביעי אריה כיצר תלכנון כפיר בעדרי צאן
 קדשים ארי שבחבורה עז בנמר במלחמתה שלמה .
 הגבר הוקם על מרום שבח ותהלה דון טוחרים
 איצק יי .

הַמִּשִּׁי אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְצָךְ, עֲנֵן הַכְּבוֹד, לְמַטֵּר
 גֶּשֶׁם חֲכָמָה וְנֹת יֹאמֵר הוּא-אַרְצָךְ יוֹשֵׁב בְּשֶׁבֶת הַגְּדֻלָּה
 וְהַכְּבוֹד הַקָּמָה וְהַנְּשָׂאָה שְׂרָשׁ הֵיחָס צִמְחַת הַחֲכָמָה בֶּן
 מַלְכֵי קִדְמָה הָאֲדוֹן הַגְּדוֹל הַחֲכָם הַכֹּלֵל הַנְּשִׂיא הַלְּוִי
 דוֹן יְהוּדָה דִּי צְקוּר טָלָן א.

הַשִּׁשִּׁי מוֹפֵת הַדּוֹר אוֹת הַיָּמִים כְּלִיל הַמַּעֲלִיז
 צִטְרַת הַיָּחַס צִיץ הַדָּת גִּזְרֵי הַתּוֹרָה הָאֲרָץ הָאִירָה
 מְכַבְּדוֹ לְאִירֹ לְיְהוּדִים הֵימָּה אוֹרָה הַשֵּׁר הַגְּדוֹל
 הַעוֹמֵד עַל בְּנֵי עַמּוּנוֹ לְתַהֲלָה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת מַדְבְּרָנָא
 דְּאֶמְתָּה הַנְּשִׂיא הַנְּכַבֵּד הַרְבֵּי הַמְּבָהֵק דוֹן בּוֹנֵפֹשׁ
 שְׁאֵל מֵאֵל.

הַשְּׁבִיעִי כְבוֹד הַחֲכָאִים צְבִי הַחֲשׂוּגִים פֶּאֶר
 הַזִּמְן הַחֲדָת הַיָּמִים חֲכָם חֲחֵן לוֹ חֲסֵד יְסוֹכְבָּהוּ
 וּמַמְתְּקִים חֲכֹ שְׁקֵר חֲחֵן בְּעֶרְכּוֹ לֹא יִתֵּן סְגוֹר תַּחְתּוֹ
 הַשֵּׁר הַטֶּפֶסֶר הַנְּכַבֵּד הַחֲכָם דוֹן בּוֹנֵשׁ יְנִיֹּר
 גִּבְרָאָן יִיָּץ.

הַשְּׁמִינִי כְרוֹב מַמְשַׁח הַסּוֹכֵף בְּכַנְפֵי מַעֲלִיטוֹ
 בְּנִפּוֹת הָאֲרָץ אֲנִי וְסִפֵּר תּוֹרָה לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִידָה אֵל
 נִחְלָת הוֹרִיו וְאֵל אֲחֻזַּת אֲבוֹתָיו יוֹשֵׁב קִנְאָן חֲדָשׁ מִלֵּא
 בְּרַבִּת יִי מֵאֶסֶף לְכֹל הַמַּחְנֹת מִיְּנֵי הַשְּׁלֵמוֹת זוֹכָה
 לְכַתְּבֵי תּוֹרָה וּגְדֻלָּה יַחֲדוֹ יִהְיוּ תַמִּים עַל רֹאשׁוֹ.
 וְאֵלֶיָּהּ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נִפְשׁוֹ. בְּרִי מְבִנִים כֹּף בְּשָׁנִים.
 וְטַעְמוֹ כְּטַעַם זִקְנִים. הוּא אֲנִי וְאֲנִי הוּא אֶחָד בְּגִדֵּר
 שְׁנַיִם בְּשֵׁמוֹת כְּנֶגֶד הַטֶּבַע וּמַעֲשֵׂה גִס גּוֹף אֶחָד בְּשָׁנֵי
 מְקוֹמוֹת הַחֲכָם הַמְּפָלָא הַנְּשִׂיא הַנְּשִׂא דוֹן חֲסִידָא י
 קָרִישׁ קֶשׁ יִיָּץ. וּמַשְׁכֵּי טְרַאגוֹנָה הַקָּרָה.

הַתְּשִׁיעִי יָדִיד יִי מוֹדוֹת הוּא חֲטֵר מְגוֹעַ

החכמה והשלמות נצר משרשי היחס ומצלת האבות
צניף מ"יכה גדול ונשוא פנים בלביא ישלן באהלי
שם ותהלה קדרש את יי גע ומצא לא היתה סעלה
אשר שגבה ממנו החכם הגדול האדון הנקבד הנשיא
הנצלה דון שמואל בנבנש"ת י"ץ.

העשירי הפתח הטוב מזקק שבצמח ראש
השלישים. גדול עם אלהים ועם אנשים. מקור החכמה
והפדע נחל נובע מיני המדות אשר לא יכזבו מימיו
עץ הדעת נטוע בגן הקבוד לא ימיש מעשות פרי
צבי עמו נזר אהיו השר הנקבד דון אתה טרוק
קרישפין.

עשרה אלה המה השומרים נקשי הלא היא
באצרותיהם לפקדון בארץ וכי יישר בצניי האלהים
לקחת נקשי ממני אמר ליי לא בי היא כי ירצה
השם רוחי ונשקתי אליו נאסף אמר אין עמדי בדבר
גבורות מעלותיהם משמחי לב משלי נצשו וברוח
קדשם נוססה בי כל צבאם.

לקבד העשרה סימתי האגרת בחדש העשירי
הוא חדש טבת והעולם אחר האלף החמישי בן שלש
ושמנים שנה. אני הוא הבר באלפי אשר ידעו ספר.
צעיר להיות בעברי עבדיהם הקטנים, מתפלל ליי אלהי
השמים בעד השארית הנמצאה, ואם אני כדאי, מבה
אלהים ומענה לתפוחות הזין בקלל ובפרט. שואג
בארי למצוקת זמנו שאלו ושלל אים צת סכו יחמס.
בחקר חוצות אותו יחמס. משא תלאות ובהלות על
שכמו יחמס. המשים תפלה תמיד בעד השארית סגלת
אמתו גזרה ונימוס. קלוימוס בר קלוימוס. הנשיא
עמי עשו.

אלה ראשי פנוות הספר הנכבד אבן ביהן לבית אבותם
אשר אספנו כעמיר גרנה הפלל העולה בפרקיהם
לתולדותם:

הא' וסודתו דהררי קדש לחצב נחשת כלל מסריו ויפי
מליצותיו. לקאיר נמיבות גלונים במעגלותיהם. לסגל המסלה ולתשיר
ארחותיהם.

הב' התנצלותו של היותו מעמיק סרה אחר מומים לבקר.
ומקשי תמן חוקר. שמא בנאים יסגרו בו וילמדו מהוכם לשבר.
הג' שלא יתשדוהו גם רוח וגאח. בעלה שיאו לשמים. לתח
מס דאדם וכן יתן בו לזות ספקים.

הד' לא כן הוא עמו כי כל ימיו ברח מאנה וכתר
בשפלות. ולא בא בחבור הזה לטל לעצמו עטרה כרום ולתי בני
אדם הוללות וסכלות.

הה' בו יקנו על זמנו ויחביר במליון דריותיו. כי רבו
גרמו לו עקימת ספקיו. ולהיות מסר לקלם ישראל כליותיו.
הו' ישא כינה של העדינה נפשו המבדלת. שהורה גפחה
בו למען תהיה גברת. משרבת דרכיה תשקה כורה הומיה וסודרת.
הז' עורנו מבדר מתגבר להתאונן על נשמתו קרצה גדרה
הסירה משוכתה. בהרשת ארץ הניא אביה ואחיה אחיה

הח' מדבר על לבו ישמע הנגיד אל ישעה לרברי שגר
ושא המורתו. יבח צור מעודה לקח שרלתו.

הט' תשח עליו נפשו ותר יזכר שברו וסברו של יז'
אלהיו כי סוסו למות. יתן מעשיו וינגחשו שלמות.

הי' לבו יוסיף מכאוב, מלכת אחר הרקים יסוב, ויטב
בעור הסכע כאנו, והגוף רעון.

הי"א לחצא לבו לבבש לו מנות, בשרם נקין ימולל ויכש
נבה רוח ותש כח.

הי"ב מתאנו על לבו, חלל בקרב, לב היתל השנה, במטא
סנא ומדוחים מחספתם בנחלת י"י גרשהו.

הי"ג איך לב שהור נפתה בלחם אדירים, גלסקות ופהסיות
ויין הרקח ופצונים, מסירים ספה לנאמנים.

הי"ד לכל היר התוקה נפתה ונסת לבגדי חמודות שני עם צננים,
צבע והורי וצבעונים. מתהפך לבנה גונים, אומר בלבו מי צמוני
כן רונים.

הט"ו לבו חזק השיאהו לאהבה נשים, נלכד בקשיחותם
קצקרים הנאמנים בפה מוקשים.

הי"ו מקלוגן על שמו אחותיו אלה בקרב לבנוס הון
ורבוי המונות, סגלות מלכים והמדינות, לרשת משננות היכלי
ענג ונאמנות.

הי"ז כי תלעה לשונו לספר הרעות הגדולות, ותוצבות
גבה לבו על רשת המיון עילות, והתאורות דומות עליו קלות.

הי"ח ישימן מליו כשלון וגבה רוח וסלף בגירותיו
בהצננות. בני אדם שדה וזרות להקצים הנפש וכחוחיה נוגות.

הי"ט כי רע ופר עליו הפצעה אקר הסעה לחדש קצסות
וסנאות, ולבבש לררות וקנאות, ללכת בגדולת ונפלאות.

הכ' יצק אוי לי אמי כי ילדתי בן זר, הפסדתי
הפד מרנה ונצא בלי סקר.

הכ"א העתידים עובר לוהן יקנו האיס בשר אביו ילד
ילד לו, יקנה כי רב חילו, יסוף יוסיף לו מכאוב ונשמא בעמיו
להחלו.

הכ"ב אוי ואבוי למי שִׁנְיֵי זָכָרִים, נִזְכָּרִים וְנִשְׁכָּחִים
מחזיקים בתרנג"ג מצות ושִׁשָּׁה סְדָרִים, וְאֵלֵי עוֹבְרִים בְּפִשָּׁע וּמַצּוֹת
עַל מְדוּרִים, וְכַמָּה לְקִי בְּאַצְבַּע אֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּמַסְבֵּעַ הַזָּכָרִים הַסָּבֵעַ
וְצֵלל בְּמִים אֲדִירִים.

הכ"ג למי אוי וכמה אבוי לבריות, מברכותם הנקראות, לָלֶךְ
וְלָרִי: יִשְׁמְחוּ, וְלָלֶךְ נִמְכָּה יִצְחוּ, וְכַמָּה בָּנִים בְּחֻשִׁים מְכַחֲשִׁים מְמַלְּא
שְׁלֵהֶם, וְנִשְׁמֵם צִדְקָנִיּוֹת חֲכָמָה וְתַבּוּנָה כְּהֵן אֲבָנֵי גֹר מְחֻסָּסוֹת עַל
בְּצֵלֵיהֶן.

הכ"ד עַל שְׂפִיִּים יֵשָׁא קִינָה וְחֻלָּה, עַם סָקַל וְאִין
דָּהֵם תַּבּוּנָה, דוֹר סָהוּר בְּעִינָיו, בְּדָרְקָה לְבֹו הוֹלֵךְ שׁוֹכֵב, וְאֲדָרְכָה
חֲכָמָה חֲכָמִיו.

הכ"ה תְּלֻזֹּת בָּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסּוֹוִירִים פָּרָץ עַל פָּנֵי פָּרָץ,
עַל רִשְׁעָם וְעַל חֲסָאָתָם נִתְּנוּ לְכָלָה וְחֶרֶץ, עַד יָבוֹא גּוֹדֵר בְּרֶץ.
הכ"ו הִנֵּה וּפְצוּעַ עַל קְרַבָּם עַל הַחֲמִידִם בְּרִיּוֹת קִיּוֹם
חֲשִׁימָהּ וּמִוֹעֲדֵהָם, בְּיוֹם טוֹבָה הָיִיתָ בְּטוֹב לְקַבֵּעַ סְעוּדוֹתֵיהֶם, סְרִיִּם
מֵאֵד וְחִירָה סָבַעַל פֶּה הַזָּקֵר שְׁלֵהֶם.

הכ"ז בְּרִישׁ שְׁמָא, סִימָנָא סָבָא, קָרָא רַבִּינָא וּמְלִי מְשַׁלְּא
זוֹבָא, וּבְצִסְרָתָה יָמִים מְשַׁבְּיִים לְתַחֲנוּגִים וְאִפּוּשֵׁי בְּחֻמִּים, וּבְיוֹם
הַכְּפֻרִים טוֹבִלִים וְשֶׁרֶץ בִּינָם לֹוֹבְשִׁים לְבָנִים וּבָרִים, וּבְסִבּוֹתָם
קָרְמִים מְזִלְרִים עִם כְּפֹות חֲמָרִים, אֲרַבַּע עִינִים בְּגִלְרִים, מְנַצְחִים
צֹחִים מִים רַבִּים וּמִשְׁבָּחִים יִיּוֹת מְשַׁבְּרִים, עוֹשִׁים מְצוֹתֵיהֶם, מְצוֹחַ
אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה מְנַהֵג אֲבוֹתֵיהֶם בְּיָדֵיהֶם, יִהְיֶה לְמַלְא בְּסֻמָּה, לֹא יִצְרוּ
צְצוּי אֹנָם, לְחַפֵּשׁ הַיִּין בְּנִירוֹת בְּרַבּוּי הַסְּעוּדוֹת, בְּהַנְגָה וּסְוִירִים,
הִמָּה בְּחֹוֹרִים, הִוִּי גְבוּרִים לְשִׁתּוֹת וּמִשְׁתָּה שְׁמָרִים, וְכָל הַפְּרָקָה לְסִעֵד
וְלִשְׁתּוֹת מְשַׁבָּח וְנִשְׁתָּה מִים מִן הַדָּמִים וְהַחֲצָרִים.

הכ"ח בְּצִרְבֵי פִסְתִּים בּוֹרְכִים וּמְדַקְדְּקִים בְּפִרְיָן מְצַרְיָן,
לְעִשּׂוֹת מִצָּה עֲשִׂירָה גְלוּשָׁה בְּרַבֵּשׁ וְאַסְרָרִישִׁין לְחֹלִים וְתַחֲסִין וְחִרְשִׁין

זכר לסיט עם תבלין. וחלום קלילות לנצרים וצלי שדר ומבשל וקשר
מליח ולגם רדוף באזיון ותרגוליו.

הכ"ט בחגש השלישי נתנה חזרה רבש וחלב תחת לשונם
וחלוח רבש עם ראשי בשמים מצורים. וזכר לטר סיני עשר הרים.
ותהורה מתוקה מנפת צופים קבלנו מראש צורים. כל התלומדות
הולכים אחר הפה למישורים.

הל' תכלל העולה אלה מוצרי י"י. מלכד שבתות י"י. כל
האנחך ביקראל יודע ותיק. וריו ונשקר יוסף מוקיר שבי לאכל
לשכחה ולמכסה צתיק.

הל"א במה מעלות טובות מצאי בני ומנו להחשאר קול
שאננס מעיר. על נכסיהם שהם מצליחים וקרובים לעיר. וכמה
צעירים ספסלים ונמאסים. משתבחין בכשרון המעשים. אומרים הרבה
ואפילו מעט אינם עושים.

הל"ב ויש שיתפאר ביחס. לפי דעתו הוא מלך על כל
בני שחק. אומר כי מולידו נחום הקדיר. בן צרי האוריר.

הל"ג ויש שיתפאר שהוא חכם בנבואה. פסח בנאור
ואימאל. יסביל בעצמו בהסתכל השנס בנצח. והוא שרם מזל ולא
נביר שטותו.

הל"ד ויש שיתפאר שהוא איש אמונים ויבא שמים בכל
הענינים. ומאמו פשו אמונים. ויחליף פשקרתו עשרת מונים.

הל"ה ויש שיתפאר להיות חביבא דיהודאי. ויהיה בלכבו
כל ריו לא אנס לה. והוא עלי רק הפך מלא.

הל"ו ויש שיתפאר בתקמת הרפואה. לעשות נוצאות
נפלאות. והוא מוסולי שגר רופאי אליל בהמה בבה ואינו מעיר
בין חמור לערוד.

הל"ז ויש שיתפאר בתקמת האצטגנינות. נוהגי עונות
לסוכה ולפסחנות. חכם בתקמת המעלות. ואם זה יאמר יהיה חס אף

לר' וארץ מלאכות, נהפוך הוא יהיו שנים טובות ומברכות, וכל
וגריו שגר וקנב ודבר מהמלות.

הל"ח ויש שיתפאר בחכמי הדקדוק ימסירה וינצח לריו
משל, לחלר בין הדבר והשל, ואין מן הדקדוק ושינה בגנן השל.
הל"ט ויש שיתפאר בשירים ומליצות חבו ממשלים לשיגי
כל יתנבב בחומה, ידבר גמדות ומשפעי בלשון חקנה, קרי עלה
הוי הפעמיים ולא בענקה של חלקה, כלו ימיהם בטה שאין לא
חקה ולא מלאכה.

המ' ויש שיתפאר בחכמת התורה בקי בהנחות ובאגני ורדא,
שמה ודבשה עם חלקה, במדמה שיוצ התורה בלה ובקי אסלו
במפכת בלה, ושמד בחיק אותו דוחק ומחור אסלו בספק אשח
איש לקלא.

חומס חכנית, האריך למענית, ראשית מומי הזמן החסר
ומתבצם של היושבים על כסא ההוראות, בקלקיל הדורות, נצח
התורה בשמי תורות, וכל אחר זורע שוא וקוצר עולות, ופנה למעלה
לעלות מעלות המיסר בהפלתו היפה וחתנתו לנורא עלילות, לפלס
שיגים עורות, וינע אהנתו בלגם להבין ולהורות, ולומר לשמו
עליון שיר למעלות.

ש י נ ו י נ ו ס ח א ו ת

מ = כתב יד מינכן סי' 338

ג = דפוס נאפולי רמ"ט

ו = דפוס ויניציאה ש"ו

- 3 — 2 מ: גבורות. / 4 ג, ו: מעשה. / 8 ג, ו: בסביבי. / 18 מ: מאמרים. / 20 מ: על. / 22 "אכלה" ליתא בנ ו. / 23 מ: ועד שאדבר חדשות. "מפריחי נשמות... מצודדות נפשות (1, 4)" ליתא במ.
- 4 — 2 מ: במשקולות. / 5 ג, ו: ומצרי. / 6 ג, ו: נערי. / 7 ג, ו: המעמיקים. / 8 מ: קנאין ילמדו. / 9 ג, ו: יבא כדוקר. / 12 מ: מעלתו או מדרגתו. ג, ו: כאלו מדרגתו או גבה מעלתו. / 13 ג: הרחיבו... להדיח. / 17 מ: ששעה. / 18 מ: ומה. / 19 ג, ו: משחיתו. / 20 מ: מה גבורתו. / 23 מ: טובו. / 24 מ: לא אלמן. / 25 ג, ו: שער לתקן עיותם (ו: עוותם). מ: יתקן.
- 5 — 2 ג, ו: שומעי. / 5 ג, ו: בחובו. / 8 מ, ג, ו: גודל. / 10 ג, ו: אהה דל יחדל לעברה. / 14 "היא" ליתא במ. / 25 מ: ולא כמדתי. / 26 ג, ו: מסאנא. / 27 מ: תוכחת.
- 6 — 1 מ: כדברים צחות. / 2 "עמי" ליתא במ. מ: עיפה. / 4 ג, ו: מעלליו... היודעים. / 5 ג, ו: המכלים. / 6 מ: ועושין / 8 מ: במה שלקח. ג, ו: בינה מענוה לא. "ואחרי... לחכימין" ליתא במ. / 10 ג, ו: מטה. / 11 מ: השגנו והצלנו. "ואולי... שבלול" (13) ליתא במ. / 16 מ: ב י ובהם החילותי. / 18 מ: אצר אחרים טוב לי. / 21 מ, ג, ו: אך אני. / 23 מ: ואשמאלו. / 24 מ: ישאגו וינהו.
- 7 — 3 "אשר... בסגורים" ליתא בנ ו. / 4 "במשתה" ליתא במ. "כן" ליתא במ. / 5 ג, ו: נושבים. / 7—8 "ולהט... מנלם" ליתא במ. / ו: ולאט. כמו לי, מ: כמני. / 17 מ, ג, ו: יבכיון. / 18 ג:

ב ל מרירי. / 19 מ, ג: ו: וקצף קצף רבה. / 20 מ: כי יותרו...
 לעזות. / 22 מ: ולעתים. / 24 ג: ו: עד נהר.
 8 — 2 ג: ו: לבי. / 3 ג: ו: אשמח. / 10 ג: ו: ותזנחיה. / 15
 ג: ו: אף בלי. / 18 ג: ו: בערבי. / 22 מ, ג: ו: שרפיה.
 9 — 1 מ: תדעון. / 4 מ: פרצה גדרה. / 5 ג: ו: כי הניא. /
 7 ג: ו: ואולי. / 8 מ: מדימים... עמדי יסבו. / 17 "אולי... והמתיו"
 ליתא במ. / 20 ג: ו: מוצא דברי.
 10 — 5 מ: במרורים. — 8 ג: ו: יחזור בך וירש. מ: וירש. /
 9 מ, ג: ו: כאשר הרקים. / 16 ג: ו: כחו רם הגוף. /
 22: והשיגוני. / 26 מ: לאימותי. ג: ו: לא מות מת להם.
 11 — 8 "בנעורי... ושיבה" ליתא במ ובא בשורה 9 אחרי המלה
 "כנקה". / 9 מ, ג: ו: בלא עת. מ: קירמי קירמי. / 13 מ,
 ג: ו: כעצם תומל. / 18 מ, ג: ו: והגנו. / 21 מ: או זב.
 12 — 6 מ: שמש זרחה. / 7 שמא יש לנקד ראו (ריש שוואית). /
 8 מ: דאתאי. / 9—10 מ: דאתאי. מ: ובשיהי פיהי. ג: ו:
 יעבירו. מ: חדשים. ג: ו: שנתי. מ: איככה נעשיתי ואמתי. /
 11 מ: ומסורת בידי קבלתי מרבתי. / 13 מ: בבא. / 14 מ:
 גלחמים בו. / 18 ג: ו: חלבין. / 19 ג: ו: בנביע. / 20 ג: ו: בכסא.
 מ: דוונתא. / 24 מ, ג: ו: משכת. / 27 מ: ארדי.
 13 — 3 ואפת. מ: ואשת. ג: ו: ואסת במעדי. / 4 מ: גוונים. /
 5 מ: זהורין וצבעונין. / 9 ג: ו: כשמלה. / 14 מ, ג: ו: האחוזים
 (מ: הנאחזים)... מוקשים. / 15 מ: עליהם תכשיטין. / 20 מ, ג:
 ו: מדקדקות. / 24 מ: לביתרי. ג: ו: לבתרי. / 25 ג: ו: בשור. /
 27 מ: זמרן.
 14 — 1 מ: ועניין. / 2 מ: בוערת למען. / 12 מ: כודניתא...
 פרידא. ג: ו: גדיא. / 14 ג: ו: משכנתו. / 19 מנוי. מ: ממני.
 15 — 1 מ: והנכתי. / 3 מ: ארוצה. / 5 מ: צלי וברבורי. /
 10—11 "במים... תאנתא" ליתא בנ ח. / 13 מ: דקין. / 17 מ:
 בכסוי... עלי בסותא, ג: ו: בסותא. / 18 ג: ו: לסתרה. / 20
 להבעיר. מ: להכעיס... כה מנהגך כה. / 21 מ: משפטך. / 23 מ:
 דרמסית, ג: ו: דרמסית.

- 16 — 2 מ: והנאלח. / 3 "ברשותי" ליתא במ. / 6 מ: ובנפלאות.
 13 ג: 1 מדינים. / 14 מ: ובמקום. מ, ג: 1 ו: ולהתהלל. / 16
 מ: לקטת. ג: 1 ו: לקנות. / 21 מ: מאשישי (ישעיה טו, ז). /
 23—22 ג: 1 ו: תמלא למסך למיני (ו: למני). / 26 ג: 1 ו: רוי.
 17 — 3 "ובערמה" ליתא במ. ג: 1 ו: בערמה. / 17 מ: עמיו. / 19
 "המבשר" ליתא במ. / 22 מ: משפט שנה הדין.
 18 — 4 מ: ותוספתא. / 8 העם, מ: אדם. / 9 מ: גובה. / 12
 ג: 1 ו: בסולם. מ: האלוה. / 15 מ, ג: 1 ו: ישאהו. / 24 מ: הנשים.
 / 27 מ: ולרגלים.
 19 — 2 מ: לגורלי. / 4 מ: גם... הכנסת. / 6 מ, ג: 1 ו: עמלה.
 מ: גודלי. ג: 1 ו: גדלי. / 7 "יין" ליתא במ. / 27 "ואחר" ליתא במ.
 20 — 1 מ: והרעה. / 2 מ: בקול נמוך בבקר בשפה. / 7—8 מ:
 למשפחה אלפים בת. / 13 מ: מרחם לעולם. "ובנים" ליתא בג: 1 ו:
 15 ג: 1 ו: הצפון. / 16 מ: דרוסאי. / 22 ג: 1 ו: חלה בנו אשם.
 / 25 מ: חתנת... ואראה. / 26 ג: 1 ו: עגמים.
 21 — 2 מ: וגוף. / 5 ג: 1 ו: מאין גמר. / 12 מ: ראשי... מבחור.
 / 15 מ: תחתיו. / 25 מ: בהסתתר. / 26 ג: 1 ו: עתודים.
 22 — 4 מ: הולך. ג: 1 ו: מהלכין. / 8 מ: לבם. / 11 ג: 1 ו: דור
 דורש לדמים. / 23 מ: ובגדופה. "בסערה... בסופה" ליתא במ.
 23 — 11 מ: ובן. / 14 ג: 1 ו: שבטיון. / 19 מ: עכני. / 27 מ:
 וחנוגי.
 24 — 1 מ: בסעודת. / 3 ג: 1 ו: יכוו. / 8 ג: 1 ו: קטוליה. / 16
 "מעט" ליתא במ. / 20 מ: יום. / 22 מ: מתום וצרתו תתפשט. /
 23 מ: סופרים. / 25 מ: מלא.
 25 — 2 "לה" ליתא במ. / 8 מ: שקבל. / 18 "זאת" ליתא בג: 1 ו:
 23 מ: אחד לאחד. / 26 מ: ביום.
 26 — 1 מ: עוברין. / 5 ג: 1 ו: ודמו שיתמעט. מ: שיתמעט. /
 7 ג: 1 ו: ומלא. / 11 ג: 1 ו: מגערת. / 17 מ: היקב חמשים פורה.
 27 — 4 ג: 1 ו: בעת. / 6 מ: תראה. / 7 מ: הבצלים. / 13—14
 מ: יכלימוהו... ירימהו. / 16 מ: וממכר. / 21 מ: בחורים
 ובסדקים. / 23 מ: מראהו.

- 28 — 1 אחרי השורה הזאת באה במ תוספת זו : ואם למען זאת מושיע וגואל תקנת בתוכם ימים עשרה לישראל. / 2 מ : ויום. / 4 מ : בחטאו. / 8 ג : 1 : בשמן כמי. ושמא יש לנקד : כִּשְׁמֶן כְּרוֹה. / 9 ג : 1 : או מן המהדרין. / 15 מ : ויהלל. / 20 מ : החרום. / 22 מ : יוצר. / 24 נ : וערבה.
- 29 — 1 מ : ההולכת למאל. / 8—9 „ובסדינים... ומרקמין“ ליתא במ. / 16 מ : מארבע. / 20 מ : הזריז והעובד. / 21 מ : כלי כפציה. / 23 מ : את הכל. / 24 מ : קסניארתא.
- 30 — 6 מ : עגולות. / 8 מ : קידרא. / 9 מ : חטים. / 13 „כי... יתהוללו“ ליתא במ. / 14 מ : עשה... כי יעט. / 26 מ : 1 : ומו החצרות. ג : 1 : מלפני חמת אלהי.
- 31 — 7 מ : במ יותר מכל. ג : 1 : מהם יין. / 23 מ : ישכר.
- 32 — 8 מ : שאשר יכאיב. / 10 מ : ויאמץ. / 15 מ : מקבץ. / 17 מ : לקהויי ולסמוכי. / 18 מ : יורה... שיהא. / 20 מ : 1 : גנות. נ : קרובות ורחוקות. / 22 מ : יחפש. / 27 מ : טבחא.
- 33 — 6 מ : ומצמא. 9 מ : ואכלו. / 10 מ : עד ישלחו. נ : במשניו. / 19 מ : נ : מחר. / 22 „ממצרים“ ליתא בנ וי. / 24 מ : ומופתים... ברא.
- 34 — 4 מ : ובלאים. ג : 1 : כחזקת. / 10 „השמימה“ ליתא במ. / 17 מ : כשיש אם... דקדוקין. / 23 מ : לא נזכרת. / 24 „עמדו“ ליתא במ.
- 35 — 4 מ : מדקדקים. / 6 ג : 1 : ותיק. / 9 ג : 1 : מפה. מ : דקדושא. / 10 „אכולא סעודתא“ ליתא במ. / 12 ג : 1 : אדום. / 16 מ : ישראל עליהם. / 18 מ : כל השנה. / 27 „שכבר“ ליתא במ. ג : 1 : לא נודעו.
- 36 — 5 מ : שלמה לך. / 7 מ : מצליחין. / 8—9 „בתי... ומצודות“ ליתא במ. „כורמים“ ליתא בנ וי. / 10 מ : ובחכמה. / 15 ג : 1 : זאת העירה (מ : העדה). ושמא ר"ל : הכירה. / 16 מ : עבדי למתא דלא חרבי. / 19 מ : מבלעדי אל לבו.
- 37 — 3 מ : לא. / 19 מ : יאמר לו. מנן, ג : 1 : בן. מ : וקרובינו / 23 מ : קא אתינא.

- 38 — 3 מ: וּאֶרְתַּחֲשֶׁשֶׁת... מוֹרַע בִּלְע. / 5 נ: חֶסֶר אֲדוֹן. "וּרְמוֹן"
לִיתָא בַּמ. / 7 בְּרוּת, ג: ו: בָּאוּת. מ: נָשִׁים בָּאוּת מֵאִירוּת. /
15—16 מ: הָרַעִים וְהַנְּאֻמִּים. / 18 מ: כֵּן. ג: ו: יֹאשֶׁר. / 21
מ: וְהַבִּינִן.
- 39 — 1 מ: וְגוֹדֵר. ג: ו: יְגוֹדֵר. "הָרָקִים" לִיתָא בַּמ. / 5 אֱהִלֹּי.
מ: קֶהְלוּ... כְּבִינָה. / 6 "זֶה" לִיתָא בִּנְו. / 8 מ: לֹא נִתְפַּתַּח:
עֵינָיו וְלֹא רָאוּ. / 9 מ: בִּסְפֵר וּסְפֵר לֹא בָנָה. / 15 ג: ו: אֱלוֹ
יִרְצֶה. / 17 ג: ו: וְעֵצָה הַשְׁדָּה.
- 40 — 2 מ: בְּלִי. ג: ו: מִפְּלֹפֹלָא. / 11 מ: וְדַבֵּר. ג: ו: נִמְשְׁלוּ.
/ 13 מ: לֵאזִינִנוּ. ג: ו: וְיוֹם. / 14 מ: וְכַהֲלֵב. / 18 מ: בְּגִבְכָּה.
41 — 1—2 "בְּלֹא סִהְדִי" לִיתָא בִּנְו. / 5 מ: הָאִישׁ הַלֹּזֶה. / 7
מ: שְׁבִגּוֹל. / 11 מ: בּוֹ אִשָּׁם. / 14 מ: בִּזָּה אִם תֵּאבֵּא.
/ 18 מ: וְזִיעַ. / 21 ג: ו: וְעִתְרָה. / 24 ג: ו: רִשְׁעַת תַּפְלִין.
/ 25 מ: מִנִּיחָ. ו: מִשְׁנִיחָ.
- 42 — 11 אֲנִי, מ: וְאֲנִי, וְסִמֵּן מַחִיקָה עַל הַיָּד. / 12 מ: ו:
בְּפִישְׁתָּא. ו: בְּפִישְׁתָּא. / 19—21 "וְאִם בַּחֲכֻמָּת... דְּרִיקֵעָא" לִיתָא
בִּנְו. / 16 מ: ג: ו: מִשְׁלֵשׁ.
- 43 — 2 מ: כֹּל. / 5 מ: מִזְכּוּת. / 7 מ: לֹא. / 15 מ: וְעַל אֱלֹהֵי
הַצְּבָאוֹת יִגִּיד נִרְאוֹת. ג: ו: עַל אֱלֹהֵי. / 19 מ: מֵאֱלוֹ. / 27 נ:
אֱלוֹ הַמּוֹמִים.
- 44 — 1 ג: ו: מֵהַקְרִיב. / 7 ג: ו: הִדְעָת. מ: וְתַעֲלֹלִים. 8 "נִתְנוּ...
מִגְרַעוֹת" לִיתָא בַּמ. / 11 ג: ו: יִגְשׁוּם. מ: לְתוֹמוֹ. ג: ו:
כְּפִילוֹסוֹפִיא. / 14 מ: נִמְקוּ. / 15 מ: מִיִּנִין. / 20 ג: ו: יִסְתַּחֲלֹל.
/ 24 מ: אֲבוּקֶרֶס.
- 45 — 1 מ: חֻזְקִיהוּ. / 2 מ: סִבְעָת. / 7—8 מ: אוֹתוֹ הָרוּפָא טַעָה
לְמוֹת חוֹלָה שִׁישׁ בּוֹ סִכְנָה. / 11 ג: ו: מוֹרְסָא. / 14 הָבוּ לִי "לִי"
לִיתָא בַּמ. / 26 נ: אֱלֹה בִּשְׁמ.
- 46 — 3 מ: וְעֶשֶׂר. / 6 מ: תַּחֲבֵר. / 11 מ: ו: מִלְּבָבִי. / 16 מ: ו:
וְדִלּוֹ. ו: וְדִלּוֹ. / 21 מ: דְּעַל. / 24 מ: בָּהֶם כְּרָאוּי. / 25
מ: מוֹפְלָא.
- 47 — 2 קְלֻפּוֹתָיו... וְרוֹבִיא. / 5 מ: שׁוֹה בְּשׁוֹה. / 7 מ: מִי

- אפסים... ישגא. / 15 מ, ג, ו : תתפשונו. / 16 מ : אחר. / 18 לא, ג, ו : כל. / 19 מ : מממונו. לכל, ג, ו : כל. / 20 מ : במה.
- 48 — 11 ג, ו : המרים. / 13 ג, ו : ייטיבו. מ : יפצחון. / 21 מ : הצלחת.
- 49 — 1 מ : יש מהם. / 4 מ : בזווי. / 9 מ : שירגיש. / 20 מ : החווה. / 25 מ : ורעים חיה רעה. / 26 מ : לא חיו.
- 50 — 2 מ : וחליו. ג, ו : וחיו. / 3 מ : עד היות. / 22 סועה, מ : חוק.
- 51 — 2 שעה, מ : שנה. / 12 מ : ירבו. / 17 מ : שעשה. / 18 מ : שלעבודה זרה. / 22 מ, ג, ו : יתוב. / 26 מ : בעשותו. / 27 ג : מביה. ו : מביא.
- 52 — 5 מ : בפלאות. / 9 ג : בנה. / 11 מ : כדמות. / 14 מ : ישכל. / 16 מ : מליצים. / 27 מ : רמז לישב.
- 53 — 4 מ : תרחא. / 6 מ : חולקים. / 8 "אור" ליתא במ. / 9 מ : ונבחרות... ואם. / 12 מ : בערכם. / 17 מ, ג, ו : כמן חמר. / 24 ג, ו : טובה עלי. / 26 ג : דלתי. / 27 ג : מסהא.
- 54 — 1 ג, ו : מצופה בפז. / 4 ג : יאכלו. / 12 החרו, ג : החרץ. / 14 ג : חכמתו זה. / 17 ג : הפלא. / 20 ובמורה, ג : ובטהרה. / 23 מ : דאקרו.
- 55 — 1 על, מ : עם. / 6—7 הא, מ : האי. "ואם... נפשו" ליתא בנ וו. / 12 ג : תוכי ונקבי. / 19 מ : מרקח. / 20 ג : תבשם. אפו, מ : אפיו. מ : בהוייא. ג, ו : שמשות בהיותו דאכיי. / 26 "ויוכה" ליתא במ.
- 56 — 3 ג : וקרדום. / 6 מ : קימי... טסקא. / 18 מ, ג : חמדותי וישבתי. / 21 ג : ולא יהי בנא כרגא. / 25 מ, ג : שידוע. / 26 מ : אפילו... כלה ויצא. ג : דכלה ויצא. / 27 לקולא, ג : לקמא.
- 57 — 1 מ : למעלתו, ונקודות על המי"ם והלמ"ד. / 4 מ : בניוקים. / 6 מ : גוחין. / 8 מ : ידענו. / 9—10 ג, ו : על זה נבכה להסידים תורת. / 15 ג : תורה. / 19 אתר, ג : אותך. / 21 "יאמר" ליתא בנ וו.
- 58 — 9 מ : דמה. / 11 מ : ירושלם. / 12 ומליצת, ג : ומריצת. /

17 מ : רבו.

59 — 4 נ : אל האבוד. / 8 נ : לא ינהר. / 9 נ : גוריא. / 13

„מאן” ליתא במ. / 23 זאת, נ : כל. / 27 נ : אחד.

60 — 4 נ : ולתמים. / 22 נ : שהמליצת. / 26 „מה” ליתא בנ.

61 — 2 אוי, נ : אם. / 3 „אמן” ליתא בנ. „וכן יהי רצון אמן”

ליתא במ. / 7 נ : ובמלאכך. / 8 מ : ואם קדמך. / 14 נ : מרודך.

23 איך, נ : אך.

62 — 2 מ : יזכרנו. / 14 מ : מסך יי. / 21 „ונחמתני” ליתא בנ.

נ : תנחומך.

63 — 1 מ, נ : עוון. / 2 „שפתים” ליתא במ. / 4 נ : אין. / 7

נ : אלפים. / 11 „אתה עשית” ליתא במ. נ : עשהו. / 15 מ :

בראות. / 18 נ : במראה. מ : ויגהו. / 20 מ, נ : עליהו. / 22

כהם, נ : בהם. / 27 נ : פנים.

64 — 15 נ : השליטום. / 19 נ : באלהים תולה ארץ על בלימה. /

20 אדניה, נ : אניה. / 24 מ : עליה בנאות דשא. / 27 מ :

ועל.

65 — 1 מ, נ : למטר. / 10 מ, נ : באישון. / 12 מ : הטובה. /

18 „צלמם נבזה” ליתא בנ ו. / 22 „לא בצדקתו” ליתא במ. / 23

להכיר, מ : לספר. „הטובה” ליתא בנ. / 25 מ : גזרה.

66 — 4 נ : ומלכותיה. / 5 נ : ותפעמהו. / 7 נ : חתן למלך. /

11 מ : ומה. / 15 נ : הדפנו. / 16 נ : ינצנפנו. / 22 מ : כנגד.

67 — 11 מ : רשעים מפחד מלכותם. נ : מלכותם. / 12 הרבה,

מ : קרבה. / 16 נ : הבריה. / 18 נ : בצביונו. / 22 נ : והא. /

23 נ : כבוד.

68 — 3 נ : לרגלו. / 9 „את” ליתא במ. / 11 נ : כדאי. / 13 אמות,

נ : אמרות. / 24 הנתוצות, מ : הנפוצות.

69 — 7 — 8 מ : או כי יסדת מעון בנקרת הצור. אם הצורים „מעוז”

ליתא בנ. נתצו, נ : נתנו. / 9 מ : ומה. נ : הרוחות. / 11 נ :

בגבע. / 15 נ : ותוכחת. „ונאצה” ליתא במ. / 27 מ : בחיין.

70 — 1 „יצא” ליתא בנ. / 7 „שנה” ליתא במ ו. מ : מתחות. /

14 — 15 „וכל חדש בלה” ליתא בנ. „ואין עול בחוקו” ליתא במ ונ.

- בו : ואין עול בחיקו. / 16 ו : שוים. / 19 מ : יאחזנו. / 25 ו :
לסבלותו... תריץ.
- 71 — 3 נ : מדון. / 4 נ : שיוצא. / 6 נ : שלאנו. / 8 מ : ילדיו.
/ 9—10 „אשפה“ ליתא בנ. „בבקר עליו תרנה... ילילו“ ליתא
במ. / 12 מ : בבקר משוש בביתו כמשתה. כל שולחנות, מ :
ושולחנותיו. / 15 מ : יתנשא. / 16 נ : חפציו. / 17 מ : ישימי
למפגע לו. נ : לו. / 20 „כל“ ליתא במ ונ. / 25 נ : דמיתחן.
ו : דמיית לו. / 26 מ, נ : לא עליו. נ : אדם.
- 72 — 3 וטור, נ : לטור. ו : לדור. / 14 מ : ומקדש. / 15 נ :
מעלותיו. / 17 נ : עכבית... רעיעא. / 19 נ, ו : יכלום. נ : ואבד.
/ 21 מ : ממקומו ויטמן. / 22 מ : בוני.
- 73 — 2 מ : מגאביש. / 7 נ : לחיים. / 8 נ : ושפתותיו. / 10
מ : תרוד קב. נ : יואבילון. / 20 מ, ו : בוצ. / 21—22
„תחת... הפחתים“ ליתא בנ. „מעט“ ליתא בנ. / 23 מזער, ו :
מצער. / 26 מ : לקבר... בנותיך ובניך.
- 74 — 2 מ : הגלו כלי יקר. / 7 „בין אחיא“ ליתא במ. / 12 הגדלת,
נ : הבדלת. / 19 נ : מאת כל.
- 75 — 3 מ, נ : תוחלתי בחלדי. / 4 ילדי, נ : ידי. „תמיד“ ליתא
במ. נ : כל היום תמיד. / 6 נ : וימים. / 10 מ, נ : אצל. / 17
מ : ולכבודם. / 18 „בשר“ ליתא בנ. / 21 מ : אולי לעוללים
מעלליהם רעים. נ : להוריש חילי לעוללים. ו : להוריש אולי
לעוללים. / 22 כנסתי, נ : בנסתי. / 24 „אך“ ליתא בנ. נ : שנותיו.
/ 25 ירבו, נ : ירעו. בבר, מ : בכר.
- 76 — 1 מ : למבקשי. / 5 מ, נ : עורה. / 8 „אמחנו מספרי“
ליתא במ. / 9 נ : וכססע. / 11 נ : אם שנותי... מגו. / 12 נ :
לכן אתם. / 13 מ : מכורותי. נ : מכורותיו. / 16 „אשר“ ליתא
במ. ונ. / 19 נ : כראשיתה.
- 77 — 6 נ : פיו... קרבת. / 7 יקראו, מ : יקרבו. / 8 מ : ורחוקים.
/ 12 נ : ישתו. / 13 מ : ממעונתם. / 15 ברבוי, נ : בדברי. /
23—24 נ : על גבם על במותימו ידרוך. / 26 סרה, נ : צרה.
- 78 — 5 האוכל, מ : הערב. / 8 נ : לא ימיש. / 9 נ : נחת רוח

- מאפליה. / 13 נ : מעביר. / 16 מ : ולא ארפה. / 25 מ : כל. /
26 נ : כאפלה הלוך כאין.
- 79 — 2 מ : מעשי. / 3 נ : ואין. / 9 „ועל מה זה“ ליתא בנ. /
12 בהמה, מ : בהנה. / 14 לקחת, נ : לקרות. / 15 מ, ג : ו :
מוזינים. / 21 מ : גו. / 24 „כי“ ליתא בנ.
- 80 — 3 יהיה, נ : ההוה. / 4 מ : טועה. / 5—6 מ : שער בנפשו
שצלח במלוכה. / 7 נ : כעבור. / 9 ההויה, נ : ההויה. / 12
„בני“ ליתא במ. / 26 מ : ונשברת. / 27 „בו“ ליתא במ. המון,
נ : ההמון.
- 81 — 7 נ : כמראי. / 8 נ : נפש.
- 82 — 14 מ : רצון. / 16 נ : בלא. / 22 נ : הנושאים. „הנואשים“
ליתא בו. / 24 נ : לכל דבר. / 27 רוע, מ : רוח.
- 83 — 2 נ : אמיץ כח. / 3 נ : בתכונם. / 4 נ : אם לכת. / 13
„אשר“ ליתא במ. / 15 מ : אין. / 18 נ : ברכה יתירה.
- 84 — 6 מ : מכל אשר זכרנו. / 7 מ : מה מעלה גדולה. / 17 מ :
האכזב. / 21 מ : ולקדושי יתן. / 25 מ : הפיכת ארעא והפיכן
מלתא. נ : הפוכה ארעא והפיכן מלהא.
- 85 — 5 ירדפוהו, מ : יבהלוהו. / 8 ברגליהם, מ : בעליהם. / 14
נ : רוח ויוציא.
- 86 — 1 נ : ובמעט. / 7 ג, ו : ידאה. / 14 הממון, מ : ואימיו. /
15 במה, מ : נ : למה. / 17 מ : הנחם. / 19 נ : ועם הפזיזי. /
לשאת. / 22 נ : בלהב. / 24 ג : לפגעי.
- 87 — 1 נ : ואין. / 6 יבין, נ : יביט. / 18 נ : בממונו... ו-רצוהו.
/ 21 מ, נ : לו מסביב לבל. / 23 מ : אשתו. נ : גזיתו לא
תשכיל. / 25 אומר, נ : ואומר.
- 88 — 1 נ : על זה. / 2 נ : כארוים. / 7 מ : ילכדנו. / 9 ג :
אין דורס ואין רודף אותם. ו : אין דורש ואין חוקר אותו. / 13
ובזה, נ : ומוזה. „אשר“ ליתא במ. / 15 מ, נ : ידע. / 16 „אלי“
ליתא בנ. / 23 „ולמה זה“ ליתא בנ. / 26 מ : יפילום.
- 89 — 1 מ : פוגות. / 3 נ : כהוללים. / 5 ו : לעדן בגן אלהים
החיים. נ : גן בעדן אלהים והחיים. / 7 נ : בוקשים. / 15 ג, ו :

- להנחילם. / 20 נ : היתה זאת. / 26 עיוני, 1 : רעיוני.
- 90 — 6 נ : תנחומי. / 15 ו : ותשובת. / 21 ג : ו : שכר שום בריה. / 25 מ, ג : ו : העובד. 1 : בראשיתם. ו : בראשיתה.
- 91 — 1 מ, ג, ו : הוא. / 2—3 "בחיי... טוב" ליתא במ. / 4 יכבה, נ : יכבה. / 5 נ : לא נפה... לא תאכל. / 9 "בר" ליתא בנ וו. / 17 מ : רחוקה. / 22 מ : תמיהא. ג : ו : תמהה.
- 92 — 10 "הפחות" ליתא במ. / 12 מ, ג : ו : אהלי. / 24 מ, ג : ו : יחל. / 25—26 "כי כולם... מזועזעים" ליתא בנ וו. / 27 מ : כדבר.
- 93 — 1 נ : ו : ותתנשא. / 5 העצומים, נ : העמוסים. / 10 מ, נ : וקראו. / 17 נ : למלא. / 20 ג : ו : באשר. מ, נ : כי יראה. / 24 מ, ג : ו : שיכיר. / 26 מ, ג : ו : מה שחו.
- 94 — 1 נ : ליותר. / 4 "באדמה" ליתא במ. / 7 מ : רכותינו הקדושים ז"ל. / 11 "מהם" ליתא במ. / 14 המהומות, מ : מקומות. / 16 "עליה" ליתא במ. / 25 ג : ו : או... או.
- 95 — 7 מ : הדיינין. / 9 מ, נ : פועל אדם הרעות והטוב. ו : הרעות והטוב. / 24 תבל, מ : מחלי. / 27 לאנשי, מ : לאשי.
- 96 — 5 מ, ג : ו : בר. / 9—10 מ : הספינה מסעיה. / 16 מ : צוקה וחשכה. / 19 מ : המובאת. / 20 אליה, ג : ו : אליך. / 21 ג : ו : השבשים. / 26 מ : הבאה. / 27 "את" ליתא בנ וו.
- 97 — 3 מ : השאטים. / 4 נ : כל. / 6 נ : צוחק. / 11 נ : יחוקי. / 16 מ : השטיפה, נ : שהשטפה. / 20 נ : גויר. / 22 מ : מקצת הם אשר. נ : מקצתיהם. / 25 מ : המנהיגות... אחרי.
- 98 — 9 נ : והיה. / 18 מ : באלו. נ : אמנם שגגת. / 19 מצד, נ : או. / 24 "האנשים" ליתא בנ.
- 99 — 1 נ : והאצטנינות. / 2 נ : בידיעת. / 3 נ : בידו. / 4 נ : ומשתנות כמאמיני ההגשמה. / 6 "ומכיוצא בהם" ליתא בנ. / 15 נ : ככל. / 16 נ : נץ. / 17 מ, נ : תניחנו. / 23 נ : שלחך.
- 100 — 8 "כן" ליתא במ. / 13 מ : ומושך. / 22—24 "ומי... באשה" ליתא במ. מ : ומי הוא שעשה. "שדה" ליתא בנ. / 26 "פרי" ליתא במ, נ : יי.
- 101 — 2 מ : גרן : / 4 נ : תשתחוה. / 8 נ : ומהמותם. / 13

- ט: תוכחות. / 17 נ: בהם. / 18 רבים, במ מתוקן: דרכים. / 19
נ: שוחק ונופל. / 22 נ: נשא. / 23 הלך, נ: הלך.
- 102 — 2 נ: העשב מעקר. / 3 מ: לנחמים. / 9 כל, נ: אל. /
11 מ: חיים פניהם. / 13 מ: חיים. / 15 מ: שוכחים. / 20
מ: אשר יתלה. / 23 מ: כמגדל. / 24 יתקע, נ: יתקוע. כחקוע,
מ: בחקוע. / 25 מ, נ: ועם לא.
- 103 — 6 מ: תאמן.
- 104 — 14 נ: בעריפה. / 19 נ: תוריד. / 21 נ: כתוב.
- 105 — 9 רוח, נ: דוה. / 13 נ: מההכרחי. / 14 "תקבצנו" ליתא
במ. הוה, נ: היה. / 16—17 מ: והאלהים. "מעושק... אונגך"
ליתא במ. בכור, נ: כבור.
- 106 — 1—2 "כי... למכירים" ליתא במ. / 3—4 מ: טובים כאחד
מה טוב גם שניהם יחד. / 10 מ: יליוו. / 13 מ: שאני צריך. /
14 "שכל... בי" ליתא במ.
- 107 — 1 מ: יסופרו. / 14 עצבו, נ: עזבו. / 16—17 "ומבשרך...
ומשגה" ליתא במ. / 19 נ: אבירך. / 20 אל, מ, נ: על.
- 108 — 1 שמעה, נ: שממה. / 2 נ: שמונים. / 3 נ: תמישיני,
אזני ותב' את תלמדי. / 6 "הייתי" ליתא במ. / 7 "כצחית... זע"
ליתא במ. / 9 נ: את פי. / 11 מ: ולא. / 15 נ: עברתיך. / 17—18
"כי... להועילך" ליתא במ. / 19 לדעת, מ: יודעי. / 23 נ: שפלה.
- 109 — 1 נ: בחמה. / 2 מ: יאחזו. / 6 "הבה... אומר" ליתא במ.
/ 7 בו, נ: בי. / 11 "כי אבדת" ליתא במ. / 17 נ: גו. / 19
"את" ליתא במ.
- 110 — 7 מ: יעלה. / 8 מ: הריסותיך. / 11—12 "ואם מנעימי...
תשחי" ליתא במ. נ: מנעמי. תשחי, נ: תניח. / 18 מ: תהי
מאלפי. / 19 מ: די.
- 111 — 2 מ: במכתת. / 5 ואת לחצי, מ: ולחצי. / 6 נ: קולי /
12 נ: ומוכה. / 14 מ: נקדות. / 20 "כליתי... לטף" ליתא במ. /
21 מ: המתיה, מ, נ: שרים. / 22 מ: מציאות.
- 112 — 2 "אובל" ליתא במ ונ. / 3 נ: אגיע. / 11 נ: והקדה. /

- 12 לנגע, מ : לפגע. לחוסר, שמא יש לנקד : לחסר (חי"ת פתוחה).
 / 15 נ : היסודי.
- 113 — 2 נ : נצו. נ, ו : ימותו. / 8 חטאתי, נ : אנחתי. / 31
 נ : עבר. / 14 נ, ו : בהם. / 15 מ : מהחיים. / 17 מ : תגנה.
- 114 — 3 נ : ו : ברייתו. / 5 מ, נ : עושה. / 9 עליו, נ : עלינו. /
 17 אבלה, מ : אלה. מרעות. / 24 מ : להוציא.
- 115 — 3 נ : על ההוה. "הרעה" ליתא בנ וו. / 10 ואתם, נ : אותם.
 / 13 נ, ו : דברי. / 14 מ, נ, ו : הוכיח. / 17 נ, ו : המצרים. /
 21 ולא ימות, נ, ו : ולאימת. / 24 אל, נ : אלי. / 27 אתי, נ : אם.
- 116 — 9 נ : ו : האהל. / 12 מ : יעוז. / 22 אני, מ, נ, ו : איני.
- 117 — 1 נ, ו : וכי אצדיק. אני / 18 "לבם" ליתא במ. / 21 דיגים,
 נ : דייגים.
- 118 — 3 מ : בירושלם. / 9 מ : מירושלם.
- 119 — 2 נ : אבן אבן בחן. / 16 יושרו, נ : ישוּרו. / 23 נ :
 השבוני.
- 120 — 2 נ : ושרות. / 4 מ : ההעתק. / 7 נ, ו : בושלדון. / 9
 ומדע, נ : ומתו. / 12—13 נ : יאמר לו דומיה תהלה החכם השלם
 הרופא המובהק גדול מרבן שמו יאמר העבד. / 17 מ : מאי בנדיג
 יה"ב. / 27 מ : יצאק.
- 121 — 1 ענן, מ : עץ. / 7 הדת, מ : הדרת. / 9 "העומד" ליתא
 במ. / 13 מ : ימים. / 16 מ : גרסיאן. / 17 נ : מעלותי. / 18 נ :
 יספר. / 19 נ, ו : ישוב. / 20 נ : מיני השמלות. / 24 נ : מעשה.
 מ : מעשה גס כנגד הטבע. / 25 ו : המופלל.
- 122 — 5 נ : שמואל בונפוש. / 11 נ, ו : קרשבין. / 12 "עשרה...
 נפשי" ליתא בנ. "עשרה אלה" ליתא בו. / 13 נ, ו : באוצרותם.
 / 18 ו : אמר המחבר סיימתי. / 19 "והעולם" ליתא בני. ו. /
 21 מ : בעבדי עבדי ה'. / 24 מ : עתו. / 26 מ : התפלה... שארית.

ה ע ר ו ת

- 3 — 5 מלאתי, ע"פ לשון חז"ל בברכות כט, ב: אפילו בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עוברת יהיו כל צרכיהם לפניך. / 17 דמיא, ע"פ חולין יז, ב: דמיא לסאסאה מאי. ומפרש רש"י: זקן השבלים שאינו חלק. / 19—20 כלי זיני, ע"פ הלשון בעבודה זרה כה, ב וביבמות קטו, א: אשה כלי זינה עליה. / 22 התחלות, ע"פ מכילתא יתרו יט, ה: כל התחלות קשות.
- 4 — 3—4 ודן, ע"פ סנהדרין ז, א: כל דיין שדן דין אמת לאמיתו משרה שכינה בישראל. / 7—8 חוקרי הלשון ע"פ אבות א, ט: הוי מרבה לחקור את העדים... שמא מתוכם ילמדו לשקר. / 15—16 תלמיד, ע"פ ברכות יז, ב: אין פרץ ואין יוצאת ואין צוחה ברחבתינו (תהלים קמד, יד)... שלא יהא לנו בן או תלמיד שמקדיח תבשילו ברבים. / 17 שהשעה, ע"פ ברכות ז, ב: הא ברשע שהשעה משחקת לו. / 21—22 מר הוא זה, הלשון ע"פ ירושלמי ביצה פ"ה, ה"ב: מי הוא זה שבא לרדותינו בתוך ביתנו. / 24 הדור יתום, כלשון במכילתא בא טז: אין הדור יתום שראב"ע שרוי בתוכו.
- 5 — 16 דעדיפנא, כלשון בקידושין כט, ב: האי דעדיפנא מחבראי דנסיבנא בשיתסר. / 17 לכבודי, הלשון ע"פ מגילה ג, א: גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי ולא לכבוד בית אבא אלא לכבודך עשיתי. / 20—21 לא באתי, מעין לשון חז"ל בברכות פ"ב, מ"ח: לא כל הרוצה ליטול את השם יטול. / 25—26 לא בעינא, על פי קידושין מט, א: מסאנא דרב מכרעאי לא בעינא. ומפרש רש"י: מנעל גדול ממידת רגלי איני חפצה בו, שאיני יכולה להלך בו, ומשל הוא.
- 6 — 2 בלהן, מדרש שמות כאן ע"פ בראשית לו, כז וכה, ד. / 6 ועושים, ע"פ שבת קנא, ב: אלו בני אדם שמיניחין דברי תורה

ועושינן כל ימיהם כחגים. / 7—8 יהב, דניאל ב, כא. / 14—15 עם,
ע"פ כתובות קיא, א : ,שבו לכם פה עם החמור' (בראשית כב,
ה) — עם הדומה לחמור. / 23 אנהו, הלשון ע"פ ברכות ח, א :
אנן בדידן ואינהו בדידהו.

7 — 3 שברירי, ע"פ פסחים קיב, א : אמרה לי אמי, איזוהר משברירי
שברירי ברירי רירי ירי רי צחינא מיא בכסי חיוררי. והוא לחש. /
17—18 יבכיון (יבכון), מועד קטן ח, א : יבכון עמיה כל מרירי
לבא. / 20 לפתות, הלשון ע"פ נדרים כב, ב : הלכתא, פותחין
בחרטה. / 23 זיקא, ע"פ שבת קכט, ב : משום יומא טבא דעצרת
דנפיק ביה זיקא ושמיה טבוח.

8 — 2 אשיחנה, ע"פ יומא עה, א : ,דאגה בלב איש ישחנה' (משלי
יב, כה) — ...ישיחנה לאחרים, וחגיגה יד, ב : אחר קיצץ בנטיעות.
/ 3—4 אברר, ע"פ ברכות פ"ט מ"ג : מברך על הרעה מעין הטובה.
נפשי, ע"פ תפילת הבוקר : נשמה שנתת בי טהורה היא. / 23
הסיעו, ע"פ פירש"י לבראשית לו, יז ע"פ מדרש.

9 — 6 אחר כונת הלב, כלשון בברכות טו, א.
10 — 1 סוף, ברכות יז, א. / 12—13 עשה, הלשון ע"פ שבת קנא,
ב : עשה עד שאתה מוצא ומצוי לך ועורך בידך. / 20—21 ולא
נחלקה, ע"פ בבא קמא צו, ב : נחלקה התיומת נעשה כמי שנטלה.
/ 22—23 חדא, ע"פ שבת קנב, א : ווי לה לחדא דאזלא ולא אתיא.
ומפרש רש"י : חבל עליה... ההולכת ואינה חוזרת. / 24—25 גלגל,
שבת קנא, ב : גלגל הוא שחזור בעולם.

11 — i אם לא, אבות פ"א מ"ד. / 9 תשש, ע"פ ברכות לב, א : תשש
כוחו כנקבה. / 10 פני, ע"פ ברכות כה, א : כיוון שקרמו פניה. /

25 עביד, ע"פ שבעות מו, א : עביד איניש דגזים ולא עביד.
12 — 8—10 חזו, ע"פ כתובות ג, א : חזו דאתאי חזו דאתאי (ראו
שבאתי). ובשה"י, ע"פ מגילה יג, ב : דמפקי לכולא שתא בשה"י
פה"י. ומפרש רש"י : שבת היום פסח היום ואנו אסורים במלאכה.
/ 11 מסורת, ע"פ ירושלמי פסחים פ"ה ה"ג ושבת קיט, ב. / 12
אל תאמר, אבות פ"ב מ"ד. / 16 פת הדראה, פסחים לו, ב. ומפרש
רש"י : שניטל כל הדרה. / 17—19 ממית, ע"פ בבא בתרא יז, א :

מרים נמי בנשיקה מתה. כמשחל, ע"פ ברכות ח, א: כמשחל
 ביניתא מחלבא. ומפרש רש"י: כמושך נימת שער מתוך החלב.
 חמרא, שבת קמז, ב. ומפרש רש"י: שם מדינה שיינה משובח. /
 20 מכסא, ברכות לא, א. ועי' בערוך השלם ערך „זג" 8. כוס של
 זכוכית. / 22 בהכנסו, ע"פ עירובין סה, א: נכנס יין יצא סוד. /
 25 אסיקי, ע"פ בראשית רבה פי"א: מסיק ליה בטימי (העלה את
 דמיו). / 26 מוקיר, ע"פ שבת קיט, א. / 27 בראשי, שבת קיח, ב.
 ארדיא, ע"פ פסחים קיט, ב. כמהין ופטירות וגוזלים. ועי' סנהדרין
 יא, א: מהודעין אנחנו לכוון דגוזליא רכיכין וכו'.

13 — 4 מתהפך, ע"פ ברכות ו, ב: עוף יש בכרכי הים וכרום שמו
 וכיוון שהחמה זורחת מתהפך לכמה גוויין. / 16—17 ואת פסל
 הקנאה, חידוד ע"פ יחזקאל ח, ה וקידושין פ"א מ"א. ועיני, ע"פ
 ירושלמי ברכות פ"א ה"ה: עינא ולבא תרי סרטורי דחטאה. / 24
 איתתא, ע"פ קידושין ז, א. / 26 בבי הלולא, ע"פ עירובין נה, א:
 האי עלמא כ[בי] הלולא דמיא. / 27—2, 14 זמרי, ע"פ סוטה מת,
 א: זמרי נשי ועני גברי כאש בנעורת.

14 — 12 כודניא, ע"פ שבת קי, ב: שערתא דמשתכחת בכפותא
 דכודנא חיורא. ומפרש רש"י: שעורה הנמצאת בגללי פרדה לבנה.
 דהבא פריכא, ע"פ עבודה זרה י, ב: שדר ליה דהבא פריכא במטראתא
 (שלח לו זהב שבור בעורות מעין שקים).

15 — 2 הסתכלתי, ע"פ שבת סה, ב: כל המסתכל באצבע קטנה
 של אשה כאלו מסתכל במקום התורפה. / 7 ואי זה, זבחים פ"ה
 מ"א. / 10—12 ובטהרא, ע"פ פסחים קיא, ב, היינו בצל תאנה.
 יין, ע"פ אבות פ"ג מ"י. שגלתא, דניאל ה, ב. / 17 מפיש, מרבה.
 סרבלא, מנחות מא, א. / 22 בחמה, שבת מו, ב. / 23 במיא, שבת
 קמז, ב, ושם: כאן. משחא, ברכות מג, א. / 25—26 אשרתא, חזיוק.
 תעלה, חידוד, ע"פ מגילה טו, ב: תעלא בעידיניה סגיד ליה (שועל)
 בומנו — השתחוה לו. / 27 כמה שקייני, ע"פ שבת קמז, ב:
 כולוהו שקייני מדיבחא ועד עצרתא מעלו.

16 — 12 השגגות, ע"פ יומא לו, ב: עשה להם זדונות כשגגות.
 מכנה גמלא, עי' סנהדרין כו, א. / 17 הוי, אבות פ"ב מ"ד. / 18—19

אם הכתב, ע"פ שיר השירים רבה ז: הכתב רבה על הנקודה את תפוש את הכתב ומניח הנקודה. נקודה רבה על הכתב את תפוש הנקודה ומניח את הכתב. לשבת ודינים, ע"פ סנהדרין נו, ב: עשר מצוות נצטוו ישראל במרה שבע שקיבלו עליהן בני נח והוסיפו עליהן דינים ושבת וכיבוד אב ואם. / 24 בהאי עלמא, ע"פ חגיגה טו, א: הואיל ואיטריר ההוא גברא מההוא עלמא ליפוק ליתתני בהאי עלמא (כיוון שלאיש זה לא יהיה חלק בעולם הבא יצא ויהנה בעולם הזה). / 24—25 מוך שקיך, תענית ו, ב: אבי שקי, שבת כא, א: ומדפ שקי רבי. ומפרש רש"י: בבצעי המים הוא גדל. ומסתבר שלעני המחבר היה נוסח אחר.

17 — 3—4 מלח, ע"פ חולין קה, ב: שמלח סדומית יש שמסמא את העינים. ושמא יש לנקד מסמא (מ"ם קמוצה). / 6 אוי לי אמי כי ילדתי בן זכר, שירים על נושא זה נודעים אצל כל העמים עד לזמננו זה. / 15—16 חכם, ע"פ בבא בתרא יב, א. כישמעאל, ע"פ פסחים נו, א: שאו שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל בן פאבי תלמידו של פינחס וישמש בכהונה גדולה. / 19 נר, הלשון על פי גידה ל, ב: למה הוולד דומה... ונר דלוק לו על ראשו. / 23 אוי, חידוד ע"פ קידושין פב, ב: אשרי מי שבניו זכרים ואוי לו למי שבניו נקבות. / 26—27 שיקיים, ע"פ בבא קמא יז, א: אלא שהניחו ספר תורה על מיטתו ואמרו, קיים זה מה שכתוב בזה.

18 — 3 אם לא יעסוק, ע"פ שבת לא, א: ...קבעת עתים לתורה... פלפלת בחכמה. / 10—11 גלגל, פסחים צד, ב. / 15 נסתחפה, כתובות פ"ז מ"ח. / 22—23 וכל הגי מלי, ע"פ ברכות ח, א. ומחטא, ע"פ קידושין פב, א: אומנות נקיה וקלה מאי היא. אמר רב יהודה, מחטא דתלמיתא. ומפרש רש"י: שהתפירות עשויות תלמים תלמים, שורות שורות, כתלמים של מחרשה.

19 — 3 יושביני, ע"פ כתובות פ"ה מ"ה: [הכניסה לו] ארבע [שפחות] — יושבת בקתדרא. / 5 ובשבוע הבן, ע"פ בבא קמא פ, א: רב ושמואל ורב אסי איקלעו לבי שבוע הבן. ומפרש רש"י: ברית מילה על שם שעברו עליו שבעה ימים. / 6—7 פת, ע"פ שבת סב, ב — סג, א: בפת עמילה או בפת שאינה עמילה ביין

גורדלי או ביין חרדלי. ובפסחים לו, א פירש רש"י : שאינה ממהרת להחמיק, שעמילתה מעכבתה. גורדלי, מפרש רש"י : לבן היה. יין חרדלי, שחור. / 8—9 עלי יניח, חידוד ע"פ חולין צא, ב : מלמד שנתקבצו כל אותן אבנים למקום אחד וכל אחת ואחת אומרת, עלי יניח צדיק זה ראשו. / 14 הני, ע"פ ברכות יז, א : נשים במאי וכיין. / 16—17 הפכת, לבל תשרוף אש הכבשן את אברהם. ועי' מעשה אברהם אבינו" ב"אגדת אגדות או קובץ מדרשים קטנים" מהדורת ח. מ. הורוויץ, חלק ראשון, ברלין תרמ"א עמ' 46. והפכת דינה, עי' ברכות ס, א : מיד נהפכה [דינה] לבת. והפכת המטה, עי' שמות ז, י. / 18 והפכת, עי' שמות ד, ו. והפכת ים סוף, עי' שמות יד, כא. / 25 והדאגה, מעין מה שמובא ב"מוסרי הפילוסופים" שער ב פרק א 12 : ואמר, הדאנות מדווי הלבבות כאשר החלאים מדווי הגופות.

20 — 1 שמברכין, ע"פ ברכות מח, ב : כשם שמברך על הטובה כך מברך על הרעה. / 2—3 ברוך, כלשון הברכה בתפילת הבוקר. / 4 אלי, ע"פ אבות פ"ו מ"ב. / 6 כרבי יהודה, בפסחים ג, ב : שלחו ליה לר' יהודה בן בתירא, שלם לך ר' יהודה בן בתירא דאת בנציבין ומצודתך פרוסה בירושלים. / 7 כרבי אלעזר, ע"פ סנהדרין לב, ב : צדק צדק תרדוף — הלך אחר בית דין יפה, אחר רבי אלעזר ללוד. / 11 זני, דניאל ג, ה. / 12 ונתמלא, ע"פ סוטה יב, א. / 16 בן דרוסי, בשבת כ, א : כמאכל בן דרוסאי. ומפרש רש"י : ליסטים היה ומבשל בישולו שלישי. / 17 ושבתאי, ביומא פג, א : נפק מיניה שבתאי אצר פירי. ומפרש רש"י : להפקיע שערים. / 20 יגדל, ע"פ תוספתא עדויות פ"ג, ד : גדול מרבן שמו.

21 — 2 דו פרצופין, ע"פ ברכות סא, א : דו פרצופין ברא הקב"ה באדם הראשון. / 9 כד הו, כאשר היה אורם בהיר. / 18 ובטלו, ע"פ סוטה פ"ט מ"ט. ומפרש רע"ב : איש שהכל בו, כלומר תורתם אמת מבלי דופי. / 22 לצבור תרוץ, לצבור זהב, ע"פ משלי ג, יד. 22 — 1 כעזי, מעין "חיוי ברייתא" בחולין מז, א. ורש"י מפרש שם : רועות באפר. ואמרי לה, ברייתא — בריאות ושמונות. חבל, סנהדרין קיא, א. / 5—6 יהיו, שבת קמח, ב. / 8 ופניו, ע"פ סנהדרין צו,

ב : פני הדור כפני כלב. / 9 וכל הרוצה, ע"פ ברכות פ"ב מ"ח. /
 21 גיריה דיליה, הלשון ע"פ בבא מציעא מד, א : גירי ידיה.
 ומפרש רש"י : חצים שלו. / 26—27 אי שמים, הלשונות ע"פ ראש
 השנה יט, א וסנהדרין צח, א.

23 — 9 בר מריון, בבא בתרא יב, ב. וקרקעותיו היו מעולות. / 10
 אשמדאי, ע"י פסחים קי, א. / 11—12 ובר גריון, מעין „בר גוריא“
 בירושלמי קידושין פ"ג ה"ב. זוטא, ע"פ בבא מציעא כא, ב : בזוטא
 של ים ובשלוליתו של נהר. ומפרש רש"י זוטא של ים, מקומות
 בשפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו... ושוטף מה שמוצא שם
 והולך. ושלוליתו של נהר, כשהוא גדל ויוצא חוץ לגדותיו ושלול
 שלל ושוטף הנמצא. בת מטרד, חידוד ע"פ בראשית לו, לט. ובן
 טמיון מובנו : מוחרם. / 14 נהר סבטיון, סנהדרין סה, ב. / 15
 יוסף, ע"י פסחים קי, א. ובן תמליון, ע"י מעילה יז, ב. והוא שד. /
 17—18 די פרולא, ע"פ דניאל ב, מ. פרולא הנדואה, עבודה זרה
 טז, א. ומפרש רש"י : של ארץ הודו, שאין עושין אותם אלא לכלי
 זיין. גללא, ע"פ עבודה זרה כב, ב : מכתבא גללא בזע רגלא
 בחבריה. ומפרש רש"י : מכתב, שקורין גרפאי, ושל ברזל הוא,
 קורע את הגלל שייש. כלומר השיש שהוא קשה ירא מן המכתב,
 לפי שהוא מכיר בו. וכן רכיל ובליעל מכיר בחבירו וירא מפניו. /
 19 עור ובהלות, ירמיה טו, ח. כתנורו, ע"פ בבא מציעא נט, ב.
 ומפרש רש"י : נחש דרכו לעשות בעגולה להכניס זנבו אצל פיו. /
 23—24 וכל מתא, ע"פ פסחים קיא, ב : דסמיכא למתא לא פחתא
 משתין שיד. / 25—27 שתין, ע"פ בבא קמא צב, ב : שתין תכלי
 מטייה לככא דקל חבריה שמע ולא אכל (ששים כאבים מגיעים לשן
 ששומעת קול חברתה ואינה אוכלת). הלול, גיטין נו, א.

24 — 1 כסעודת שלמה, ע"י בבא מציעא פו, ב. / 3 ומגחלתם, ע"פ
 אבות פ"ב מ"י : והוי זהיר בגחלתן שלא תכזה. / 5—6 ועל דבר
 זה, נזיר כג, א. / 8 נפישו, הלשון ע"פ שבת לג, א : נפישו קטילי
 קדר מנפיתו כפן. ומפרש רש"י : רבים הרוגי נקבים ממותי הדרוקן
 של רעב. / 16 שליח, ע"פ סוטה ח, ב : שליח ערטלא וסיים מסאנא
 (ערום ומופשט ומנעליו ברגליו). / 17 מנונה, הלשון ע"פ סוטה ו, א :

מתנחנא והולכת. / 20—23 הדור ע"פ ירושלמי חגיגה פ"א ה"א
וסוטה פ"ט מט"ו.

25 — 1 אומיא, דניאל ג, ד ועוד. / 3 אתיא, דניאל ג, לב. / 4—5
סנו ליה, ע"פ כתובות קה, ב: האי צורבא מרבנן דמרחמין ליה
בני מתא לאו משום שמעלי טפי אלא משום דלא מוכח להו במילי
דשמיא. / 6 תפוג, ע"פ שבת קלח, ב: עתידה תורה שתשתכח
מישראל. / 24 בריות, כלשון ב"גונתנה תוקף". / 26 עתיק, דניאל
ו, ט"ז. / 27 אבב, שבת לב, א. ומפרש רש"י: כשהיא [הצאן]
באה לפני גדרות צאן, שם הוא מדבר עמה להלקותה על פשעה.

26 — 1 כבני מרון, ראש השנה פ"א מ"ב. / 3—4 יומין, ע"פ
תנחומא"ב וישלח ו: והתקין עצמו לשלושה דברים: לתפילה
ולדורון ולמלחמה. / 11 לערבב, ראש השנה טז, ב. גירא, סוכה
לח, א. / 12 ירקד, כלשון בפסחים קיב, ב: מפני שהשטן מרקד
בין קרניו. / 15 בשפרפרא, ע"פ דניאל ו, כ. / 18—19 זמנין, ע"פ
עבודה זרה ג, ב: זמנין דמשכי להו תקופת תמוז עד חגא. / 22—23
טרחתי, ע"פ כתובות קי, א: אין אדם טורח בסעודה ומפסידה. /
25 במורד, חידוד ע"פ יהושע י, יא.

27 — 10 יפשפש, ברכות ה, א. / 19 נעוה, עבודה זרה עז, ב.
ומפרש רש"י: הגת הרתיחו. / 22 ואושיא, עזרא ד, יב. שתי
שורות, פסחים פ"א מ"א. / 26 מפרשנדתא וכו', על ידי פרשנדתא.
28 — 10 במעלי, כתובות סב, ב. / 18—19 אריוך, חידוד ע"פ דניאל
ב, יד. / 22 בתפילת היוצר, שבשחרית. ואחריו נזכרות גם תפילת
מוסף, מנחה ומעריב.

29 — 8—11 בקרמין, ע"פ סוכה י, א: סיככה כהלכתה ועיטרה
בקרמין ובסדינין המצויירין. / 12—13 ירדו, ע"פ פסחים קיא, ב:
מאן דשתי טיף טיף. ומפרש רשב"ם: יין המטפטף מן החבית. /
15 שתסרה, סוכה פ"ב מ"ט. / 16—17 שמים, ע"פ סוכה לו, ב:
מוליך ומביא למי שהארבע רוחות שלו, מעלה ומוריד למי שהשמים
וארץ שלו. חבט, סוכה מד, ב. / 20 יתמסק, ע"י ירושלמי שביעית
פ"ב ה"ו. / 24 קסניאתא, כתובות סא, ב. ומשחקים הם: כלבים
של עץ ואישקוקי. / 26 כשאול, ע"י שמואל"א ט.

30 — 1 אסתירא, ע"פ בבא מציעא פה, ב : איסתרא בלגינא קיש קיש קריא (מטבע אחת בכד משמעת קול : קיש קיש). / 8 חביץ, ברכות לו, ב. / 9 הסופגנין, פסחים לו, א. / 11 רעת ניקנורי, ע"י מגילת אנטיוכוס. / 15—16 סחף, ע"פ נדרים נא, א : שקל דיקולא רבה חפיה כופרא וסחפיה על רישיה. וכופה, ע"פ עירובין פ"י מט"ו : כופין עליו פסכתו. ומפרש רע"ב : סיר של נחושת. / 20 משבעת המינים, ע"י ברכות לה, א. / 24 בית הרכבים, ע"י ירמיה לה.

31 — 1 אל תאמרו, ע"פ חגיגה יד, ב : כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור — אל תאמרו : מים מים (כשאתם באים לאבני שיש, הטהורים ושקופים כמים — אל תאמרו מים רבים כאן, ואיך נעבור?). / 3—4 כמי שנשכו, ע"פ יומא פ"ח מ"ו. / 8 באדר, ע"פ תענית כט, ב : ולמצי נפשיה באדר דבריא מזליה. / 10 דרוש, סוטה מד, א. / 14 עד זיו, ע"פ דניאל ה, י. / 15 עד דנפק, ע"פ יבמות ס, ב ופסחים עה, א. / 17 עד דקפי, ע"פ חולין קיא, ב : דמא דכבדא קפי. / 18—19 שורה, ע"פ ברכות מב, ב. אם יהיה ברזל, ע"פ סוכה נב, ב : אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. / 21 ודאליס, ע"פ גיטין ס, ב : כל דאליס גבר. / 22—23 עד דלא ידע, ע"פ מגילה ז, ב.

32 — 2 להוסיף, ע"פ ראש השנה ת, ב : מוסיפין מחול על קודש. / 5 מחייב, ע"פ מגילה ז, ב : מיחייב איניש לבסומי בפוריא. / 7—8 סריקין, ע"פ פסחים לו, א. / 9 כעיסה, ע"פ פסחים שם. / 10—11 אם האשה, ע"פ פסחים שם. / 16 זכר לטיט, פסחים קטז, א. לקהויי, פסחים שם. / 18—19 ותבלין, ע"פ פסחים שם : כך היו אומרים תגרי חרך שבירושלים, באו וטלו לכם תבלין למצוה. ומפורש שם : תגרי חרך, חנונים היושבים אצל חלונותיהם ומוכרים. / 22—23 וזה מהדר, ע"י פסחים קטו, ב. / 27 לעזי, ע"פ מגילה ג, א : עיזא דבי טבחי שמינא מינאי.

33 — צלי, פסחים מא, א. ומפרש רש"י : שמבשלין אותו בקדירה בלא מים ובלא שום משקה. שחין, ע"פ מגילה ז, ב : קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה. ומפרש רש"י : צעי, קערות של מיני מאכל. / 14 ואנומלין, ע"י שבת קמ, א. / 15 נהמא, ע"פ

כתובות לט, ב: כי נהמא אקושא בחינכי. ומפרש רש"י: כלחם קשה שגורר את החך. / 16 צלעתו, אשתו, קידושין ו, א. / 27 ניתנה, ע"פ שבת קלה, א—ב: ניתנה תורה ונתחדשה הלכה.

34 — 2 צופים, נביאים, מגילה ב, ב. / 7 משונה, שמא יש לנקד: משנה (מ"ם חרוקה). / 8—10 פת, ע"י פסחים מב, א. וסולמות, ע"פ ביצה ט, ב. / 13 והאחד העודף, כי דב"ש חל"ב קמח"א וסמיד"א בגימטריא: תרי"ד. / 16—17 אומה, ע"פ בראשית רבה פס"א. / 22 הלכות, כלשון בסוף מגילה. / 23 האזהרות, הפיוטים המיוסדים על תרי"ג מצוות.

35 — 1—2 מאי בעי, ע"פ עבודה זרה ב, ב: מאי בעי בשעיר וכאי בעי בפארן. / 3—4 בני ישראל, ע"פ ברכות מז, ב: כל מצוה שהחזיקו בה כותיים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל. / 8—9 וכל כבודה בנשים, ע"פ מגילה כז, ב: אמא זקינה היתה לי פעם אחת מכרה כפה שבראשה והביאה לי קידוש היום. / 10—11 אכולא מעין "ר' זירא הוה בצע אכולא שירותיה" בברכות לט, ב. / 12 שש, ע"פ שבת כח, א: ששש בגווינן הרבה. / 14—15 שלא יבטל, ע"פ יבמות סג, ב: כל אדם שאינו עוסק בפרייה ורבייה... כאילו ממעט הדמות. יאפילו, ע"פ שבת פו, א: תלמיד חכם מאפיל בטליתו ומותר. / 16—17 כל חומרי, ע"פ כתובות פ"ה מ"ו והגמרא סב, א. / 18 בתשעה באב, שכידוע הוא אסור בתלמוד תורה. / 23—24 מנהגן, מעין "מנהג אבותינו תורה היא" בתוספות למנחות ס, ב. ועי' ירושלמי פסחים פ"ד ה"א.

36 — 5 בחשבונות, שבת קנ, א. / 16 אנא, ע"פ שבת יא, א: אנא עבדי למתא מחסיא דלא חרבה. / דאולנא, ע"פ ברכות כ"ז, ב: דאי אית ליה לפלוחי בי קיסר אף הוא אוזיל ופלח. / 22 פני הארץ, ע"י בראשית רבה פצ"א. ובתנחומא מקץ ז: שאין פני הארץ אלא עשירים. / 24 אומרים, בבא מציעא פו, א.

37 — 4—5 משקל, ע"פ תענית כה, א: דגמירי, דמיהב יהבי מישקל לא שקלי. / 10 מתנחם, ע"פ ירושלמי ברכות פ"ד ה"ב. / 11—12 ואולי, ע"פ קידושין עא, ב: מי ידעינן מהיכא קאתינן דילמא מהנך דכתיב, נשים בציון עני. / 18—20 עשרה יוחסין, קידושין פ"ד

- מ"א. מנן מלכי, ע"י מגילה יב, א. / 21 מבית חשמונאי, קידושין
ע, ב. / 22—23 מזרעא, ברכות כ, א.
- 38 — 10 רבי בקבוק, נזכר גם במסכת פורים. / 23—24 כדבעי,
כתובות סז, א. / 25 מלכותא קטיעא, ע"פ פסחים פז, ב: קרי לכו
מלכותא קטיעא.
- 39 — 9 בספר, ע"פ ספר יצירה פ"א מ"א: וברא את עולמו בספר
וספר וספור. / 11—12 כאישות, ע"פ מועד קטן ו, ב: מאי
אישות... בריה שאין לה עינים. / 13 דעת, כלשון ב"אל אדון על
כל המעשים" שבתפילת שבת. / 17 נסים, כך במקורות, אבל צ"ל:
נצים, וע"י איוב לט, כו ובבא בתרא כה, א. / 19 עיל, ע"פ בבא
מציעא לח, ב: דמעילין פילא בקופא דמחטא. / 25 לספק, ע"י
ירושלמי שבת פ"ה ה"ב: במספק חבל על חבל.
- 40 — 2 מהדרנא, כתובות קג, ב. / 3—4 מחוינא, ע"פ חולין קי,
ב: אחוינא לך חורפאי. / 5—6 ועבדנא, ע"פ בבא בתרא כג, א:
אנא עבדי דלא משתכחה תורה מישראל, דאיתנא כיתנא ושדינא
ומגדלנא נשבי. וצידנא טביא ומאכילנא בישראל ליתמי (אני אעשה
שלא תשתכח תורה מישראל. אביא כותנא ואזרע ואשתמש במכמורת
ואצוד צביים). / 18 כחזרא, ברכות ח, א. ומפרש רש"י: כענפי
הסירים הנסבכים בגיות הצמר. / 19—20 ראית, משלי כו, יב /
23—24 מפני, ע"פ עבודה זרה נד, ב: יאבד עולמו מפני השוטים.
- 41 — 1—2 דיהבין, ע"פ יומא ט, ב: דמאן דמשתעי ריש לקיש
בהדיה בשוק יהבי ליה עיסקא בלא סהדי (מי שריש לקיש היה
מדבר עמו בשוק היו נותנים לו סחורה שלא בפניו עדים). / 3 דבר
הסמוי מן העין, שהברכה מצוייה בו, ע"פ תענית ח, ב. / 7 מגזא,
ע"פ ראש השנה ו, א. כלומר: מבית גנזיו של הקב"ה. / 9 ועבד,
חידוד ע"פ ברכות לט, א ומשלי כט, יג. / 14 מדוד, שבת קנ,
א. / 25 וקרקפתא, ע"פ ראש השנה יז, א: קרקפתא דלא מנח
תפילין.
- 42 — 1—2 שילך, ע"פ בבא קמא צב, ב: שפיל ואויל בר אוזא
ועיניה מטייפי (בר אוזו הולך שחוח ועיניו מצפות למעלה). מיכף
כיפי, מגילה כב, א. / 11 נעשיתי, בכורות ח, ב. / 12 בפוסתא

גיטין נח, א. ומפרש רש"י: דף וחצי. / 14 אי בעי, ע"פ שבת
 עז, ב: ואי בעי מיניה כל חללה עלמא הוה אמר ליה. / 21 נהירין
 לי, ע"פ ברכות נח, ב: נהירין לי שבילי דשמיא. / 25—26 אדע,
 ע"פ עירובין יג, ב: שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים...
 תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמישים
 טעמים.

43 — 1—2 בטפח, ע"פ שבת כב, א: נר חנוכה מצווה להניחה
 בטפח הסמוכה לדלת. / 4—5 מלא קנה, שבת פה, א. / 11—12
 שיבין, ע"פ חגיגה יג, א: והיה מבין בחשמל ויצאה אש מחשמל
 ושרפתו. / 24—25 בטרם יבינו, ע"פ תהלים נח, י. כלומר: עוד
 בטרם יגדלו.

44 — 2—3 על כבוד קונו, ע"פ חגיגה פ"ב מ"א: וכל שלא חס
 על כבוד קונו. עושה, ע"פ סוטה כב, ב: אל תתייראי... אלא מן
 הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר
 כפינתם. / 6 שדיא, ע"פ חולין סד, ב: דשדא תיכלא בכולה. ומפרש
 רש"י: תיכלא, לשון שיכול וריעותא. / 12—13 חוששני, כלשון
 בשבת פט"ז מ"ז. שמא, ע"י קידושין סו, א ובתוספות שם ד"ה
 "בגדי". / 20 עד שיבוא, ע"פ שבת קח, א: אם יבוא אליהו ויאמר.
 / 23—24 ספר רפואות, ע"פ פסחים כו, א: גנו ספר רפואות.
 איפוקראטס, Hippocrates מייסד חכמת הרפואה ביוון, 460—377
 לפני הספירה, וגלינוס, Galenus, פילוסוף ורופא נודע; פרגמון
 130—200 לערך לספירה הרגילה.

45 — 2—3 טבעתי, סמל הרופאים בימים ההם. / 15—16 מה אני,
 מעין הלשון בנדרים לו, א: מה אני בחינם אף אתם נמי בחינם. /
 26 כתוב זאת זכרון הרפואה ההלצית הזאת דומה לשל עמנואל
 הרומי במחברת יא ממחברותיו (עמ' 306—308).

46 — 12—13 אוזב יוון, ע"פ סוכה יג, א: ולא אוזב יוון ולא אוזב
 כוחלי. / 14 וסכתא, ע"פ עירובין גי, א: ואנן כי סיכתא בגודא.
 ומפרש רש"י: כיתד שנועצין אותו בכותל בנקב צר ונכנס בדוחק.
 / 16—17 ודלוז, "ולוז וערמון" בבראשית לא, לו תירגם אונקלוס:
 ודלוז ודדלוז. ומסמר, כלשון בשבת פ"ו מ"י. אבוב, ע"פ שבת

פ"ד מ"ג : אבוב רועה (בנוסח הגמרא : רואה). ומפרש רע"ב : עץ שגדל יחידי ואין לו ענפים. / 18 בספר, ע"י בהערה לעמ' 44 שורה 23—24. / 19 אבן תקומה, כלשון בשבת סו, ב : יוצאין באבן תקומה בשבת. ומפרש רש"י : אבן שנושאות אותה נשים עוברות שלא יפילו. / 20 וסלע, ע"פ שבת פ"ו מ"ו : יוצאה בסלע שעל הצינית. ומפרש רע"ב : מטבע שיש עליו צורה... על מכה שתחת פיסות הרגל... לרפואה. / 21 קלוף, "מחשוף הלבן אשר על המקלות" בבראשית ל, לו תירגם אונקלוס : קילוף חיור די על חוטריא. / 22 זיקא, תענית ג, ב (רוח שלאחר הגשם). / 26—27 ולא מילף, הלשון ע"פ כתובות סב, א : דמלפי תכלי לא בהתא. ומפרש רש"י : אשה הלימודת לשכל בניה, לקברם, אינה תמיהא ומפחדת במות אחד מהם, שכבר לימודת.

47 — 1—2 רמוני בון, ערלה פ"ג מ"ו. ורביא, ע"פ הוריות יב, א.
48 — 2—3 טוב, קידושין פ"ד מ"ד. / 18—19 חיי, ע"פ מועד קטן כח, א : חיי, בני ומוזני לא בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. / 20 מזל, בבראשית רבה פ"י : אין לך כל עשב ועשב שאין לו מזל ברקיע, שמכה אותו ואומר לו גדל. / 23—24 מרוה, ע"י מועד קטן טז, א. / 26 ולא פסק סדרא, ע"פ שבת קטז, ב : ובנהרדעי פסקי סידרא דכתובים.

49 — 2—3 עידנא דקאי, ע"פ שבת קנו, ב : דקאי צדק במערב מהדרנא ומקימנא ליה במזרח. / 4—5 מאדים, ע"י שבת קכט, ב. "ופורסא דמא" פירש רש"י : זמן הקזה. / 16 גוממו, חולין צב, ב. ומפרש רש"י : בשווה לשופי יחתכנו. / 23 היכן, כלשון בסוף חולין.

50 — 2 פירות, ע"פ תענית יט, ב. / 5 אחזא, חולין מט, א. / 16 טובעני, על פי תענית י, א : נקטינן, טובעני ולא יובשני. ומפרש רש"י : יהיה מקום מצולה ורקק ולא יובשני [בלי גשם]. / 18—19 ומזל, ראש השנה יא, ב.

51 — 14 מזילים, שמא במובן מזל. / 16 לאשתא, שבת סז, א. ומפרש רש"י : חולי שמחממת ומקדחת את הגוף. / 22 ומנדעי, ע"פ דניאל ד, לא. / 23—24 אין, דברים ד, לה.

52 — 10 אפק, בבא בתרא ד, א. / 11—12 הכא, גיטין סח, א. /
 14 בן קמחי, הכוונה לר' דוד קמחי ור' יונה אבן ג'נאח. ולילי, ע"פ
 ראש השנה לד, א : אי גנוחי גנח אי ילולי יליל. / 18—20 ולהבין,
 עי מגילה ג, א : ושום שכל... אלו המסורות. שעטנו, ע"פ מנחות
 כט, ב : שבעה אותיות צריכות שלושה זיונין, ואלו הן : שעטנ"ז
 ג"ץ. קרי, עי נדרים לו, ב. / 22 אלו הטעמים, עי מגילה ג, א. /
 25 משה, ע"פ סוטה יג, ב : וימת משה ספרא רבה דישאל. / 27
 . אל ישב, ע"פ מגילה ג, ב : כרך שישב ולבסוף הוקף.

53 — 2 בשלושה, ע"פ חגיגה פ"ב מ"א : אין דורשין בעריות
 בשלושה. / 17 כמין, קידושין כב, ב. / 18—19 ומשתעי, ע"פ
 עירובין נג, ב.

54 — 1 ומרגניתא, ע"פ יבמות צב, ב : אי לאו דדלאי לך חספא
 מי משכחי מרגניתא תותיה (לוא לא הושטתי לך אבן — לא היית
 מוצא מרגלית תחתיה). / 12 בעמק, חידוד ע"פ יואל ד, יד, והכוונה
 למעשה החריזה. / 14 וישתמש, ע"פ אבות פ"א מ"ג. / 15 ינהור,
 ע"פ שבת קטז, ב : נהור נהוריק כשרגא. / 21 ודלא, בבא בתרא
 מה, ב : ודלא כטופסא דשטרי. / 23 והמלכים, עי גיטין סב א :
 מנא לך דרבנן איקרו מלכים. / 24—25 חכמי, ע"פ בכורות נח, א :
 כל חכמי ישראל דומין עלי כקליפת השום.

55 — 2—3 ישמיע ע"פ ברכות יג, א : השמע לאוניך מה שאתה
 מוציא מפין. ביאוש, מעין "יאוש שלא מדעת" בבבא מציעא כא,
 ב. / 6 כמה, ברכות יד, ב. / 13 אין להם, סנהדרין פ"ג מ"ג. /
 18 צללו, ע"פ בבא קמא צא, א : צללת במים אדירים והעלית חרס
 בידך. / 21—22 שימש, ע"פ סוכה כח, א. ומפרש רש"י : כל
 ,איבעיא להי לאביי ורבא.

56 — 3 עשאוה, ע"פ אבות פ"ד מ"ה : אל תעשם עטרה להתגדל
 בהם ולא קרדום. / 5 על מנת, עי נדרים סב, א. / 6 בטסקא,
 קידושין ע, ב. כלומר : כתב הזמנה. / 12 תריסרי, ע"פ כתובות
 סב, ב : יתיב תרתי סרי שני בבי רב. / 8 לקפה, ע"פ קידושין
 נב, ב : ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בהלכות. / 10
 מלי, ע"פ ברכות סב, ב. / 11 דחני, ע"פ ברכות כ, א : ואנן קא

מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא (ואנו שונים עוקצין בשלוש עשרה פנים). / 14 עבד, ע"פ בבא קמא כז, ב : עביד איניש דינא לנפשיה. / 15 בסלוא, כתובות צא, א. ומפרש רש"י : קוץ שאינו מוציא דם. / 16—17 חפשי, ע"י נדרים סב, ב. / 18—19 ולא אפחית, ע"פ שבת ל, ב : הוה סליק בדרגא איפחית דרגא מתותיה. / 20 נשדי, ע"פ ראש השנה יג, א : שדא ביה נגרא. / 21 עבדא, ע"פ נדרים סב, ב : לא יהיבנא (א)כרגא. ומפרש רש"י : איני רוצה ליתן מס. / 25—26 שואלין, ע"פ קידושין מט, ב : כל ששואלין אותו בכל מקום דבר אחד בלימודו ואומרו ואפילו במסכתא דכלה.

57 — 3—4 ומהם, ע"פ כתובות יז, א—ב : והני מלי למאן דקרי ותני אבל למאן דמתני לית ליה שיעורא. וכולהו, ע"י ברכות כ, א : בשני דרב יהודה כולי תנוי בנויקין הוה. / 9 יודעים, ע"פ ספרא בחוקותי פ"ב, ב : שהוא יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו. / 14—15 ורבו, ע"פ סוטה מז, ב : רבו מחלוקת בישראל ונעשית תורה כשתי תורות. / 24—25 אבלט ומבגאי, שמות של נכרים. הראשון היה ידידו של שמואל, עבודה זרה ל, א. והשני נזכר במכות יא, א : שכם נסיב ומבגאי גזיר (שכם רצה לישא אשה ועל מבגאי לימול). ושעשגו, אסתר ב, יד—טו. / 25—26 עקוב, דברי הימים"א ט, יז. ושלמון, הושע י, יד.

58 — 7—8 מסלסל, בבראשית רבה פפ"ז : לגבור שהיה עומד בשוק וממשמש בעינו ומתקן בשערו ומתלה בעקיבו. וע"י נדרים ט, ב ומגילה יח, א. ואם גבהה, ע"פ סוכה פ"א מ"א ועירובין פ"א מ"א. / 11 דאשתייר, ע"פ בבא מציעא פד, א : אנא אשתיירי משפירי ירושלים. / 16 ובשעה, ע"פ חגיגה יד, א : חרשים בשעה שפותח בדברי תורה הכל נעשין כחרשין. / 22—23 חצי, סוטה ט, א. / 24 ארבע מאה, ע"פ עבודה זרה יד, ב : גמירי ד[מסכת] עבודה זרה דאברהם אבינו ד' מאה פרקי הוין. / 25 מעין, נראה שיש לנקד : מעין (מ"ם ועי"ן צרויות).

59 — 1 אי בעו, ע"פ סנהדרין סה, ב : אי בעו צדיקי ברו עלמא. / 3 אשתפוך, ע"פ עירובין סו, ב. / 4 אול, ע"פ בבא קמא לב, ב : שפיל ואזיל. / 5—6 כרויא, ע"פ שבת לב, א : שבקיה לרויא

זמנפשיה נפיל. ומפרש רש"י: לשיכור אינך צריך להפילו — שהוא יפול מאליו. / 9—10 מכלבא בישא, בויקרא רבה פי"ט: גור טוב מכלב ביש לא תרבי. ובפירוש רש"י למגילה יא, ב מובא מעין הלשון כאן: מכלבא בישא גוריא טבא לא נפיק. / 13—14 מאן, ע"פ עבודה זרה יא, ב: דחמי חמי. לא אחי, שבת לב, א. / 18—19 טב, ע"פ יבמות קיח, ב: טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו (טוב לשבת גופים שנים מלשבת אלמנה). / 20 טבלא, חידוד ע"פ סוטה מט, ב.

60 — 22 המיסד, המחבר. וכאן הוא מודה שהחריזה קשה עליו, ולכן לא ישתמש בה להבא בספר.

61 — 7—8 ישמשונך, ע"פ דניאל ז, י. / 10 ונהורא, ע"פ דניאל ב, כב.

62 — 1 בחייו, ע"פ ברכות יח, ב: רשעים בחייהם קרוין מתים.

63 — 20 לא שליט, עזרא ז, כד.

64 — 10 מתנן, ע"פ דניאל ב, ו.

67 — 21 עיר, דניאל ד, י.

69 — 4 גלגול מחילות, ע"י כתובות קיא, א. / 27 ארכא, ע"פ דניאל ז, יב.

70 — 7—8 יאבדו, ירמיה י, יא. / 16 כל אפיא, ירושלמי סנהדרין פ"י ה"ב. / 16 למות המקרית, המלה מות שימשה בימי הביניים וגם בתקופות המאוחרות לשון נקבה. בעיקר בהשפעת הלשון הספרדית והאיטלקית.

71 — 13 כסא, שבת קיח, ב. ומפרש רש"י: דגים קטנים מטוגנים בשמן קרביהן ובקמח. / 22 בשש, ע"פ איוב ה, יט. / 25 וי, ברכות לא, א.

72 — 9—10 מחיצה, ע"פ פסחים פה, ב: אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. / 17 גודא, ע"פ תענית כא, א. כלומר גדר רעועה. / 22—23 בונה, ע"פ בראשית רבה פ"ג. / 25 כל אתר, ע"פ דניאל ב, לה.

73 — 2 נעשו, ע"פ שבת לז, א. / 7 יעלו, ע"פ ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. / 8—10 פה, על פי קידושין לט, ב. מלא, כלים פי"ז

- מ"ב. ומפרש רע"ב: מלוא כף עפרורית מן הכת. / 20 צרדא,
כתובות ח, ב. ומפרש רש"י: בגד קנבוס שאינו שווה אלא דינר.
ליקרא, סנהדרין מו, ב.
- 74 — 7—8 זה יאמרי, ע"פ בבא מציעא פ"א מ"א. וכל, בבא קמא
פ"ג מ"ג.
- 77 — 3 בבנים, ע"פ מגילה לא, ב: שסתירת זקנים בניין, ובניין
נערים סתירה. / 20 דר, כתובות פו, ב.
- 80 — 14 וגשם, וגוף. / 18 יחידתך, נשמתך.
- 82 — 11 מולית, תענית יט, ב. / 20 ושכבי, ע"פ סנהדרין כט, ב:
עכברא דשכיב אדיגרי. / 22—23 יחלוק, כלשון הברכה "ברוך שחלק
מכבודו לבשר ודם".
- 83 — 18 ברבוי, ע"פ דניאל ד, לג.
- 84 — 1—2 זוג, ע"פ פסחים מט, א: משל לענבי הגפן בענבי הגפן
דבר נאה ומתקבל. / 25 הפיכת, ע"פ שבת קח, ב: הפוכה סדום
והפוכה מלה.
- 85 — 11 הרשע מרבה, ע"פ אבות פ"ב מ"ז: מרבה נכסים מרבה
דאגה.
- 86 -- 10—11 הזמן, ב"בן המלך והנוזיר" שער החמישי; מהדורה שלי
עמ' 41: הזמן ישלח הזכוב ויתן הנשר בכלוב. ועי' שם בהערות
עמ' 372.
- 87 — 9 לא ישמע, ע"פ חגיגה טו, א: שמעתי מאחורי הפרגוד. /
23 יולדת, ברכות סג, ב.
- 88 — 12 נחת וזרה, חידוד ע"פ בראשית לו, יג. / 13 שמה, חידוד
ע"פ בראשית שם (ומזה). / 17 מאן, ע"פ עבודה זרה עו, ב: מאן
חכים למעבד כי הא מילתא.
- 89 — 12 אהני, כתובות יז, א. / 23 יגעתי, ע"פ מגילה ו, ב ואבות
פ"ג מ"ג.
- 90 — 14 מפני מה, ע"י ברכות ז, א. / 21 אין, בבא קמא לח, ב.
- 91 — 15 יאי, ע"פ חגיגה ט, ב: יאי עניותא ליהודאי. / 20—21
אין אדם, ע"פ ברכות ה, ב: לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות.
- 92 — 18 אם, ברכות יד, ב.

93 — 13 עד, ברכות ה. א.

94 — 8—9 אם נצחו, ברכות ה. א. / 18—21 לאחד מחכמי ישראל,

איני יודע מי הוא ואף המשל אינו ידוע לי בצורתו זו, אבל עניינו מפורסם בכל לשון. ואפשר שהכוונה לדברי הרמב"ם לתלמידו ר' יוסף בן עקיני, ואינם ידועים לנו ממקור אחר. / 23 המות, ב"מוסרי הפילוסופים" שער ב פרק יא, 6: ואמר [בטלמיוס] המות קשה מכל מה שלפניו ונקל מכל מה שלאחריו. וב"משלי חכמים" 13: המות נקל משלאחריו וכבד משלפניו.

95 — 3 הילודים, ע"פ אבות פ"ד מכ"ב: הילודים למות והמתים להחיות והחיים לידון. / 21 אבי, שבת לב, א. ומפרש רש"י: לכית הדיר של צאן באין לחשבון.

96 — 4 העולם ים גדול, וב"בחינות עולם" לר' ידעיה הפניני פרק ח: העולם ים זועף, רב מצולה רחב ידיים.

97 — 16 בזוטו, ע"פ בבא מציעא כא, ב. ומפרש רש"י: מקומות בשפת הים, שדרך הים לחזור לאחוריו.

98 — 14 בנטיטה של חבלים, ע"פ פסחים נו, א וקידושין פ. ב. / 16—17 אוי, בבא בתרא עה, א. / 26 כעושי החרוזות, כאן ובעמוד הבא מביע המחבר התנגדותו למשוררים בני הזמן ולמקובלים.

100 — 3—5 היציאה, ע"י קהלת ז, א. ומעין זה ב"בן המלך והנויר" שער כו (עמ' 171): בני אדם בחייהם הם ישנים, וכשימותו יקיצו. / 12 האדם, משל דומה במקצת נמצא ב"בן המלך והנויר" שער י (עמ' 83—85). / 16—17 לברר, ע"פ שבת עה, א: בורר ואוכל אוכל מתוך הפסולת. / 22 חטים, פסחים ג, ב.

101 — 4—5 עובד, ע"פ עבודה זרה ג, א: מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. / 16 העולם, משל מפורסם, וע"י "משלי שועלים" לרבי ברכיה הנקדן (מהדורה שלי) עמ' עה סי' סח (ארי ואיש ובור ונחש) ובהערה שם. נוסח מתוך כתב יד מובא ב"צענטראלאנצייגער פיר יידישע ליטעראטור", שהוציא לאור ד"ר נחמיה בריל, פרנקפורט דמיין 1891, עמ' 134: חידה: אדם היה עומד על פי (ה)בור אחד עמוק מאד ומעדו רגליו ונפל בתוך הבור, ובנפלו נאחזה ידו בענף שהיה על פי הבור ונתלה ממנו. והנה שני עכברים, אחד שחור

ואחד לבן, נושכים בשניהם שורש הענף לעקרו משרשו, וידע כי מיד שיעקר יפול בבור. וירא והנה בתחתית הבור תנין גדול ממתינו לבלעו. ובין צרותיו אלה ראה בצד הבור בחור אחד בקבוק מלא דבש ושכח מצוקותיו שהיה בהם, ושלח ידו ולקח הבקבוק מהדבש ואכל ממנו עד שכרתו העכברים השרש ונפל בפי התנין. פתרונה הוא : העולם שעומד בו אדם כל ימיו מסוכן והוא מיחל יום מותו, והענף שני חייו. והעכברים, הלבן והשחור, הם היום והלילה שעוברים וממעיטים שניו. והתנין הוא הקבר, שהוא פתוח לבלעו. ובקבוק הדבש — תאות העולם הזה, ושוכח צרותיו ומצוקותיו ולבו נוטה לתאוות. והיה לו להקיץ ולעמד על נפשו, איך יכול להנצל, והיה זה שלום.

102 — 12 כי הם, ע"פ ברכות יח, ב : רשעים בחייהם קרויין מתים.

104 — 15 האהלה, חידוד ע"פ בראשית כד, סו. / 16 אלהא, ע"פ

ירמיה י, יא. / 21 למשפחותם, בבא בתרא קט, ב : משפחת אם

אינה קרויה משפחה דכתיב, למשפחותם לבית אבותם (במדבר א,

ב ועוד). / 25—26 ימינו, כלשון בתפילת „אתה נותן יד לפושעים”

שבנעילה. / 26—27 המרבה, ע"פ מנחות פ"ג מ"א : שאחד המרבה

ואחד הממעיט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשמים.

105 — 14 מאד, אבות פ"ד מ"ד. / 26—27 שמתוכם, ע"פ ספרי עקב,

מט : רצונך שתכיר מי שאמר והיה העולם למוד הגדה, שמתוך כך

אתה מכיר את הקב"ה.

106 — 7—9 אי זו היא ברכות סג, א. והכתוב הוא משלי ג, ו. /

17 שלום, כאן מתחיל ויכוח בין הגוף והנפש.

109 — 19—21 כהתנצלות, ע"פ סנהדרין צא, א—ב : למלך בשר

ודם שהיה לו פרדס נאה והיו בו בכורות נאות והושיב בו שני

שומרים, אחד חיגר ואחד סומא. אמר לו חיגר לסומא, בכורות נאות

אני רואה בפרדס, בוא והרכיבני ונביאם לאכלם. רכב חיגר על גבי

סומא והביאום ואכלום. לימים בא בעל הפרדס. אמר להן, בכורות

נאות להיכן הן ? אמר לו חיגר, כלום יש לי רגלים להלך בהן ? אמר

לו סומא, כלום יש לי עינים לראות ? מה עשה. הרכיב חיגר על

גבי סומא ודן אותם כאחד. אף הקב"ה מביא נשמה וזורקה בגוף

ודן אותם כאחד. וכהתנצלות, ע"פ שמות רבה פכ"ג: סוס ורוכבו רמה בים... והיה המצרי אומר לסוסו, אתמול הייתי מושכך להשקותך מים ולא היית בא אחרי, עכשיו אתה בא לשקעני במים? והיה הסוס אומר לו, רמה בים, ראה מה בים, רומז של עולם אני רואה בים. / 25 חוב"ר חברי"ם (תהלים נח, ו), כינוי לקב"ה. / 27 במרכבת המשנ"ה (בראשית מא, מג), כלומר: ההרכב השני ביום הדין.

110 — 20 ויצאת, ע"פ תענית לא, א: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן.

113 — 17 והנה טוב מות, ע"פ בראשית רבה פ"ט: בתורתו של ר' מאיר מצאו והנה טוב מאד — והנה טוב מות. / 22 זה שבע עשרה שנה, הגירוש חל בשנת ס"ו (1306), עי' "שבט יהודה" לר' שלמה נ' וירגה מהודרת ע. שוחט, ירושלים תש"ז עמ' סט סי' כג: אחר זה כחמשים שנה היה שם גרוש כולל מר וקשה מאד. כי היהודים מהגרושים שעברו שבו על ידי ממון, ונתחדש מלך אכורי מאד וגור שאם היהודים יקבלו דת ישו טוב הארץ יאכלו, ואם לאו שיעברו בחרב כולם ואין מציל. ונתן להם זמן שלשה חדשים לשיתיעצו הטוב להם. ובזמן ההוא היה שם חכם גדול אהוב מאד למלך נקרא שמו אבוגרדן ולכדיה והתחנן לפני המלך פעמים ולא הועיל ולא שמע. כי אמר המלך, שכבר קמו העם על היהודים וגרוש שלהם הוא תקנתם וטובתם, שמגרש אותם להצילם מיד שונאיהם והקמים עליהם.

ואם כן נסתיים הספר שלפנינו בשנת פ"ג (1323).

114 — 8 זה שנתיים, גזירת הרועים בנאברה (מל"א רועי"ם, ישעיה לא, ד) שהיתה בשנת פ"א (1321) וגם גזירת המצורעים היתה אז, עי' "שבט יהודה" עמ' כב סי' ו ("היא גזירת הרועים אשר כמוה לא נהיתה ולא יהיה עוד") ועמ' קיז סי' מג. / 26 בני יצאוני, הכונה לשמר.

115 — 1-2 אף על פי, הלשון ע"פ כתובות נא, ב: כל שתחילתה באונס וסופה ברצון. / 8-9 מ"ם רעי"ם, הכונה לעלילה על הרע"א המים, עי' "שבט יהודה" עמ' קיז סי' מג.

116 — 6-7 ועוד בה שלישיה, תורת יי תמימה נקדשה, הכונה לשריפת התלמוד בשנת ע"ט (1319).

- 117 — 3 אשמת, כאן מתחיל וידוי בסדר אלפביתי. / 21 ולא יחזקאל מה י.
- 119 — 7 כי זה ימים רבים, הכוונה לגזירות השונות. / 20 שיהיו ע"פ פסחים סג, א: פיו ולבו שווים.
- 120 — 7 בשלדון = Bezalu על יד פרפינגון. / 12—13 אברהם קשלרי, רופא ומחבר ספרי רפואה, עי' „גומלטה שריפטן“ לצונץ כ"ג עמ' 187. ובכ"י לידן Warn 40/6 (קטלוג עמ' 159) נאמר: אמר אברהם קשלרי, העירני לחבור הזה („קדחות“) מה שקדם בקיץ וסוף האביב כללו פרוונצה וקטלוגיאה וולינציאה ומחוז אריגון וקצת נאברי וקשטילה, לא היתה קריה ועיר ששגבה מקדחות... ושאלו מקני אנשים חכמים ונבונים, שאודיעם סברתי בהנהגות הקדחות האלה ושכתוב בזה מאמר, והשלמתי רצונם. בשנת קכב (1362) היה עוד בין החיים. / 17 מאשטרי בנדיט, לדעת קיזרלינג (בהקדמה לתרגומו הגרמני של ספר „אבן בוחן“ בודאפשט 1878) עמ' viii—ix הכוונה ל„עברי המצויין“ הנזכר בפי נוסטראדאמוס בשם Bendich שהיה רופא ומתיבתיקאי מפורסם. בשנת קכ"ט (1369) היה עוד בין החיים בארליש. ועי' רינג'נויבאואר עמ' 451. / 22 דון יונה קבליר, שמא Bonjuha de la covalleria הנזכר ב„מקורות“ של בער / עמ' 285. הרביעי והחמישי אין בידי לומר מי הם.
- 121 — 10 השישי רון בונפוש שאלתיאל, לדעת קיזרלינג הוא אביו זקנו של יצחק בונפוש שאלתיאל, חתנו של הריב"ש. ועי' גם „מקורות“ של בער 1 עמ' 208. / 15 השביעי דון בונשנייור גראציאן, על אגרת ממנו עי' „המזכיר“ שנה ח עמ' 89, ועי' גם „מקורות“ של בער 1 עמ' 208. / 25 השמיני ר' חסדאי קריקאש בברצלונה, רב ופוסק, זקנו של הפילוסוף והעסקן ר' חסדאי קרישקאש הידוע. מת בשנת ק"ט (1349). ועי' „מקורות“ של בער 1 עמ' 309.
- 122 — 5 התשיעי דון שמואל בנבנשת מטארגונה, רופא המלך דון פידרו הרביעי, עי' „המזכיר“ שנה ח עמ' 83—84 ועמ' 125. / 10 העשירי, דון אשטרוק קרשפין, עי' „מקורות“ של בער 1 עמ' 232. 241 ו„תולדות היהודים בספרד הנוצרית“ עי' 285. על „עשרה השליטים“ עי' גם דברי ה. גרוס ב־ MGWY כרך 28 (1879) עמ' 548—553.

מהדורות ספר „אבן בוחן” ותרגומיו

מקור

[1] אבן בחן לרבי קלונימוס בר' קלונימוס, נאפולי רמ"ט (1489) על יד יוסף אשכנזי; המגיה היה יום טוב צרפתי.

8. (50 דף).

בסוף הספר:

אבן בחן הנה נשלם / בו יבחן דרך עולם
כי הוא מרוב העם נעלם / בהיות לבם בריא אולם
אני רבי יום טוב צרפתי / בן מוריניו רבי פרץ
שמתי עליו השגחתי / למען יפרץ בארץ
על יד יוסף אשכנזי / פה נאפולי ההוללה
בשנת טר"ם חזק עזי / צור אשר לו הגדולה
השלמתי בעת נורא / ימים לפני ראש השנה
כל הוגה בו ישיג אורה / ובימיו ימצא עדנה
בעזר ראשון לכל ראשוני ממציא כל נמצא אכתוב כאן
ראשי הקנטרסים מזה הספר הנקרא אבן בחן אשר מספרם
שבעה וכלם אסדרם זה אחר זה על הסדר הנכון עד תם כל
הספר למען ירוץ הקורא בו וימצא חפצו בלי עמל ויגיעה
וה' ישמרני משגיאה אמן:

א: אבן בחן' טעם נכון; ב: ומיורדי בור' עתיק'
מדינים' מספרות; ג: ובחדש' יין' האזהרות' יעשיר; ד:
רקיע הכי הדרא' זה איננו לבנות' ויצהילו פניו; ה: מוקש'
אנה מפסקת' ואם כן איפה' הגזרות; ו: חלוקים' המכיר'
משקל' שגגות; ז: מקדם' בלילה' בהוציא.
[2] אבן בחן הללו את שם הספר הזה זקנים עם

נערים בחורים בחורים בצורים בצורים, אבן בחן פנת יקרת מוסר המוסרים, הרימו איש על שכמו כי נשגב שמו בחוט הסערה תלויים הררים, מקרא מועט והלכות דרך ארץ טורי אבני גזית תבנו פלטרים, מיוסדים מהשלם לבית קלונימוס כלו נמוס להאיר עיני העברים, במחשכי הזמן נמהרים מוכים בסנורים, לסקל המסילה ומכשול להרים, מה לכם לדרך שחור למאה חדשות וחנפי מעוג בילדי נכרים, משכו וקחו לכם רצון ושעשועים מפוארים בני ציון היקרים, ובמעוט דינרים, נדפס על ידי קורניליוו אדיל קינד בשנת ש"ו (1546) לפ"ק פה ויניציאה.

8°. מדף נז עד דף פג (ראשונה יבואו שני ספרים אלה: (1 "מבחר הפנינים"; 2) "בחינת העולם").

במהדורה זו בא לראשונה תוכן הענינים: "אלה ראשי כונות הספר הנכבד אבן בחן לבית אבותם אשר אספנו כעמיר גרנה הכלל העולה בפרקיהם לתולדותם". אפשר שדניאל אדיל קינד חיבר את תוכן הענינים, או שמצא אותו בכתב יד. והוא בא החל ממהדורה זו בכל המהדורות הבאות מלבד סי' 4.

הספר נדפס על פי דפוס ראשון, והתיקונים הם כנראה בחלקם על פי כתב יד ובחלקם מידי המהדיר או המגיה ששמו לא נזכר.

[3] אבן בחן הללו את שם הספר הזה זקנים עם נערים בחורים בחורי... נדפס בשנת ש"ח (1558) לפ"ק פה עיר קרימונה אשר תחת ממשלת אדונינו המלך פיליפו יר"ה תגדל ותנשא מלכותו אמן על ידי ויצינצו קונטי. 8°. ל"ב דף.

בסוף הספר רשיון הצנזורה משנת 1557.

מהדורה זו נדפסה על פי דפוס ויניציאה.

[4] ספר אבן בוחן ודרך הישר אבן בוחן פינת יקרת אמרים, ראש מוסר המוסרים, דרך הישר לפנות

ומכשול להרים, בכמות מיעוטים אמרים, ובאיכות רבים ופרימ, חכו כיון הטוב הולך לדודים למישרים.

איר ליבן לייט זעהט דז הייליג ספר דז אין לשון הקודש פר פיל הונדרט יארן גימאכט איז אונ' זיין אוצר החכמה וואז דרינגן צו פינגדן איז אין טייטשן גיט אויף דען עולם גוועזן זולכ' שני משלים ודברי מוסר די דרינגן בחכמה גישטעלט זיין דיא דען מענשן זיין הרץ צו גוטן עפנין טונן [מתורגם על ידי משה אייזנשטאט] דרום טוט דז ווינג געלט וואז איר דרום גיבט געבן טוט גיט אכטן ווען איר אנדרשט אויף עולם הבא וואלט טרכטן נדפס פה ק"ק זולצבאך תחת ממשלת מעלת אדונינו הדוכס המיוחס מאד גריסטיאנוס אגוסטוס פפאלץ גראף י"י ירום הודו וממשלתו על ידי המחוקק ר' אהרן יצ"ו בן הגאון הגדול הדרשן המפורסם מוהר"ר אורי ליפמן יצ"ו בשנת והאיש מ'ש'ה ע'נ'יו מאד (1705) לפ"ק.

8°. נח דף.

עברית ויהודית אשכנזית.

הספר מחולק במהדורה זו על פי הפיסקאות לק"ו סימנים. מתוך ההקדמה: ".....אזו האב איך דיון הייליגן ספר דען שם הכולל געבן דרך הישר דאז איז טייטש דען רעכט פערטיגן וועג וויילן עש דען מענשן אין רעכט פערטיגן וועג פירן טוט..."

בסוף הספר: ואני אשתחזה ואכרעה על ברכי, ואברך לאלהי אברה"ם אשר הצליח את דרכי, לעסוק במלאכת הקודש עם מעוט ערכי, ספר אבן בוחן ודרך הישר דקדושי ומלכ'י, כה דברי הוצער עבד אברה"ם אנכי אברהם ב"ר אליעזר כ"ץ זצ"ל ממדינות אשכנזי אודי וואלד כעת פה ק"ק זולצבאך; גם לרבות אני הולך בת"ם וכשר, ואודה לאלהי כל רוח ובשר, אשר חזקני ואמצני לעסוק במלאכת הקודש דרך הישר, ואבן בוחן שניהם צדקו יחדיו על קו היושר, כ"ד הוצעיר יעקב צבי ב"ר משה שלי"ט הנקרא

בפי כל אדם יאקב הירש זעציר מק"ק פיורדא ועוסק במלאכת שמים כעת פה ק"ק זולצבאך.

על פי צדנר ורוסט היה המתרגם משה קאצינלנבוגן. הנוסח העברי הוא על פי דפוס ויגיצאיה והשינויים המעטים הם מידי המהדיר.

[5] אבן בחן... פיורדא חסרה שנת הדפוס [רינן נויבאואר עמ' 452].

[6] אבן בחן ספר מלא יראת י"י להשיב רבים מעון כתוב הדר על טהרת לשון הקדש ופעם הביא גם מליצות חז"ל והמה כתפוחי זהב במשכיות מליצותיו היקרות הכינו וגם חקרו רב וחכם קדמון חכים יתקרי ורבי יתקרי גדול מרבין שמו רבי קלונימוס בן קלונימוס זצ"ל נדפס בקרימונה בשנת שי"ח ועתה יצא לאור ממני מיכל וואלף ונתוספו עליו מראה מקומות על אפיקי מליצותיו מש"ס ומדרשים המכונים בשם „אבני מלואים" מאת כבוד הרב הגדול החכם המפורסם מוה' יוסף כהן צדק נ"י.
Eben Bochen, Lemberg Druck des J. M. Stand 1865.

8°. י, (2), 112, (2) עמודים.

הספר מוקדש ליום טוב ליפמאן צונץ ליום מלאות לו שבעים שנה (ח' אב תרכ"ד). ומעבר להקדשה שיר מאת מיכל וואלף.

מתוך הקדמת יוסף כהן צדק: „...ועתה אחי הקורא! הנה אנכי נותן לפניך היום את הציונים אשר ציינתי בשולי יריעת הספר „אבן בחן", וקראתי את שמם „אבני מלואים" למלאות את משבצותיו. אם יועילו לקצת הקוראים והיה זה שכרי. ואולם חלילה לי להתברך בלבבי לאמר: „מלאכה גדולה עשיתי בזה"; הן איננה לא חכמה ולא מלאכה. חלקי י"י לא אמרה נפשי הפעם, ורק מקור דברי רב וחכם קדמון העירותי, ולו הזרע. וחלילה לי להונות אותך לאמר לך: „רק בישע זכרוני ציינתי כל אלה על רגל אחת מדי קראי בספר הזה ותבט עיני במליצותי". אם בקצה המקומות לא

נלחצתי לחפש בספרים למצוא מקום מוצא, נלחצתי בקצתם
 לעשות זאת. יגעתי ומצאתי. והדבר אשר מלתא מני אזדא,
 מש מזכרוני ועתי לא נתנתני לחפש אחריו, לא בושהי
 ושאלתי את פי ידידי אשר עיניהם כיונים על אפיקי הש"ס
 והמדרשים ועתם אתם לחפש יותר ממני — ולהם התודה
 קבל עם על לקחם חבל במצות חסד של אמת. שמם לא
 נשאתי על המקומות המעטות אשר העירוני והזכירוני, אף
 כי דרכי ת"ל מעודי לאמר דבר בשם אומרו, כי דברים
 פשוטים וקלים כאלה אינם כדאי לדון עליהם בדיני שלי
 ושלך. ולולא הפציר בי ידידי השלם המשכיל היקר הר"ר
 מיכל וואלף נ"י לתת לו הרשיום לכתוב את שמי על השער,
 בתקוותו כי על ידי זה ירביון לוקחי הספר כי יקנוהו, אהבי
 ומכירי מרחוק ומקרוב, הלא עתה לא הרשיתי אותו לזה
 יכסיתי עבודתי הקטנה הזאת מעיני העדה. כי מה בצע
 מבקאות בדורנו? דור רבו ספרי המפתחות עד כי חדל
 לספר, עד אשר גם פחותים מערכנו אשר באמת לא ימצאו
 ידיהם ורגליהם בבית המדרש יצברו מראה מקומות כעמיר
 גורנה, על אבן אחת שבעה מאות עינים — לנקר עיני
 הקוראים. ובצדק המליץ מליץ אחד על איש ואיש מהם
 ומהמונם: „אלהים הבין דרכה — והוא ידע (רק) מקומה“
 ...בסודם אל תבוא נפשי... במקומות אשר הביא המחבר ז"ל
 דברי חז"ל כצורתם, ציינתי רק מקום מוצא דבריו, וכן עשיתי
 במקומות היוצאות מגדר המוסר — ובמקומות אשר שנה
 את טעמם טעם מליצתם... ובהמקומות אשר הרכיב מלים
 אחדים ממליצות שונות ויעש מהן מליצה אחת מנחה בלולה,
 לא ציינתי מקום מוצא כל אחת ואחת... ואני ידעתי גם
 ידעתי כי אלו הרשני זמני היתה גם המלאכה הקטנה הזאת
 יותר מתוקנת ורצויה... אך כאשר מראש מלתי אמורה:
 עשיתי כל אלה בעת עתותי לא היו בידי עד אשר גם על
 ההגהה לא יכולתי להשגיח ובפנים ובהציונים נפלו איזה
 שגיאות וכבד עלי לעשות אף לוח הטעות... ואם ימצאו קצה

מבקרי זמנינו אשר כשמחים אלי גיל ישישו כי ימצעו טעיות ושגיאות זולתם, מקום להתגדר בו, מי יתן להם ולדבריהם לב? כל רואיהם יכירום כי המה זרע לא ברך י"י... ברוב המקומות הסרתי חרולי השגיאות והנוסחא הראשונה לא ציינתי, ורק בקצתן, במקום אשר גם בעיני לא היה הדבר ברור כשמלה, השארתי את הראשונה בפנים ואת השניה רשמתי בשולי היריעה והבוחר יבחר. ואם קצתן השארתי, גם אנכי אדם ולא אל, ושגיאות מי יבין. פתרון רוב המלות הזרות הנמצאות בהספר הזה לקחתי מדברי רש"י אבי התעודה ומהערוך דפוס פראג..."

אחרי הקדמתו של יוסף כהן צדק באה רשימה של שלמה ראבין, בשם "סגנון אחד לשני מליצים", בו הוא מוכיח אגב השוואה את השפעתו של רבי ידעיה הפניני בספרו "בחינת עולם" על ספר "אבן בחן".

קיצורים

[1] אבן בוחן... שחבר הרב המגיד... פנחס ב"מ יהודה שהיה מ"מ דק"ק פאלצק... יסודתו... מספר אבן בחן שחיבר ר' קלונימוס... ווילנא [בדפוס השותפים] תקנ"ט (1799).

12°. י"ב דף.

[2] אבן בוחן בחינות בדרכי האדם... קצרו... המגיד מוה' פנחס בן יהודה חמו"ד [קעניגסברג תרי"ט — 1859?].

8°. יד דף.

[3] אבן בוחן... לסור ממוקשי היצר... קצרו... המגיד מוה' פנחס בר יהודה... ירושלים דפוס משה שמואל שעהנבלום תר"ס (1900).

8°. יח דף.

בתרגום יהודי אשכנזי

[1] ספר דרך הישר פירוש [תרגום] לספר אבן

בחן [יהודית אשכנזית מאת ר' משה אייזנשטאט] פראנק-
פורט דמיין תע"ז (1717).
8°.

פרידברג, בית עקד ספרים עמ' 4 סי' 88. ועי' מקור סי' 4.
[2] ספר דרך הישר פירוש [תרגום] לספר אבן
בחן... דז הייליג ספר... שיני משלים ודברי מוסר... איז מקדם
גדוקט ווארדן (בלשון הקודש) מיט דען דייטש דרבייא...
ולע"ע... נור אין דייטשן [מאת ר' משה אייזנשטאט]...
הירויזיגעבין ע"י כמהר"ר מיכל שטערין כ"ץ... הומבורג
פאר דער ה"א דפוס אהרן דעסויא ושלמה לאג תק"י
(1746).
8° כד דף.

בתרגום גרמני

Der Prüfstein (אבן בחן) Sittenspiegel des Kalonymos
metrisch übersetzt von Dr. W. A. Meisel weil. Obberrabiner
der isr. Religionsgemeinde in Pest, herausgegeben von den
Rabbi-Meisel Unterstützungs-und Hilfs-Verein, Budapest
1878 Druck von W. Kunosy.

8°. וא, (1), 292, (4) עמ'.
עם הקדמה ותולדות ר' קלונימוס ב"ר קלונימוס לד"ר
מ. קייזרלינג. ועי' „המזכיר“ שנה י"ח עמ' 13—15.

קלונימוס בר קלונימוס וספרו „אבן בוחן“

[א]

על המחבר

אישיותו של ר' קלונימוס בר קלונימוס וחשיבותו כמתרגם וכמחבר שימשו חומר לכמה חוקרים שתיארו את חייו ואת מפעלו הספרותי. הוא עצמו הוסיף כמעט לכל אחד מחיבוריו תאריך כתיבתו ולפרקים גם את גילו הוא באותו זמן, ואף על פי כן, כל מי שבא לספר על חייו מתאונן על סתירות ואי דיוקים בתאריכים הנובעים כנראה מטעויות סופרים. ומובן, כי כל חיבור נוסף, המתגלה מזמן לזמן, מוסיף גם נדבך לתולדותיו של קלונימוס. פירסום „אגרת מוסר“ לקלונימוס על ידי ישעיה זנה, הנזכר להלן, יש בו משום תוספת של ממש לתולדותיו של קלונימוס. על קלונימוס כתבו מחברים אלה: יום טוב ליפמן צונץ *Gesammelte Schriften* III (Berlin 1876) p. 150—155 *Histoire Littéraire de la France* XXXI (Paris 1893) p. 417—460 מ. שטיינשניידר *Gesammelte Schriften* I (Berlin 1925) p. 215—196; ה. גרוס *MGWY* 28 (1879) עמ' 470—474, 541—563; 29 (1880) עמ' 58—60. מ. קייזרלינג *Der Prüfstein* תרגומו של י. א. מיזל (בודאפשט 1878), עמ' v—xi; פוגלשטיין־ריגר *Geschichte der Juden in Rom* I (1896) עמ' 442—444; ישראל צינבערג, די געשיכטע פון דער ליטעראטור ביי יידן, צווייטער באנד (ווילנע 1930) עמ' 297—308. ואחרון אחרון ישעיה זנה ב„קבץ על יד“ סדרה חדשה ספר א (יא) ירושלים תרצ"ו עמ' צג—צח. והוא מבסס את דבריו על חומר חדש („אגרת מוסר“, שם עמ' קא—קי).

תולדות המחבר

קלונימוס בר קלונימוס, המכונה בלועזית Maestro Calo וגם Callus, היה נצר למשפחה מצויינת בתורה וגדולה בפרובנצה, ואישיה נתכנו בתואר הכבוד „נשיא“¹). זקנו, ר' מאיר, ואביו, ר' קלונימוס, היו עשירי תורה ועשירי נכסים, ושמן נישא לתפארת בפי בני הדור. ר' אברהם בדרשי (לפני 1230—1300 לערך) כינה את ר' מאיר: „האשל האביר, תפארת הישישים והדר זקנים, הפטיש החזק, העמוד הימיני, מאור ארצו, הנשיא נשיא אלי"ם, ר' מאיר“²); ומכאן אנו לומדים, שהאריך ימים והגיע לזקנה ושיבה. ור' קלונימוס האב נקרא בפי ר' אברהם: „חכם ועשיר ועשירי לעזרא אביר הרועים... השוע הנעלה“³). והוא מהולל ומשובח בפיו: „בגדול זרועך פרת וכבר כמר מדלי תחשוב בשוא מפרשי גלי גאונך... מהודך נחלץ כבוד והוד, מעלות תורה וחכמה ומוסר מזקניך“⁴). והוא גם קונן על מותו: „אני גבר לכל שבר ושבר לכל חולם חלום מורך ורפיון“⁵).

קלונימוס נולד בשנת ה'מ"ו (1286) בארלי⁶), עיר של תורה וחכמה ואחת הקהילות העתיקות בצרפת. הוא למד תורה בעיר מולדתו ובשאלון⁷) הסמוכה לה, ומרביתו נודעים ר' אבא מארי אליגדור, המכונה שין אשטרוק דינובאש⁸) ור' משה דבלקירי⁹) בשאלון. הוא הצטיין בידיעותיו בתורה ובלשונות, והיה מפורסם במליצותיו. מלבד עברית, ארמית ופרובינצאלית, ידע קופטית (?), יוונית, לאטינית, ערבית, וספרדית, וקרוב לוודאי שידע גם איטלקית¹⁰). בקיאותו בלשונות קירבתו למלך רובירטו מאניו, המכונה „רובירטו החכם“ (1278—1343), ותירגם במצוותו דברים מערבית, ושמא גם מעברית, ללאטינית; ואף חיבר ספרי מדע עבריים בשמו¹¹). והמלך כיבדהו מאד. הוא נדד מביתו לשם השתלמות בלשונות ולשם רכישת כתבי יד. וכפטררקה ובוקאצ'יו

בשעתם שהה אף הוא בארמינו של המלך רובירטו באוויגנו ובנאפולי. בשנים ה'ס"ז–ה'ע"ז (1307–1317) ישב בדרך כלל בארלי, והפסיק ישיבה זו לשנה אחת (ה'ע"ד–1314). שבה ישב באוויגנו. בשנת ה'ע"ח (1318) ישב בשאלון, ומצנת ה'ע"ט – ה'פ"ג (1319 – 1323) שהה בקאטלוניה. משם נסע בשנת ה'פ"ג (1323) בדרך לביתו – לאוויגנו, טארשקון, שאלון ועיר המים, Aix, עד שהגיע שוב לעיר מולדתו. מסתבר שלא שהה בה זמן רב, ושוב יצא למסעיו לנאפולי ולרומי.

בארלי ישבו אשתו ובניו ובנותיו וכן אחיו ר' שמואל. לאחד הבנים ("מחמד עיני ומחמד נפשי")¹² חיבר אגרת מוסר כנהוג בימים ההם¹³. באגרת הזאת, שתחילתה שיר שבח על אושר האנשים היושבים בבתיהם, "בקרב קרוביהם" ובסופה חרוזיו: "ואוי להפך", הביע האב את צערו: "עזבתי ביתי נטשתי הבנות בנותי והבנים בני... ולכה איפוא מה אעשה בני... אחר אשר לא חנני השם שתגדל בין ברכי"¹⁴. בנו זה הגיע ללימוד התלמוד עוד בהיות אביו בביתו, ובאגרתו זו הזכיר לו "מסכת שבת אשר הנחתך עוסק בה"¹⁵. מלבד מצוות, מנהגים טובים ומשלים הזכיר האב במיוחד מצוות כיבוד אם וזירו את בנו לכיבוד "הכבודה אמך תכלית הכבוד... כי באמת אין לך אוהב נאמן ממנה"¹⁶. והאגרת מסתיימת ביגון ואנחה: "לבי חלל בקרבי בזכרי אתכם... הלואי שאצא בעצמותי מן הארץ הזאת והמקומות האלו, אין יושב בהם איש מבני עמנו, עיר שכלה מתקדשים ומטפלים באמונתם עד מאד ויעשו להם במות טלואות בכל רחוב... לא אראה רק כורעים ומשתחוים, יוציאני ה' מהמבוכה אשר נפילתי בה, לא אנום ולא אישן ולא אטעם אשר אוכל ואשתה עד היותי בקרב ישראל... אביך... נבוך בארץ, נעתק ממקומו. נפרד ממידעיו, נודד מקנו... אני הוא שהזמן חיי לארץ ירמוס, קלונימוס בר קלונימוס"¹⁷. על פי כתב היד היחיד,

שבו נמצאת האגרת הזאת, נכתבה: „בנאפולי העיר ההוללה
 קרית מלך רב י"ג סיון ס"ד לפ"ק (1304) אמן"¹⁸). וכבר
 העיר י. זנה במבואו ל„אגרת המוסר"¹⁹), כי לא יתכן
 שהאגרת הזאת נכתבה בשנת ס"ד, שבה היה קלונימוס רק
 בן שבע עשרה שנה (נולד בשנת מ"ו), שכן הוא מדבר בה
 כבעל בעמיו, מחבר ספר „אבן בוחן", בעל בנים ובנות וכו'.
 ומתקבלת מאד השערתו של זנה, כי במקום „ס"ד" צ"ל:
 פ"ד (1324). בנאפולי, שלא ישבו בה יהודים באותו זמן,
 הקפואו כנראה געגועים לבני עמו והביאוהו מומן לומן לרומי
 וחכמיה החשיבוהו וכיבדוהו מאד. אפשר שישב גם זמן
 מסויים בקביעות ברומי, ונתקרב לאמת אם נאמר, כי יהודי
 רומי השתמשו לפרקים ביחסיו לרובירטו לטובתם. עמנואל
 הרומי, שכיבדוהו ביותר, מספר בשבחו ב„מחברות עמנואל"
 מחברת כ"ג ואומר: „לו לשון הזהב והאדרת, וכל שר ומליץ
 זולתו כגנב נמצא במחתרת... ידו בכל החכמות הלימודיות
 ראשונה, ויד כל חכמי הדור באחרונה, לו המליצה הבתולה
 אשר לא ידע אנוש דרכה... לו מבחר החכמות וזמרת הידיעה...
 ידע על פה ספרי תלמי, וספרי כשדים וישבי לב קמי...
 ולהעתיק ללשון עברי ספרי לשון ערב... אמנם שיר שקול
 לא הראני ממלאכתו, כאשר הראני ממליצותיו את כל בית
 נכותו"²⁰).

כאשר ישב קלונימוס ברומי כתב אחיו שמואל מכתב
 אליו ואל אנשי הקהילה ובו התאונן על שהייתו של אחיו
 זמן רב רחוק מביתו וממשפחתו. על מכתב זה ענה עמנואל
 בשם קהילת רומי ובשמו אגרת תשובה, ובה נאמר: „החכם
 הגדול הפילוסוף האלוהי ר' קלונימוס... עומד על משמרת
 מלאכת עבודת אדונו המלך רובירטו שיחיה... ראינו איתן
 מושבו ובסלע קנו... אשר טוב עשה בתוך עמיו... ואלו האכילנו
 את מן אמרותיו, ולא טעמנו צוף יערת דבש העתקותיו,
 דיינו... ואלו גילה ערוות המקנאים היורדים עמנו לחיינו,
 ולא עשה בהם שפטים דיינו... ראינו אור באור, בחותמות

אשר הוציא מאדוננו המלך ירום הודו ויגדל הדרו... ושאלתך
 ליעץ אל הנכבד אחיך... לשוב מהר אל נוהו ואל ארצו...
 אין צורך כי תמיד נראהו מיצר ודואג על עכבתו, ופלגי
 מים יורדות עיניו על גלותו... ומשתדל בכל עוז להשלים
 מלאכת אדוננו המלך שיחיה ואת אשר נגזר עליו, כדי לשוב
 אל מחוז חפצו ואל מעון רבצו לרחף על גוזליו... אמנם
 מלאכת אדוננו המלך שיחיה אשר בידו ארוכה מארץ מדה
 ורחבה מני ים, ומאמר המלך קיים, ולהניף ידו על מלאכת
 ההעתקה בעים, ולא ירפנה עד תומה" (21). גם ר' קלונימוס
 עצמו ענה במכתב אל אחיו "מגלה נאה מהתנצלות ר'
 קלונימוס שעזב אשתו וכל קרוביו כדי לגלות למקום תורה
 רחוק ממקומו" (22). לצערנו לא נתפרסם אותו מכתב בשלמותו
 ואלה הם הדברים הידועים לנו מתוכו: הוא מגן בכל עוז
 על "תאוות הנדוד שעלתה עליו" (23); והוא מוסיף ואומר:
 "הלא אנכי מורדף הצרות, מאז נשמה באפי נתכונו מיני
 תלאות אין מספר ובתוכם בימי קטנותי מצאוני מדוי מצרים
 במצרים הצרו (שחין?) הכתי אחרונה בשדפון, נותר לי
 לרושם ולאות עד היום מקריו המתחייבים ממנו, מתפעל אני
 מדאגה, יגון יהלמני, קוצר רוח יקצר משושי, יאסוף שמחת
 גילי". והוא מעיר, כי אחד המניעים שהניעו אותו ללכת
 לקאטלוניה הוא, מפני שלדעת הרופאים מזג האוויר שם
 מתאים למזגו וגם מפני שני "בני הסדאי נשיאי הלוייה אשר
 חכמו והשכילו בכל מדע, וברפואה לקחו פי שניט" אשר בהם
 שם מבטחו" (24). ב"אגרת מוסר" הוא מדבר על "צרות אפפוני
 מנעורי" (25). וב"אבן בוחן" הוא אומר: "מנעורי ועד עתה
 סבוני גם סבבני יתר על התלאות הטבעיות, השוות לכל
 אישי המין והעיתים אשר עברו עלי — אשר לא ראו אבותי
 ואבות אבותי כהם לרעה" (26). בלי שום ספק היה ספרו
 "אבן בוחן" אתו בשבתו ברומי. ואפשר שעמנואל הרומי
 רמו עליו באמר במחברת כ"ג בשבח קלונימוס: "כאשר
 הראני ממליצותיו את כל בית נכותו" (27) ו"אבן בוחן פינת

יִקְרָת מוֹסֵד מוֹסֵד" ²⁸). והספר נזכר במפורש ב"אגרת מוסר" ²⁹).

מלבד ספר זה נדפסו ספריו אלה: (2) הפארודיה "מסכת פורים" ("מגילת סתרים"), שנדפסה ארבע פעמים (פיזור רע"ג; שם רס"ז—ר"פ; ויניציאה שי"ב; וינה תרל"א), וזכתה לחיקויים מרובים ³⁰). (3) "תשובה שהשיב החכם הכולל מאיש קאל' אל הפילוסוף האלהי אנבונפוש [יוסף] אבן כספי", מהדורת פרץ פערלעס, מינכען תרל"ט; והיא כתובה כנגד "ספר הסוד" של כספי. קלונימוס שהכיר את המחבר פנים אל פנים מספר: "ויהי בעברי משכן שילה י"ע, בחצי אב, הראוני רבותי כתבים יקרים מפנינים ושאלות ותשובות ממך ומהם, צווני שאעניין בם ושאשיב עליהם גם אני... יש בספרך גבירנו שגיאות רבות לפי דעתי... הייתי בוחר בהעדר חבורו יתר על חבורו... ³¹) קלונימוס בר קלונימוס בר מאיר... בעשרת ימי תשובה משנת ע"ט (1318) סופר" ³²). (3) "אגרת בעלי חיים", תרגום מערבית, שזכה להרבה מהדורות בעברית ובתרגומים. המהדורה האחרונה יצאה לאור לפי המהדורה הראשונה ובהשוואה למקור על ידי י. טופרובסקי עם אחרית דבר והערות נוספות מאת א. מ. הברמן, ירושלים תש"ט, ושם עמ' קע"ב—קפ"א נרשמו עשר הוצאות עבריות, שמונה תרגומים ליידית, תרגום גרמני אחד ותרגום ספרדי אחד. (4) חלק מחיבורו של אבן רשד בתרגומו הלאטיני של קלונימוס. *Destructio Destructionis Venezia* 1497 וחיבורים אלה לא נדפסו עדיין: (1) "ספר המלכים" (ואפשר שנקרא גם בשם "ספר המלך"), בחשבון ובתכונה, ונתחבר במצוות המלך רובירטו ("לפי כוונתנו ומה שנצטוינו מאת המלך הגדול אדוננו שיחיה ויאריך ימים בכבוד ובהשקט ובבטחה" ³³). (2) "אגרת ארחית למהר"ר קלונימוס בר קלונימוס אשר עשה ליהודי אחד על מקרה שקרה לו, שהעלילו הגוים עליו בעדות שקר ויס(ו)רוהו בשוטים פצעי נאמנים עד אשר קטעו רגלו ועשה לו רגל עץ מעשה חרש

להשען עליו" ⁽³⁴⁾.. ישעיה זנה נטה ליחס לו גם את הפרודיה „מחול משחקים" ⁽³⁵⁾, אבל נמצאים בה גם שירים שקולים ⁽³⁶⁾ ואף אינה כתובה בסגנונו של קלונימוס.

למעלה משלושים מתרגומיו (בלאטינית נשאר בידינו רק תרגום אחד) נודעים כיום, עי' בספרם של רינן-נויבאואר עמ' 424—441 ובאנציקלופדיה יודאיקה כרך 9 עמ' 841—843 ערך „קלונימוס בר קלונימוס" (ד. מ. קאסוטו). ונודעים לנו חיבורים שתירגמם פעמיים: בספר „בכדור ובאצטוונא" לארשמידאס, העתקת קוסטא בן לוקא (שטיינשניידר Hebr. Uebersetzungen, עמ' 502) נאמר: „והוא העתקת קלונימוס בן קלונימוס האחרונה, שהוא העתיקו פעמים". וידוע כי גם „ספר העמוד בשרשי הרפואה" (שטיינשניידר שם עמ' 733) תורגם פעמיים: פעם ראשונה „בגלות צרפת" (ס"ו — 1306) ופעם שניה בארלי בשנת ס"ז (1307).

לפרקים העיר קלונימוס בתרגומו על מקור לקוי שהיה לפניו. ב„ספר גאלינוס בהקזה" (כ"י ליידן, ועי' ברשימה עמ' 357—358) נאמר: „נשלם ס' גאלינוס בהקזה ותהלה לאל ית'. ואני קלונימוס בר קלונימוס השיבותיו מערבי לעברי מספר מוטעה ומשובש תכלית השיבוש. על כן אחלה פני מעייניו, שלא יאשימוני רק על רתיחתי להוציא באומתנו מאמר מוטעה, ואמנם הכריחחתי מעלת מולידו וחסרוננו לספרים".

השנה הראשונה הנזכרת בתרגומיו היא שנת ס"ח (1308). ובתרגום „בחקנא ובקולנג" לחונין בן יצחק (Hebr. Uebersetzungen עמ' 653) הוסיף: „בשתיים ועשרים ליום הולדת אותי" ⁽³⁷⁾. אבל אין ספק שתרגם ספרים גם לפני כן.

מלבד ידיעתו בלשונות היה בקי גם בחשבון ובתכונה. ואין שום יסוד לדיעה ששימש גם ברפואה. התאריך האחרון בחייו, הידוע לנו, נרשם בתרגום הלאטיני destructio destructionis שנעשה בארלי, והיא יום שמונה עשר באפריל

שנת 1328 (עי' רינן-נויבאואר עמ' 400—441³⁵), ומאז בעלמו
עקבותיו, ואף שנת מותו אינה ידועה לנו.

[ג]

ספר „אבן בוחן“

ספר „אבן בוחן“ אינו מעור אחד, ואין ספק שנכתב
במשך כמה שנים. מלבד דברי תוכחה, מוסר ומשלי חכמה
יש בו תיאור פני הדור וגם בקשות, אבל אין בו שום שיר.
זה תכנו של הספר:

הקדמה, בה מתנצל המחבר על שלקח על עצמו להוכיח
את בני הדור („חרטה לחולף, מוסר להווה, תוכחה לבא“ —
עמ' 7 : 3—8.

דברי מוסר וטענות ללב האדם על פיתוייו: 8—17.
טענת-הלצה של המחבר על שנולד זכר ולא נקבה:
17—20.

תיאור הדור ומומיו וסיפור מעשיו ומנהגיו לפי סדר
החגים בדרך הלצה: 21—35.

תיאור פני המעמדים השונים בדרך חיהם: 37—60.
מליצה מסודרת בלי חרוזים בשבח הבורא ובגנות
הנברא: 61—100.

תוספות של מליצות, ויכוח בין אדם לנפשו ודברים על
הגזירות הרעות שבאו על ישראל בזמנו („ויוסף המיסד“;
„ויוסף עוד המיסד“; „אמר המיסד“): 100—116.

תפילות וידידי אלפביתי: 116—118.

דברי המחבר המודיע, כי יסד את ספרו לכבוד אלהי
ישראל ולכבוד עשרה שליטים מכובדיו: 119—122.

המחבר מזכיר בספרו: ספרא, ספרי ותוספתא, תלמוד,
חכמת ההגיון, חכמת המספר, חכמת המידות, חכמת הטבע,
חכמת התכונה, חכמת השיעור, דרכי הדיבור, אפני ההטעאה,
היקשים, חכמת האלוהות, שיעור קומה, ספר יצירה, בן כירא,
קבלה, ספר רפואות, ספרי איפוקראט וגלינוס, חכמת הדקדוק

והמסורת, ספרי בן קמחי ובן ג'נאח וכן ספרי תפילה ושירה³⁹). השפעת ספר „בהינת עולם” לר' ידעיה הפניני בדרכי, שנתחבר בשנת ה'נ"ח (1298), ניכרת מאד בספר „אבן בוחן”, וכבר העיר על השפעה זו שלמה רובין ב„אבן בוחן” מהדורת יוסף כהן צדק עמ' יב—יג.

מחצית הספר (עד עמ' 60) כתובה במליצה חרוזה. שם נפסקה המליצה החרוזה המכוונת, והמחבר העיר: „לפי שמליצת החרז צרה ודחוקה אצלי ואצל זולתי, ונשאר לי לתת שבח ותהילה לאל מלך יוצר כל ותוכחת לנפש... לכן ישר בעיני לגמור הדברים במליצה מסודרת, לא אחזר אחר חרזים, אם לא שיזדמן, או במקרה גמור עולה על רוחי”⁴⁰). לשון הספר היא לשון המקרא, מעורבת בלשון משנה, גמרא, תרגום אונקלוס ומדרשים, ואף על פי כן ניכרת בה גם השפעת לשון ערב ולשון התרגום העברי של ימי הביניים. לפרקים הרבה חוט של הומור דק משוך על פני הדברים: על יום הכיפורים הוא אומר: „אז יחלק העם לשנים. זה יתרומב ויתנשא, שהוא יקום על הכיסא. וזה יתפאר ויתהלל, שהוא יעמוד ויפלל. וזה יאמר אם לשוני לא הימק ואשורי לא תמעד, בקרובי אקדש ופלוני קרובי הטוב יכפר בעד. וזה יאמר כנגד המשחיתים, או למפתים ומסיתים, לא כי אריוך רב טבחיא, נוקמיה רבא דמן חבריא. בין כך ובין כך ירבה החרון והתגר יגדל, השלוח תסור והשלום ידל, יבטל חתמיד והעבודה תחדל. מעשה היה לריב ומצה בתפילת היוצר. נשתברו כמה כלי קודש כשבר נבל ככלי יוצר. ובתפילת המוסף, שמחה וגיל נאסף. ובמנחה ערבה כל שמחה. ובנעילה, השחיתו התעיבו עליה. ובתפילת ערבית, יאחזמו רעד אחזתם עוית. וביום מחר איש לעברו תעו על ימין אי על שמאל, לא זכרו קדושת יום שעבר ולא יחשו ליוכ אתמול... כאילו יום הכיפורים, כחנוכה ופורים”⁴¹).

חנוכה ופורים הוא מתאר: „יאספו הנשים החשובות, בקיאות לעשות הבריה וללבב הלביבות, עגולות גדולות כהקף

המרחשת, ומראיתן טוביני וארגמני כמראה הקשת, יאפו את הבצק מינים יעשו מטעמים מהעיסה, חביץ קדירה ובן דיסא, ועל הכל יקחו סולת חטין, ויעשו ממנו הסופגנין והאסקריטין... ובארבעה עשר לחודש אדר, בחורי ישראל לכבוד ולהדר, יתפארו ויתהללו, כי ישתגעו וכי יתהוללו, זה זכר יעשה לנפלאות ופרסום לנסים, כי יעטו כמעיל תפארת העכסים. וזה לכבוד מרדכי ואסתר, סחף דקולא ארישיה וכופה עליו פסכתו. זה ילבש שמלת אשה ולגרירותיו ענקים, וזה יתחקה כאחד הריקים. תוף ומחול שמחה ושלישים, אלו עם אלו אנשים עם נשים... אבל מתנות לאביונים מתמעטות בכל השנים... בלילה ההוא אל תאמרו מים מים, השותה היין חי אור כשלמה עוטה, ואשר אחר המים נוטה, כמדקרות חרב בוטה, ראוי לברוח ממנו כמי שנשכו כלב שוטה... כל אותה הלילה מספרים כבוד יין ושכר, ודורשים בהם דרוש וקבל שכר, בעידנא ההיא קרבה פקודות כל חבית וקנקן, מלא וריקן, והריק לחרפות מנוה יגורש, והמלא יסיעו וגם דמו הנה נדרש, ישתו וימצו, אין אונס ומעכב אבל לשירצו, אדומים שרוקים ולבנים, חדשים גם ישנים... כללו של דבר, הגבור גבור לשתות יין ודאלים גבר, המשתכר משתכר עד שלא יכיר בין גבל לנבר, ובין עתיד לעבר, עד דלא ידע בין הימן, למהומן, ובין ברוך מרדכי לארור המן, ואשר ישתכר בתוך האהל, עד שלא ידע בין ימינו לשמאלו, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו... אשריך ישראל מי כמוך ומי לך דומה לקיים מצוות, מחייב איניש לבכומי" (42).

על המלומד המתגאה הוא מתלוצץ ואומר: „בהביטו בד' לוג לעתות הפנאי שיטה אחת הנה ואחת הנה, יזיח דעתו עליו יתן כל בשר תחתנה, יתפלא בעצמו וישתאה, לאמר כמה בזמן קרוב חכמתי אני נעשיתי חכימא דיהודאי... במעט כללים מחכמת המספר בלי ידיעת שרשיהם ופריים, למנות עפר הארץ אצלו דבר שריר וקים, ולשער כמה טיפין

יש בים. ואם בחכמת השיעור יקרא יום או יומיים, בעצמו ישער למדוד בשעלו מים... יאמין שדבריו על קודש וצבא, אמרות טהורות הן הן המרכבה. ראיתי כאלה בקבצו הספרים, צוח ככרוכיא וקולו ירים, צוהל כקול הסירים, נוער כאחד החמורים, נובח ככלבי העדרים, כמה מרבה ספרים שלא הרבה חכמה. מוסיף חיבורים, הוסיף מכאוב הבושת והכלימה... בטרם יבינו סירותיהם נזיד עדשים, עד שישכילו בדברים החלושים, יחברו חיבורים ופירושים, בדברים יקרים עמוקים וקשים" ⁴³).

את הרופא הוא מתאר: „יספר על עצמו לעשות נפלאות, וכי עמו סודות בקירות לבו חרותים, להחזיר נשמות לפגרים מתים... והמון הסכלים בראותם טבעתו בידו ועליו בגד ארגמן, יחשבוהו רופא מומחה ונאמן, יאמרו שארבע עשרה שנה נטמן, בבית עבר הגלעדי ראש רופאי גלעד... מפליא לעשות אחר היאוש במה שאין לו תקנה. אף כי איהו החולה נוטה למות, חולה שיש בו סכנה... כשיקרב לחילה ביום מפלתו, יאמר שהוא מסיכן ממורסא גדולה במוח תחת גולגלתו, בינתי יפה עניינו מתוך דפסי הידים, ועביט של מימי רגלים, אותיותיו אותיות ידועים לא מאתמול ומאמש, ברור לי הדבר כשמש, ועתה הבו לי שכרי חמישים כסף ואם לא אדע מה חדל אני, מה אני בשכר אף אתם גם אתם כי לא בחינם מלמדי הורני, עשן אתם ראשונה פרעון חשוב, והנשאר — אחר אשר לבריאותו ישוב, בזאת אאות לכם להתעסק בו... כללו של דבר אין לו בושת, לבקש שכר גדול על המשקה ועל ההחבוסת, בחלקקות יבטיח לעשות מרקחת, להתיר המורסא ולהסיר הקדחת, והעניים גואלי החולה אשר ברפואתו ירצו. כסף לא יחשבו וזהב לא יחפצו, ככל היוצא מפיו יעשו, מה שגמר אומר, ימודו בעומר, והרופא אחר שמעות משך והכל בכיסו שם. יקרא אל הבשם, לאמר כתוב זאת זכרון בספר: קח לך סמים נטף ושחלת הבאים מארץ חפר, ושחקת הדק כעפר ואפר, תערב עמהם

קימוש וחוח, ועפר תיחות, שרף ערלה ושורש רתמים, עלי
 זית וציפורת כרמים, קליפות צנונות, ומיץ חלב מעשר
 אתונות, פרח שושן וזרע מרעים ואבק לשון הרע, לא תוסיף
 על אלה ולא תגרע, תרדין לרפואה זרע וירק, והשמים הכל
 במזרק, ותחבר אליהם שיבוש הסברא, ומעט קול הברה,
 ותעביר הכל בכברה... עשה ממנו מרקחת מופלאה כמו
 שתוכל, והבאת לחולה ואכל, ואיש אשר ירקח כמוהו לאכלה,
 לא ידע שכול ולא מילף תיכלא... והיה ככלות הרופא דבריו,
 ותחבולותיו וסקריו, ישוב לביתו שמח ישתה ויאכל, והאנשים
 קרובי החולה ימהרו אל בית הרוכל, להביא הרפואות, וכל
 אותן הנוסחאות, ולתועלת אשר יקו, יעשו כל מה שנצטוו...
 ועם כל זה בחצי הלילה המות יתפשנו, רוח עברה בו ואיננו,
 והרופא על זה לא יקפיד מאחר שנפרע, לא יבכה לו וקרוע
 לא יקרע... אף על פי שלקח ממונו קודם לכל היורשים,
 כן דרך רופאי זמננו עיניהם בממון ולא יחושו למה שיהיה,
 אם ימות גבר היחיה... ורעה מזאת יצעק חמס זה המזויף
 על הקרובים והידידים, לאמר, אתם המתם את האיש בדברים
 מתנגדים, אותו בידכם שיויתי, ואתם מריתם פי בכל אשר
 ציויתי, כולכם פשעתם בי בשומכם מצוותי לאין, והשקו את
 החולה יין¹⁴⁴).

על המשוררים הוא מתלוצץ ואומר: „יהגאה ויתמר,
 במשלי חן בחמודות המאמר... לעיני בני עמו ירים ראש
 יתיצב כחומה, כי ידבר בחידות ומשתעי בלשון חכמה... כי
 ישקול במאזנים אמרי נועם ודברים ערבים, יחשוב שיפול
 ארצה מן הצבא ומן הכוכבים, וכי יוציא מלבו מלים, כיד
 השירה הטובה עליו תילי תילים, בהם לדעתו יבנה עולם
 מלא... על כן יזבח לעטו, זבחי הבהבי וקטורת זרה יקטר
 למלאכת קסתו, זה החלי המגונה המית לפנינו רבים... גם
 היום בזמננו זה הנהפך כמהפכת זרים, מוכים בזה השגעון
 ותמהון לבב... יודע אני מאלו שכל ימיו זריז וחרוץ, להריק
 חניכיו ילידי עטו המונים המונים בעמק החרוז... הלוח וטפוח

ילך ידקדק בפסיעותיו בחוצות עיר ברחובותיה, עקב בצד
 גדול כיונה נחפה בכסף ואברותיה, כי הפליא השם חידוש
 לו מליצה משונה מחברותיה... וכי יקבץ מאלו מליצות
 גמרצות מגילת ספר בכתב רשום, חכמי ישראל בעיניו כקליפת
 השום... כילו ימיהם במה שאינו לא חכמה ולא מלאכה⁽⁴⁵⁾.
 אלה דבריו על פטירתו של אדם ומעשי יורשיו אחריו:
 „יום עליך יעבור כוס מרורות ומתה, מבחר אוהביך יורידוך
 מערש כבודך השכב אותך ארצה ושמוך בארון ובתיבה
 שוממה לאמה יכלו מלמעלה, ידיך לא אסורות — אין נודד
 בהם, ורגליך לא לנחושתים הוגשו — התפשוט בין ביד בין
 ברגל אף כי יציגוך עירום ועריה... והשליכוך באחת הפחתים,
 תחת היותך עליהם כאחת הפחתים... לקברות תובל סחוב
 והשלך בגיא צלמוות בעמק הפגרים, והיה בשובם לקבור
 פגרך בניד ובנותיך יבעו מצפוניך, כל הון יקר אשר עמלת
 בו וגידלתו וחולק שללך בקרבם, הדברים היקרים, כל מחמדי
 עין ומטמוני מסתרים, אשר בחושך יגלו, כל יקר אשר אצלת
 מהם ורעה עינך להראותם למחמדי בטנך, החוצה יוצאי
 לעיני השמש במקום רואים... ואם יראו בשלל איזו חמדה
 שכיח תגדל תמרא בין אחיא בעודך יושב בעמק הבכא...
 יום מותך יצעקו, מרה יאנקו, כאנוק חלל, ומחרתו יגילו
 בחלקם שלל, ואם לכבודך במותך יזמינו שחורים מבחוץ,
 הלא המה מבפנים בלבותם כצמר יהיו, הרבית הבכי כי אחרת
 ללכת בית מועד לכל חי, הגדלת השמחה כי תורישמו בתים
 מלאים כל טוב... והאבן גדולה על פי הבאר כי אמרו יורשיך
 בלבם, פן ינחם האיש, כי עזב לאהרים חילו, ועלה מן הארץ,
 ישוב לביתו ונלחם בנו, וקרא זה אל זה ואמר: עתה הבה
 נתחכמה לו, לבל יצא עוד ממקומו ולא יוסיף עוד קום,
 זאת עשו, לקטו אבנים גדולות אבני מעמסה ושימו עליו
 גל אבנים גדול ושכן תחתיו בתוך העמק עד בלתי שמים
 לא יקיצו, ואנחנו על הארץ נאריך ימים על ממלכתו
 אחריו⁽⁴⁶⁾.

ולבסוף אביא עוד תיאור של תינוקות בבית רבם:
 „תינוקות של בית רבן לעיתות הפנאי, בקיץ בתוך צהרים,
 משחקים ברחובות עיר, כוונתם לשום עליהם מלך מקרבם.
 והיה הנער אשר יבחרו בו יהיה להם למלך, יקבלו כולם
 את עול מלכותו באימה רבה ובמוראים גדולים. וגם הנער
 ההוא תועה בעצמו, יתברך בלבבו, שעלה לגדולה, ישער
 בנפשו שהצליח למלוכה, ורם לבבו ושכח: אב הוא כבוד
 מתמיד או צחוק עשה לו אלוהים. עוד מעט בעבור המנחה,
 בקום המלמד ממשכב הצהרים, תחת גערתו בם כאותה ההזיה
 אשר המה עושים, בחרונו יבהלם, לבוא לפניו אל הלימוד,
 יפרדו איש מעל אחיו מהמעמד ההוא שווים במדרגה
 כבראשונה”⁴⁷).

משלי חכמה כמשלים שגורים אינם מרובים בספר. אבל
 יש בו מאמרות שיש בהם משהו מסוג המשל והפתגם. ואביא
 אותם כאן כפי סדרם יחד עם משלי החכמים הברורים:

קודם אספר קדמוניות עד שאגיד חדשות: 3
 לא לבשתי מלבוש יארך ממני ומדים לא כמידתי, פן
 בצעדי יפילוני, אכשל בהליכתי: 5

הדאגה במה שאי אפשר כאב אנוש וחבל: 19
 כל הבן הילוד כרבי יהודה בנציבין, כרבי אלעזר בן
 עזריה בלוד, וכל הבת תנחיל במשפחה עמל וכעס אלפים
 בת: 20

רביה נולדה לנו ושמה מחלה: 20
 תבלה ותחדש זבובים ויתושים, תחדש ותבלה כיניכ
 ופרעושים: 27

יש זרוע רשע תפילין בזרועו, וקרקפתא דמנח תפילי
 בראשו נגעו: 41

כמה מרבה ספרים שלא הרבה חכמה: 43
 העולם בניין ישן רעוע: 68
 איך תיגע לחשוב מחשבות לעשות בזהב ובכסף מעשים
 ונסים — ברגע קטן קרוב או רחוק יעזובך או תעזבם: 69

מצוות המלך היא: יגורע כל בשר, אין נקי: 70
 כל הווה נפסד: 70
 כל מתחיל כלה וכל חדש בלה: 70
 המידה שווה, אין עול בחוקו: 70
 כל אפיא שווין: 70
 אל תשענו בבנים, בנינם סתירה: 77
 אל תאמינו בריע — רעה הוא מבקש ולבו יעשה און: 77
 אל תבטחו באלוף — יאלף עונו פיהו: 77
 אל תסמכו בקרובים — קרבות יחפוצון: 77
 בני אדם ארורים הם — אין תחבולה להשען בס: 77
 לחם עצלות — לחם עוני, ולחם זריזות — לשד השמן: 83
 למתרשלים לשחר לטרף לא ניתנה ארוחת תמיד: 83
 לשפלי ידים והנואש אין הברכה באסמיו: 83
 הזמן האכזר נתן הסכל במרומים רבים ובשאת בנפש
 יגרע מצדיק עינו: 84
 צר ואויב, הזמן הרע הזה, חשקה נפשו ברוע מעללים: 84
 הזמן ישלח חפשי הזבוב, ויתן הנשר בכלוב: 86
 איך יחיד יקרא קהילה?: 86
 אין בינה ודעת אם לא שידע האותיות בטרם תבואנה: 87
 בני שים המות בין עיניך: 94
 המות קשה ממה שלפניו ורך מכל מה שלאחריו: 94
 די במות תוכחת: 94
 אין בכל התלאות עזה כמוות: 94
 אין בכל המהומות קשה כשאול: 94
 העולם ים גדול ורחב ידים והאדם ספינה משוטטת
 בתוכו: 96
 היציאה מרחם, לצדיק — לידת הגוף, והמוות — לידת
 הנפש: 100.

[ד]

המהדורה שלפנינו
 המהדורה הזאת מבוססת על כתב יד מינכן סי' 338,

דפוס נאפולי רמ"ט (1489) ודפוס ויניציאה ש"ו (1546).
וכיוון שההוצאות שלאחר כך גדפסו רק על פי הדפוסים לא
ראיתי צורך להשתמש בהן.

בהערותי הבאתי רק מקורות לחלקי המקרא הארמיים,
לדברי חז"ל ולדברים מספרות ימי הביניים; ולא הבאתי
מקראות עבריים אלא לפרקים, כדי להראות על שימוש
מיוחד או כשהפסוק קשה ואינו שגור. בהבאת מקורות מדברי
חז"ל נסתייעתי במהדורת יוסף כהן צדק (לבוב תרכ"ה),
אבל לא הלכתי בדרכו. יש דברים שהוא ציין ואני לא ציינתי,
ולהפך: דברים שהוא לא ציין ואני ציינתי.

ידידי, ר"י טופורובסקי, עמד לימיני בניקודו של הספר,
ותודתי וברכת הקוראים עליו.

הערות

1 מיחסים אותו למשפחת הקלונימוסים אשר על אנשיהם מסר ר'
אלעזר בעל הרוקח, כי „הביאם המלך קרלא עמו מארץ
לומברדיאה, והושיבם במגנצא, ושם פרו וישרצו וירבו במאד
מאד עד אשר פקדה שם חרון אפו על קהילות הקודש בשנת
תתנ"ו, ושם גוענו, אבדנו כולנו אבדנו, זולתי מתי מספר שנשאר
מקרובינו עם רבנו קלונימוס הזקן משפירא, עי' Letterbode X
עמ' 113.

2 31, MGWY עמ' 508.

3 שם.

4 שם. עמ' 506—507.

5 ח. בראדי, מבחר השירה העברית, עמ' רצח ס' 2.

6 על הכתיבים השונים של שם זה עי' Gallia Judaica עמ' 73—75.

7 עי' שם עמ' 653—657.

8 עי' „תשובה שהשיב החכם הכולל מאיש קאל' אל הפילוסוף
האלהי אנבונפוש אבן כספי", מינכען תרל"ט. עמ' xi.

9 עי' שם עמ' x.

10 בהקדמה ל„הפלת ההפלה“ לאבן רשד בתרגומו של קלונימוס
 ב"ר דוד נאמר על קלונימוס בר קלונימוס: „נשיא אלהים
 אשר שמי כשמו, אשר ברכני בטוב טעמו, הבקי בלשון הגרי,
 הצה מאד בלשון עברי, וילמוד ספר ולשון כשדי, יוני וגפטי.
 עד שהתחיל להעתיק זה הספר בלשון לטין והאיר עיני חכמי
 פרובינצא בהעתקותיו הברורות ויתן להם מבחר משנה ואלף...“
 (שטיינשניידר, כתבי יד שבברלין ו, 134).

11 כגון „ספר המלכים“ הנזכר להלן.

12 זנה עמ' קב. ומסתבר שיש כאן טעות סופר וצ"ל: ומחמל
 נפשי, על פי יחזקאל כד, כא.

13 עי' זנה עמ' צה—ק.

14 זנה עמ' קב.

15 זנה עמ' קה.

16 זנה עמ' קט.

17 זנה עמ' קי. מלבד החרוז הזה (ירמוס — קלונימוס) נודע חרוזו
 בסוף ספר „אבן בוחר“ שלפנינו (עמ' 122): „המשים תפלה
 תמיד בעד השארית סגולת אמתו גזרה ונמוס, קלונימוס בר
 קלונימוס“. ועמנואל הרומי חרוז ב„מחברות עמנואל“ מחברת
 כג (עמ' 656—657) את כל החרוזים האפשריים לשם קלונימוס.
 18 זנה עמ' קי.

19 זנה עמ' צד—צז.

20 „מחברות עמנואל“ עמ' 656.

21 שם עמ' 659—662.

22 עי' זנה עמ' צה הערה 2, עמ' קא הערה 20 ועמ' קב הערה
 23א. אגרת זו נזכרת בכ"י של הספריה הלאומית והאוניברסיטאית
 סי⁸ 2033 Heb.

23 זנה עמ' קא הערה 20א.

24 זנה עמ' קב הערה 23א.

25 זנה עמ' קא.

26 „אבן בוחר“ עמ' 113.

27 „מחברות עמנואל“ עמ' 656.

- 28 שם עמ' 659. ועל רמז זה כבר הוער בספרם של רנן-נויבאוואר.
 29 זנה עמ' קד.
 30 הספר נתחבר כנראה ברומי ויש בו רמזים ברורים לכך.
 31 „תשובה” עמ' 2.
 32 שם עמ' 27.
 33 עי' דברי מ. שטיינשניידר ב־*Judische Zeitschrift* לגייגר שנה ח' (1870) עמ' 118—122.
 34 כ"י שבספריית הקהילה בפראג, דף קיט, ב, ועי' *REJ* ix עמ' 117.
 35 זנה עמ' צד.
 36 כגון השיר:

חכמה אחותי אקרא כי בן / שכל אני מאז והוא אבי
 לכן לחכמי לב אני אשא / דעי ובן רעי וכל אבי
 להם לבדם אתנה סודי / כי לא צחוק לכסיל אני אביא.
 וראה דברי עמנואל שהובאו לעיל ו„אבן בוהן” עמ' 98—99.
 37 גם בתרגומים אחרים רשם לפרקים את גילו.
 38 וזה תרגום דבריו בסיום הספר: „תרגום הספר נגמר בעיר
 ארלי ביום 18 באפריל 1328 לספירת הנוצרים במצוות מלך
 המלכים הנעלה, עמוד האמונה, הנקרא באמת ובצדק שלמה
 השני, והוא מעשה ידי היהודי קאלוס, עבד קטני עבדיו, בן
 ביתו של האדון הנאור הנ"ל ומתרגמו.”

39 „אבן בוהן” עמ' 18, 42—44, 51.

40 שם עמ' 60—61.

41 שם עמ' 28—29.

42 שם עמ' 30—32.

43 שם עמ' 42—43.

44 שם עמ' 44—46.

45 שם עמ' 53—55.

46 שם עמ' 73—74.

47 שם עמ' 79—80.

129660